

၂၀၁၂.၀ မေလအတွက်

သမင်လည်ပြန်အလောင်းစုတ်သူ နှင့်
မြေသူတော် မောင်ဦး

ရပ် : ချင် : ဝတ္ထု သစ်

မြန်မာ့စာပေ

Treasure
Publishing House

ရတနာသိုက်စာပေတိုက်

အမှတ် - ၁၅၂ (တိ)၊ ပထမထပ်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊ (၄၆ လမ်းထိပ်)၊

ပုဗ္ဗန်တောင်ကြီးနယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ရုံး - ၀၁ - ၂၀၀၆၉၉

၀၉ ၅၅၀ ၆၁၉၈၊ ၀၉ ၅၁ ၉၆၁၂၃

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း :

- ◆ ပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်ဌေးမင်း (၀၅၅၉၉၂)
အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ◆ ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်မိုး (ယာယီ-၁၄၆၃)
အမှတ်- ၁၁၊ အောင်သပြေလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ◆ ဖြန့်ချိရေး
ရတနာသိုက်စာပေတိုက်
အမှတ်- ၁၅၂ (ပ-ထပ်)၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၁- ၂၀၀၆၉၉၂ ၀၉ ၅၅၀ ၆၁၉၈၊ ၀၉ ၅၁ ၉၆၀၂၃

ကြိုးကြာနီ စာပေမှ
ပေတ္တာလက်ဆောင်

မျက်နှာစုံ :
ခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၂၅၃၀၃၁၂

စာမူ
ခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၂၅၃၆၁၂၁၁

မျက်နှာစုံ : ဒီဇိုင်း :
အောင်မိုး

ကွန်ပျူတာ
ဆုအေးအောင်၊ ကြည်စိုးဟန်

ဖလင်
Empire

စာအုပ်ချုပ်
ကိုတင်အေး(လှိုင်)

ပုံနှိပ်ခြင်း :
၂၀၁၃၊ ဇန်နဝါရီလ

အုပ်စရ
၁၀၀၀

တန်ဖိုး :
၁၈၀၀ ကျပ်

တော်နိုင်ငံစိုး စာရေးဆရာ

၈၉၅၈၃

သမင်လည်ပြန်အလောင်းဂုဏ်သုန့်နှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံ

တော်နိုင်ငံစိုး ရန်ကင်း

ရတနာသိုက် စာပေ ၂၀၁၃

စာ - ၁၇၆၊ ၁၂.၅ = ၂၀ ဝေတီတက

(၁) သမင်လည်ပြန်အလောင်းဂုဏ်သုန့်နှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံ

(နိဒါန်း)

“ကွီ”

“တိ... တိ...”

“ပွမ်... ပွမ်...”

ရုတ်တရက် ကော်မရှင်နာလမ်း (ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း)အတိုင်း အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်လာသော ဘောက်ဆော ဆလွန်းကားတစ်စီးသည် လမ်းဆုံသို့ရောက်သောအခါ အချက်ပြမီးမပြ၊ ဘာမပြဘဲ ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက်သို့ ဇွတ်အတင်း ချိုးကွေ့လိုက်သောကြောင့် အဖြောင့်အတိုင်း မောင်းနှင်လာကြသော အာရ်အီးတီ ဘတ်စ်ကား၊ လန်ချားနှင့် ပြင်းရထားများမှာ ဘရိတ်အုပ်သူက အုပ်၊ ဟွန်းတီးသူက ဟွန်းတီးနှင့် ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။ (ထိုစဉ်က ယခုလို လက်ယာကပ်မောင်းစနစ် မဟုတ်သေးချေ။)

သို့ရာတွင် ဇွတ်အတင်းချိုးကွေ့လိုက်သော ဘောက်ဆော ဆလွန်းကားမောင်းသမှုမှာ မည်သူ့ကိုမျှ အရေးတယူလုပ်ကာ တောင်းပန် မနေဘဲ ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက်သို့ ကားကို တရမန်းကြမ်း မောင်းနှင် သွားလေသည်။ နောက်... အင်္ဂလိပ်ဆေးဆရာကြီး ဒေါက်တာကျော့တရိုက် ထိုင်သော ဒတ်သခင်ဆေးဆိုင်ကို ကျော်လွန်ပြီး ရုံးခန်းအများအပြား ဖွင့်လှစ်ထားရာ တိုက်တစ်လုံး၏ရှေ့သို့ရောက်မှ ထိုကားမှာ ကျွဲခနဲ ထိုးရပ်သွားလေသည်။

ကား ရပ်လျှင် ရပ်ချင်းပင် ကားတံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဆောင့်တွန်း ဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှ အနောက်တိုင်ဥရောပဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်၊ ခြောက်ဆယ်နီးပါးအရွယ် ရှိမည်ဖြစ်သော အသားဖြူဖြူ၊ ဝဝပိုင်ပိုင်နှင့် လူကုန်ထံရပ်ပေါက်သော လူတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။

ထိုသူမှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ အထူးယုံကြည်ကိုးစားခြင်းကို ခံရ ပြီး မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျားတွင်သာမက အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ ကာလကတ္တား၊ ဘုံဘေမြို့တို့မှ အဆောက်အဦအများအပြားကိုပင် ကန်ထရိုက် ချပေးရ သော ကန်ထရိုက်တာသူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ယခုတော့ ကန်ထရိုက်တာသူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ တစ်စုံ တစ်ရာကို အလွန်တရာစိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသည့်ပြင် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ တိုက်အတွင်းသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လျှောက်ဝင်သွားလေ၏။ မျက်နှာမှာလည်း ဒေါသအစိုးအငွေ့တို့ကြောင့် နီမြန်းလျက် ရှိနေသည်။

'ဗိသုကာသာဒွန်းဦး အင်ဂျင်နီယာအဖွဲ့' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် တပ်ထားသည့် ရုံးခန်းတစ်ခု၏ ရှေ့သို့ရောက်မှ ကန်ထရိုက်တာသူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ အခန်းဝရှိ မှန်တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ဆွဲဖွင့်ကာ အတွင်း သို့ ဒေါနှင့်မောနှင့် ဝင်သွားလေသည်။

ထိုသို့ ဘီလူးဆိုင်းတီးကာဝင်လာသော သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦး၏ အတွင်း ရေးမှူးမလေးဖြစ်သူ ကေသီမှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး ကန်ထရိုက်ရသည့် အဆောက်အဦအချို့ ကို သူမ၏အလုပ်ရှင်ဖြစ်သူ ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦးက ပုံစံ ဒီဇိုင်း ရေးဆွဲပေးပြီး ကြီးကြပ်ဆောက်လုပ်ပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် သူမမှာ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးကို မကြာခဏ မြင်ဖူးနေ၏။

သို့ရာတွင် ယခုလို ပုံစံမျိုးဖြင့် ရုံးခန်းသို့လာသည်ကိုတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေ။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးက စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသည့် အမူအရာ ဖြင့် သူမ၏စားပွဲနားသို့ရောက်လာပြီး အသံမာမာဖြင့်...

“နင့်ဆရာ သာဒွန်းဦးရှိလား”

“ဟင့်အင်း... မရှိဘူးရှင် သူဌေးမင်း၊ ဆရာ အပြင်သွားပါ တယ်”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီက ပျာပျာသလဲ ပြန်ဖြေလိုက် သည်။

သို့သော်...

“မညာနဲ့... အထဲမှာရှိတယ် မဟုတ်လား”

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးမှာ အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီ၏ စကားကို မယုံကြည်သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦး၏ ရုံးခန်းတံခါးကိုဆောင့်တွန်းဖွင့်ကာ သူကိုယ်တိုင် အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြည့်လေသည်။

“အို! ... ဒုက္ခပါပဲ”

ထိုစိုးရိမ်တကြီး ရေရွတ်သံနှင့်အတူ အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီမှာ မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စကြောင့် သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး တစ်ယောက် ယခုလို ဒေါသထွက်လာရသည်ကို နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ နောက်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်သွားလိုက်သည်။

သူမရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်အချိန်တွင်တော့ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ ‘ရွှေဖူး ဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း’ ဟု စာတမ်းရေးထိုးထားသည့် အဆောက်အဦပုံစံငယ်တင်ထားရာ စင်ရှေ့တွင် ခါးထောက်ကာ ရပ်ကြည့်နေလေ၏။

(ထိုစဉ်က ‘ဥယျာဉ်မြို့တော်အိမ်ရာ’ဟူသည့် စကားအသုံးအနှုန်း မပေါ်ပေါက်သေးဘဲ ‘ဘတ်စတီ’ ဟုသာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ဥပမာပြောရလျှင် ကမာရွတ်ကို ‘မဲဂျီဒီခန်း ဘတ်စတီ’ဟု ခေါ်ကြသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ‘ရွာ’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ကုလားစကားဖြစ်၏။ ‘ရွာတည်သည်’ဟု ဆိုရမည့် သဘောပင်။ သို့ရာတွင် ယခုခေတ်လူငယ်များ နားလည်လွယ်စေရန် ဥယျာဉ်မြို့တော် စီမံကိန်းဟူသော ခေတ်ပေါ်အသုံးအနှုန်းကိုသာ သုံးစွဲသွားပါမည်)

ထိုအခါကျမှ အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီမှာ အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားရပြီး သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏အနားသို့ သွားလိုက်ကာ စိတ်ပြေလိုပြေငြား ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒါ သူဌေးမင်းကြီးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အိမ်ရာစီမံကိန်း ပုံစံငယ် လေ။ ကျွန်မတို့ဆရာရဲ့ နေ့မအား ညမအား အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပုံစံထုတ်ထားတဲ့ လက်ရာတစ်ခုဆိုလည်း မမှားပါဘူး ရှင်”

သို့ရာတွင် သူမ ထင်သလို သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ ထိုပုံစံငယ် ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်လွန်း၍ ကြည့်နေခြင်းမျိုး မဟုတ်ချေ။

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံး အစုံဖြင့် သူမကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘာ! ... ငါ့ကိုဂုဏ်ပြုတဲ့ အိမ်ရာစီမံကိန်း ဟုတ်လား”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသည့် လူတစ်ယောက်လို စင်ပေါ်ရှိ အုတ်ခဲအသေးစားလေးများ၊ သစ်သားချောင်းလေးများ၊ ဆေးရောင်ခြယ်ထားသည့် စက္ကူအမာစားလေးများဖြင့် စနစ်တကျ ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အဦပုံစံငယ်အား လက်ဖြင့် ဒေါသ တကြီးတွန်းတိုက် ဖျက်ဆီးလိုက်လေသည်။

“ဒုန်း”

“ဂုန်း”

“ကဲကွာ... ကဲကွာ”

“အို! ... မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီ မည်သို့ပင် အော်ဟစ်တားဆီး
နေစေကာမူ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ မရပ်တန့်ပေ။

အဆောက်အဦပုံစံငယ်တစ်ခုလုံး ကြေမွပျက်စီးသွားပြီဆိုတော့
မှ အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီအား စူးစူးရှဲရှဲစိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်
သည်။

“နင့်ဆရာ အခုဘယ်မှာလဲ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း”

“ဟို... ဟို... အိမ်ရာစီမံကိန်းထဲကို သွားပြီး ကြီးကြပ်နေပါ
တယ်ရှင်”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောလိုက်သော အတွင်းရေးမှူးမလေး
ကေသီ၏ စကားအဆုံးမှာပင် သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးမှာ ချက်ချင်းပင်
လိုက်သွားရန် ရုံးခန်းအပြင်သို့ ကမူးရှူးထိုး ထွက်သွားလေတော့သည်။

xxx

'ရွှေဖူး ဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း' မြေနေရာမှာ တာမေ့
အဝိုင်းကိုကျော်လွန်ပြီး ဝတ္တလစ်လမ်းမကြီး (ယခု ဦးချစ်မောင်လမ်း)
အတိုင်းလာလျှင် စိုက်ပျိုးရေးခြံများ၏အဆုံး၌ (ယခု ရန်ကင်း မြို့နယ်
နေရာတွင်) ရှိသည်။

ထိုမြေနေရာတွင် 'ရွှေဖူး ဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း'
အား တာဝန်ယူဆောက်လုပ်ရန်အတွက် မိသုကာအင်ဂျင်နီယာဖြစ်သူ
သာဒွန်းဦးမှာ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်ကတည်းက မည်သည့်နေရာ
တွင် မည်သည့်အဆောက်အဦ ဆောက်လုပ်မည်ကို ကြိုတင် မြေနေရာ
သတ်မှတ်ခြင်း၊ မြေညှိခြင်း၊ လိုအပ်သည့်နေရာများကို မြေဖို့ခြင်း၊
အောက်ခံ ဖောင်ဒေးရှင်းများ ချခြင်း၊ အလုပ်သမားနေထိုင်ရန်အတွက်
တန်းလျားများဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ကို လုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်မှာ ယခုဆို
အတော်အတန်ပင် ရုပ်လုံးပေါ်လာလေပြီ။

ထိုခေတ် ထိုကာလက ကာလကတ္တား အင်ဂျင်နီယာများ အသင်းကောင်စီမှ အသိအမှတ်ပြု အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ (သိပ္ပံဘွဲ့) ရရှိသည့် မြန်မာအမျိုးသားအင်ဂျင်နီယာများမှာ လက်ချိုးရေတွက်၍ရသည်အထိ ပင် နည်းပါးလှပြီး ထိုအထဲတွင်မှ မြို့တော်ခန်းမကို ပုံစံဒီဇိုင်း ရေးဆွဲကာ ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သော မြန်မာအင်ဂျင်နီယာ ဦးတင် (F.A.I, A.F.I, A.A.M. inst, Struct, E), ဘားမားအတ်ကလပ်အသင်းဝင် အင်ဂျင်နီယာ ဦးသာထွန်းနှင့် သာဒွန်းဦးတို့မှာ နာမည်ကျော်မိသကဲ့သို့ အင်ဂျင်နီယာ များဟုပင် ခေါ်ဆို၍ရပေသည်။

သာဒွန်းဦးမှာ အသက်သုံးနှစ်ကျော်အရွယ်၊ အသားလတ် လတ်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ အရပ် မနိမ့်မမြင့်နှင့် မိန်းမချော ချောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အမြဲပင်တက်တက်ကြွကြွနှင့် မိမိအား ယုံကြည် စိတ်ချစွာအပ်နှံလာသော အဆောက်အဦများကို စိတ်ရောက်ပါသလို နစ်ကာ အကောင်းဆုံးဆောက်လုပ်ပေးလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ယခုဆောက်လုပ်မည့် ရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်းအား သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ကုမ္ပဏီမှ ကန်ထရိုက်ရသည် ဆိုသည်နှင့် လူငယ်ပီပီ အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ ဇနီးနှင့်တိုင်ပင်ကာ အမြန်ဆုံးဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုလိုဆောက်လုပ်ခြင်းကိုတော့ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး မှာ ကာလကတ္တားသို့ လအတန်ကြာအောင် လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွားရောက်နေသောကြောင့် သိရှိခြင်း မရှိသေးပေ။

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ ဇနီးအငယ်ဖြစ်သူ ခင်ထိပ်ထား၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့်သာလျှင် ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သာဒွန်းဦးက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်တွင် ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသည့် ဖိုင်ဘာဦးထုပ်အဝါတစ်လုံးကို ဝတ်ဆင်လျက် အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အား အိမ်ရာအဝင်ဝတွင်ထားရှိမည့် မှတ်ဦး အတွက် 'ပိုင်' တိုင်များစိုက်မည့် အစီအစဉ်အား အသေးစိတ်ညွှန်ကြား နေလေသည်။

မကြာခဏဆိုသလိုလည်း သာဒွန်းဦးမှာ လက်ထဲမှ ရာပန်းဆီ ပုလင်းကို နှာခေါင်းဝတွင်တွေ့ကာ ရှူရှိုက်နေလေသည်။ ထိုသို့ရှူရှိုက် တတ်သည်မှာ သူ၏အကျင့်တစ်ခုလို ဖြစ်နေလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ကား အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။ ပြီးနောက် သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို မေးပြီး သူရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့်လာနေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက် ရ၍ သာဒွန်းဦးမှာ ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်ကာ အလျင်အမြန် လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

အနားသို့ရောက်သောအခါ သူကပင် စတင်နှုတ်ဆက်လိုက် ၏။

“ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့်ကို ရောက်လာတော့ပါလား သူဌေးမင်း။ ဘယ်တုန်းကများ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာတာလဲဗျ”

“အေး... ဒီနေ့ပဲကွ။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဒီသတင်း ကြားတာနဲ့ တစ်ခါတည်း တန်းလိုက်လာခဲ့တာ”

သာဒွန်းဦးမှာ မျက်မှောင်ကြုံတ်လိုက်မိသည်။

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ အမူအရာမှာ ပုံမှန်မဟုတ်။ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေသည့်ပုံဖြင့် နီမြန်းကာ တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

သူ့ကိုကြည့်နေသည့် အကြည့်မှာလည်း စူးရှတောက်လောင် လွန်းနေ၏။

သာဒွန်းဦးက လေသံကို အနည်းငယ်နိမ့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ သူဌေးမင်း”

“ဘာကိစ္စရှိရမှာလဲ အခုဆောက်နေတဲ့ အိမ်ရာစီမံကိန်းကိစ္စ ပေါ့ကွာ။ မောင်ရင်က ဘယ်သူ့ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရလို့ ဒီ အိမ်ရာစီမံကိန်းကို ဆောက်ရတာလဲ”

သာဒွန်းဦးက နားမလည်သည့်အမူအရာဖြင့် သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်...

“သူဌေးမင်းက... သူဌေးမင်းရဲ့ဇနီး ခင်ထိပ်ထားနဲ့ မတွေ့ ရသေးဘူးလား”

“မတွေ့ရသေးဘူး...။ ကျုပ် ခရီးသွားနေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး သူ အိမ်တောင်ပြန်ရဲ့လား မသိဘူး။ တစ်ချိန်လုံး သူ့ရဲ့ အမျိုး သမီးစေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖွဲ့နဲ့ မြို့အနှံ့လျှောက်သွားနေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ရဲ့ အဘိုးမကျတဲ့အိမ်ရာစီမံကိန်း စာရွက် တွေတော့ တွေ့ခဲ့ပါရဲ့”

သာဒွန်းဦးမှာ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏စကားကြောင့် ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ထိုဒေါသကို အလျင်အမြန်ချွန်းအုပ်လိုက်ပြီး လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ပဲ ရှင်းပြပါမယ် သူဌေးမင်း။ သူဌေးမင်း ကာလကတ္တားကိုသွားနေတုန်း သူဌေးမင်းရဲ့ကုမ္ပဏီက ဒီမြေ နေရာပေါ်မှာ အဆောက်အဦဆောက်လုပ်ခွင့် ကန်ထရိုက် ရတာနဲ့ ကျွန်တော်ရယ်၊ ခင်ထိပ်ထားရယ် တိုင်ပင်ပြီး သူဌေး မင်းရဲ့နာမည်နဲ့ အခုလို အိမ်ရာစီမံကိန်း ဆောက်ရတာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ထိပ်ထားက သူဌေးမင်းရဲ့ဂုဏ်ကျက်သရေ တိုးဖို့ကို ရှေးရှုကြတာပါ”

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏မျက်နှာက အခုချက်ချင်း ထပေါက်ကွဲ တော့မည် မီးတောင်ဝလို နီရဲတင်းမာသွားသည်။ စကားသံမှာလည်း ဒေါသအငွေ့အသက်တိုဖြင့် ကြမ်းရှုကျယ်လောင်သွား၏။

“ဘာ! ... ဂုဏ်ကျက်သရေ ဟုတ်လား...။ အပိုတွေလာပြော မနေနဲ့ မောင်ရင်။ ကျုပ်မသိဘဲ ကျုပ်ရဲ့စည်းစိမ်ကို အချောင် နှိုက်ချင်ရင် နှိုက်ချင်တယ်ပြောပါ။ ကျုပ် ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြော မယ်။ ဒီ အိမ်ရာစီမံကိန်းကို ရပ်လိုက်တော့?”

ထိုစကားကြောင့် သာသွန်ဦးမှာ မျက်စိပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“ဘယ်လို... ဘယ်လို ရပ်လိုက်ရမယ် ဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင် တာ ဗျာ...။ ဒီမှာ စက်ယန္တရားကြီးတွေကိုတောင် တခြား ကုမ္ပဏီက လချုပ်နဲ့ငှားပြီး မြေတွေဘာတွေ ညှိပြီးကုန်ပြီ။ တချို့ အဆောက်အဦတွေဆို ဖောင်ဒေးရှင်းတွေ ဘာတွေ တောင် ချပြီးသွားလို့ ဆောက်ဖို့တောင် ပြင်နေပြီ။ အဲဒီကုန်ကျ စရိတ်တွေအကုန်လုံးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ မောင်ရင် ကျုပ်ကိုအသိမပေးဘဲ လုပ်တာဆိုတော့ မောင်ရင်ဘာသာ မောင်ရင် ကြိုက်သလို ရှင်းလိုက်တော့။ ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း မောင်ရင်ကို သတိ ပေးလိုက်မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဇနီး ခင်ထိပ်ထားကို နောက်တစ်ခါ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းပြပြီး လာမပတ်သက်နဲ့တော့။ သူက အရွယ်ငယ်သေးတယ်။ လူတွေအကြောင်း ဘာမှမသိသေးဘူး။ ဥပမာ မောင်ရင်တို့လို လိမ်မယ့်ညာမယ့် လူတွေကိုပေါ့”

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏စကားက စော်ကားလွန်းရာကျနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် သာဒွန်းဦးက မောက်မောက်မာမာနှင့် ပြောဆို နေသော သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးကို လက်သီးဖြင့် စိမ့်ညက်ညက် ကြေ သွားအောင် ထိုးပစ်ချင်နေသည်။

သို့သော် သာဒွန်းဦးက နောက်ဆုံးအနေဖြင့် သည်းခံလိုက်ပြီး ပြေရာပြေကြောင်း ပြောဆိုကြည့်လိုက်၏။

“သေသေချာချာစဉ်းစားပါဦး သူဌေးမင်း။ ဒီ အိမ်ရာစီမံကိန်း က သူဌေးမင်းအတွက် ငွေကြေးအပြတ်အစွန်း မရှိရင်တောင် သူဌေးမင်းရဲ့နာမည်ကတော့ ဒီ အိမ်ရာကြီးတည်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး လူတွေမှတ်မိနေကြမှာပါ”

“ဒီမယ် မောင်ရင်... ။ ကျုပ်အတွက် ငွေကလွဲရင် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး။ ဘာနာမည်ကောင်းမှလည်း မလိုချင်ဘူး”

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးက သာဒွန်းဦးကို သနားစရာသတ္တဝါ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြည့်ပြီး အပြတ်သားဆုံးစကားကို ဆိုလိုက်လေ သည်။

သမင်လည်ပြန် အလောင်းဂုဏ်သူနှင့် မြေသူတော်မောင်ခြံနိ

သာဒွန်းဦးက အံကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသော ကြောင့် လည်ပင်းမှအကြောများပင် ထောင်ထလာ၏။ ပြီးနောက် ထွက် သွားရန်ခြေလှမ်းပြင်နေသော သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးအား အံကြိတ်သံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆို ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် အိမ်ရာ မဆောက်ပေးတော့ဘူး။ အုတ်ဂူကောင်းကောင်းတစ်လုံးပဲ ဆောက်ပေးတော့မယ်။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့မိန်းမ ခင်ထိပ်ထားက ဒီအိမ်ရာစီမံကိန်းကို ဆက်ဆောက်မှာပါ”

သာဒွန်းဦးက မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြောဆိုလိုက်မှန်းမသိ သော်လည်း သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ နောက်သို့ ချာခနဲ စူးစူးရဲရဲ လှည့် ကြည့်ကာ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“မောင်ရင် မြဲမြဲမှတ်ထား။ ကျုပ်သေလည်း ကျုပ်မိန်းမ ခင်ထိပ်ထားမှာ ဒီ အိမ်ရာဆက်ဆောက်ဖို့ ပိုက်ဆံရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကွယ်လွန်သွားတာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ငွေတွေအားလုံးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မယ့် ဘဏ်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ရှိပြီးသား။ ခင်ထိပ်ထားက အဲဒီက ရမယ့် ဘဏ်အတိုးကိုပဲ တစ်နှစ်တစ်ခါရမှာ နားလည်လား။ အဲဒီတော့ ဒီ အိမ်ရာစီမံကိန်းကို ငွေစိုက်ထုတ်ပေးမယ့်လူကို မောင်ရင် အခုကတည်းက ရှာထားပေးတော့...”

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ ထိုစကား ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့ကား ရှိရာဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

“တောက်!”

သာဒွန်းဦးက တောက်တစ်ချက်ကို ကျယ်လောင်စွာခေါက်
လိုက်ပြီး သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ကျောပြင်ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေ
သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

သူ့ရင်ထဲတွင်တော့ ဒေါသနှင့်မာနတို့ ပေါင်းစပ်ထားသော
လှိုင်းလုံးကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ခုသောကျောက်ဆောင်ကို အစိတ်စိတ်
အမြွှာမြွှာကွဲသွားအောင် ဝင်တိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေတော့
သည်။

xxx

မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး သာဒွန်းဦးဝင်လာသည်ကို မြင်သည်
နှင့် အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီက အလောတကြီး ဆီးကြိုပြောလိုက်
သည်။

“ဆရာ ခုနက သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး ဒီကိုလာသွားတယ်”

“အဲဒါ ငါမကြားချင်ဘူး။ အခုချက်ချင်း သူ့မိန်းမ ခင်ထိပ်ထား
ဆီ ဖုန်းခေါ်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာ”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီက ချက်ချင်းပင် ခင်ထိပ်ထား၏
ဖုန်းနံပါတ်ကိုရှာကာ ဖုန်းဆက်ကြည့်နေလေသည်။

သာဒွန်းဦးက ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် သူ၏ရုံးခန်းအတွင်းသို့
လျှောက်ဝင်သွား၏။ အထဲသို့ရောက်သောအခါ သူ၏ အုံကြွလာသော
ဒေါသများမှာ မီးလောင်ရာလေပင့်ဆိုသလို ပိုမိုဆိုးရွားသွားလေတော့
သည်။

“တောက်!”

သူ ကြိုးစားပမ်းစားပုံစံထုတ် ဆောက်လုပ်ထားသော 'ရွှေဖူး ဥယျာဉ်မြို့တော်' အိမ်ရာစီမံကိန်း၏ ပုံစံငယ်မှာ တစ်စစီကျိုးပဲ့နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်အတွက် သာဒွန်ဦးမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသ ထွက်သွားကာ ကျယ်လောင်စွာ တောက်ခေါက်လိုက်လေ၏။

နေနှင့်ဦးပေါ့ ဦးရွှေဖူးရယ်... ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်...။

သာဒွန်ဦးက စိတ်ထဲမှကြိုးဝါးပြောဆိုရင်း သူ၏ အတွင်း ရေးမှူးမလေး ကေသီထံသို့ ပြန်ထွက်သွားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်...

“ငါ့အခန်းထဲက အဆောက်အဦပုံစံငယ်ကို ဦးရွှေဖူး လာ ဖျက်ဆီးသွားတာလား ကေသီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ တားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးရွှေဖူးက ဘယ်လိုမှ မရဘူး။ ဒေါသတကြီးနဲ့ကို...”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့ ကေသီ၊ ငါ နားမထောင်ချင်တော့ဘူး။ အခု ခင်ထိပ်ထားကို ဆက်သွယ်လို့ရလား”

“မရဘူး ဆရာ၊ မခင်ထိပ်ထားက သန်ဘက်ခါလောက်မှ ပြန်ရောက်မှာတဲ့။ ကျွန်မ သူ့ရဲ့ အဖျိုးသမီးစေတနာ့ဝန်ထမ်း စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ကို ဖုန်းဆက်မေးပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို... ခင်ထိပ်ထားက သူ့အိမ်မှာမရှိဘူးပေါ့...”

“အိမ်ဖုန်းကိုဆက်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ ဖုန်းလာမကိုင်ဘူး ရှင့်”

“ဟင်! ဒါဆို ဦးရွှေဖူးက ငါ့ဆီကနေ ထွက်သွားပြီး ခုထိ အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူးပေါ့”

သမင်လည်ပြန် အလောင်းဂုဏ်သူနှင့် မြေသူတော်မောင်ခြံနိ

သာဒွန်းဦးက အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီကို ပြောသလိုလို နှင့် မိမိဘာသာတစ်ဦးတည်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ နက်မှောင်စူးရှ နေသော မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ၌ပင် လျှို့ဝှက်သည့်အရိပ်အယောင်အချို့ ယှက်သန်းသွားလေ၏။

နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ မဲ့ပြုံးမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အငြိုးတကြီး လုပ် တော့မည့် အပြုံးလိုမျိုး... ။

ဦးရွှေဖူးတစ်ယောက် အိမ်ကို မပြန်သေးဘူးဆိုလျှင် ဘယ် ကိုများ သွားနေမှာပါလိမ့်။

ဦးရွှေဖူး၏ ဝါသနာနှင့် အကျင့်စရိုက်ကို ကျေညက်အောင် သိရှိထားသော သာဒွန်းဦးအဖို့ ဦးရွှေဖူးရှိနေမည့်နေရာကို လွယ်လင့် တကူ တွက်ချက်မှန်းဆမိသွားသည်။

လက်မှ နာရီကို ဝှံ့ကြည့်လိုက်တော့ ညနေ (၃)နာရီ (၁၀)မိနစ်၊ ခုနေ လိုက်သွားလျှင် ကောင်းကောင်းမိနိုင်သည်။

သူ့အတွက် ပြင်ဆင်စရာဆိုလို့ လက်အိတ်တစ်စုံနှင့် သေနတ် တစ်လက်သာ လိုအပ်သည်မဟုတ်လား။

xxx

ထိုခေတ် ထိုကာလက ငွေကြေးချမ်းသာသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာလည်း တာမေ့တွင် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံဝယ်ကာ ပြိုင်မြင်းအများအပြားကို မွေးမြူထားလေသည်။ ထိုခြံကြီး အတွင်းမှာ တော့ မြင်းစောင်းများ၊ မြင်းများလေ့ကျင့်ရန် မြက်လမ်း၊ သဲလမ်း၊ ချော်လမ်းများသာမက တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ လာရောက်အနားယူရန်အတွက် သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ ဘန်ဂလိုလေးတစ်လုံးကိုပင် ဆောက်လုပ်ထား၏။

ယခုလည်း သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ 'ရွှေဖူး ဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း' မှ အပြန်တွင် လမ်းကြိုသဖြင့် သူ၏မြင်းစောင်းသို့ လာကာ ပြိုင်မြင်းများ လေ့ကျင့်နေသည်ကို အရသာခံကာ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း အချိန်ဖြုန်းကြည့်ရှုနေလေသည်။

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးက မြင်းများ အပြေးလေ့ကျင့်သည့် သဲလမ်း ဘေးတွင်ရပ်လျက် စံချိန်မှတ်သည့်နာရီကို ကြည့်လိုက်၊ မြင်းထရီန်နာ အီဘရာဟင် လေ့ကျင့်ပေးနေသော သားရားဘရက် အင်္ဂလန်ပြင်းမျိုးစပ် ပြိုင်မြင်းကြီးကို ကြည့်လိုက်နှင့် လုပ်နေလေ၏။

မြင်းထရိုန်နာ အိဘရာဟင်က သူ့လေ့ကျင့်ပေးနေသော ပြိုင်
မြင်းကြီးအား ပြိုင်ပွဲဝင်နေသည့်အလား အမြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် သူ့ရှေ့မှ
ဝေါခနဲ ဖြတ်စီးသွားသည်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ အလွန်
တရာ သဘောကျ နှစ်မြိုက်သွားလေသည်။

“အိုး... သိပ်ကောင်းတယ်... သိပ်ကောင်းတယ် အိဘရာဟင်
ရေ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒီနှစ်ပြိုင်ပွဲလည်း ငါ့မြင်းတွေပဲ ဝိုက်စွဲမှာ
ကွ”

သူ့ဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ အားပါးတရ အော်ဟစ်အားပေးသံ
ကြောင့် မြင်းထရိုန်နာ အိဘရာဟင်မှာ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ
မြင်းပေါ်မှ ပင်လှမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

သူ့ဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးကတော့ တခွပ်ခွပ်နှင့် ပြေးထွက်သွားသော
သူ့မြင်းကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး တစ်မိုစိမိုလှမ်းကြည့်နေပြီးမှ သူ့ကား
ရိုရာသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အချိန်မှာလည်း ညနေ ခြောက်နာရီပင် ကျော်နေပြီဖြစ်သော
ကြောင့် သူက အိမ်သို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူ့ဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးက ရွှင်မြူးတက်ကြွနေသည့် လူငယ်လေး
တစ်ယောက်လို လေတချွန်ချွန်နှင့် ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ မောင်းသူ
နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကားနောက်ခန်းဆီမှ သူ မမျှော်လင့်ထား
သော လူတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အရမ်းကို ကြောက်သွားလား ဦးရွှေဖူး။ ကျုပ် သာဒွန်းဦးပါ”

“ဟင်! ... မင်း... မင်း... ငါ့ကားထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ ဦးရွှေဖူးရယ်၊ ခင်ဗျားကြီးကို စောင့်နေတာ ပေါ့...။ အော်မယ်လို့တော့ မကြံနဲ့... ကားပေါ်မှာတင် ကိစ္စတုံး သွားမယ်။ အခုချက်ချင်း ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ဘန်ဂလိုထဲကို သွား”

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးက ကားထဲတွင်ရှိသော နောက်ကြည့်မှန် မှ တစ်ဆင့် မသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သာဒွန်းဦးမှာ လက် နှစ်ဖက်စလုံးတွင် လက်အိတ်စွပ်ထားသလို သူ့နောက်ကျောကိုလည်း သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်လို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအတွက်ကြောင့် သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်သွားပြီး သာဒွန်းဦးပြောသလို ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဘန်ဂလို ရှိရာဆီသို့ တုန်တုန်ယင်ယင် ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သာဒွန်းဦးမှာလည်း နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာ လျက်...။ ဘန်ဂလိုထဲသို့ နှစ်ဦးစလုံး ရောက်ရှိသွားပြီးသည့်အချိန်တွင် တော့...။

xxx

ယခုတော့ ဘောက်ဆောဆလွန်းကားလေး၏ မောင်းသူမှာ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး မဟုတ်တော့ဘဲ ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦး ဖြစ်သွားခဲ့ရလေပြီ။

သာဒွန်းဦးမှာ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာနှင့်ပင် သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး ၏ အိမ်သို့ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာခဲ့သည်။ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ အိမ်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိမှန်းကိုသိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေ၏။

သေချာအောင် သာဒွန်းဦးက သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အရင်ဦးဆုံး လူခေါ်ဘဲလ်ကိုတီးကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ထွက်လာသည်ကို မတွေ့ရမှ အသင့်ယူဆောင်လာသော သော့တုဖြင့် အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်လိုက် သည်။

ပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကားအတိုင်းတက်ကာ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ လာခဲ့လိုက်၏။

အိပ်ခန်းထဲတွင်တော့ အဝတ်အစားများကိုပင် ထုတ်ယူရသေးခြင်း မရှိသည့် သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပွင့်လျက်သားတွေ့ရသည်။ အနီးရှိစားပွဲပေါ်တွင်လည်း သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ ခရီးသွားလျှင်ယူသွားနေကျ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအချို့နှင့်အတူ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးမှာ ခရီးမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဆီသို့ လာချင်စေအားကြီးနေ၍ ထိုပစ္စည်းများကို သေသေချာချာ မသိမ်းဆည်းဘဲ ထားပစ်ခဲ့ရဟန်တူသည်ဟု သာဒွန်းဦးက တွေးလိုက်မိသည်။

သာဒွန်းဦးက သွက်လက်မြန်ဆန်စွာနှင့်ပင် သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးခရီးသွားလျှင် ယူသွားနေကျ ပစ္စည်းအားလုံးကိုယူကာ ပွင့်လျက်သားတွေ့ရသော ခရီးဆောင်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

စိတ်ကြိုက်လုပ်ဆောင်ပြီးသွားပြီဆိုတော့မှ သာဒွန်းဦးမှာ ခြေရာလက်ရာမပျက် အိမ်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ ရပ်ထားခဲ့သော သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ ဘောက်ဆောဆလွန်းကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

လက်ထဲမှဆွဲလာသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ပစ်ထည့်ပြီး သာဒွန်းဦးမှာ ကားမောင်းနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သာဒွန်းဦး၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ပုဆိန်တံဆိပ် ရာပန်းဆီပုလင်းလေးမှာ ကားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထွက်ကျကာ ကွဲသွားလေ၏။

“ဟာကွာ... အရေးထဲ”

သာဒွန်းဦးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပုံဖြင့် ညည်းညူ။
ရေရွတ်ရင်း အောက်သို့ပြန်ဆင်းကာ ကားကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ရာပန်းဆီ
ပုလင်းအကွဲ အစအနများအား လက်ဖြင့် ကောက်ယူ ဖယ်ရှားလိုက်လေ
သည်။

လက်အိတ်စွပ်ထားသောကြောင့် ပုလင်းကွဲအစအနများ စူး
မည်ကို ပူပန်စရာမလိုပေ။ တစ်ခုမကျန် ဖယ်ရှားပြီးသွားပြီဆိုတော့မှ
သာဒွန်းဦးမှာ ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ သူ ကြံစည်တွေးတောထားသည့်
နေရာကို မောင်းထွက်လာခဲ့တော့လေသည်။

xxx

အခန်း (၁)

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီပု အိုင်ပီထွန်းရွှေတို့လူစုမှာ ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ကလေးများပါးသည်နှင့် ရုံးဝန်းရွှေရို ကာကာလက်ဖက်ရည် ဆိုင်၌ထိုင်ကာ ဗြိတိသျှဘားမားမဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော စုံထောက်ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်အကြောင်းကို အရည်မရ အဖတ်မရ ငြင်းခုံနေကြလေသည်။

နွေလယ်စာစားပြီးသွား၍ အချိုလေး တည်းရန် ထွက်လာခဲ့ သော မြွေသူတော်မောင်ခြံမှိုမှာလည်း ထိုစကားဝိုင်းထဲတွင် ပိတ်မိ နေလေရာ နောက်မှလိုက်ခေါ်မည့်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရော်ရမ်း ပုန်းဆကာ တပျော်ပျော်နှင့် ရှိနေလေတော့သည်။

အာကျယ်ထွန်းရွှေဟုခေါ်သည့် မျက်လုံး ပြူးပြူး အသား မည်း
မည်း၊ အရပ် ပုပုနှင့် အိုင်ပီထွန်းရွှေက ဝတ္ထုထဲတွင်ပါသော စုံထောက်
ဇာတ်ကောင်အား ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်နေ၏။

“ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် ခင်ဗျားတို့စဉ်းစားကြည့်ဗျာ၊ ဝတ္ထုထဲက
စုံထောက်ကြီးက အသန်အပြန်ကလည်း အလွန်ကြိုက်၊ အဝတ်
အစားဆိုလည်း ကောင်းပေညွန့်ပေတွေပဲ ဝတ်တယ်...ဗျာ။
အမှုလိုက်တော်ပုံကလည်း တရားခံက လေတောင် မလည်ရဲ
တဲ့ ပုံပဲဗျာ။ တော်ကြာ စုံထောက်ကြီးက ကတ်သီး ကတ်သတ်
ခြေရာခံမိပြီး လိုက်လာမှာစိုးလို့လေ”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

အိုင်ပီထွန်းရွှေ၏စကားကြောင့် အားလုံးပွဲကျသွားလေသည်။
အသားမည်းလွန်း၍ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း ကျီးကန်း
ဘဦးဟု ခေါ်ကြသော အိုင်ပီဘဦးက တခွီခွီရယ်မောရင်း...

“အဲဒီဝတ္ထုကိုရေးတဲ့ စာရေးဆရာက သူ့စုံထောက်ဇာတ်ကောင်
ကို မဖန်တီးခင် အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်ကို အရင်လာကြည့်
ပြီးမှ ရေးတာထင်တယ်ဗျာ ... ဟား... ဟား... ဟား...”

အရွှန်းဖောက်သလိုလိုနှင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သော အိုင်ပီဘဦး
၏ စကားကြောင့် အသန်အပြန်အလွန်ကြိုက်သော အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်
၏မျက်နှာမှာ ပရုတ်ဆီကို လျှာပေါ်တင်ပြီး မျိုချမိသူတစ်ယောက်လို
ဖြစ်သွားလေသည်။

ပြောလည်း ပြောချင်စရာပင်။ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်း
 မောင်း၊ မေးရိုး ကားကား၊ မျက်စိပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် အိုင်ပီ မောင်
 မောင်စိန်မှာ အသန့်အပြန်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် လွန်စွာ ဖိစာကြောင်
 လှသူဖြစ်သည်။ သူ့ရွေ့ရောက်လျှင် လက်ကိုင်ပဝါမပါဘဲ နှာမချေ့ရဲ၊
 ချောင်းမဆိုးရဲပေ။ အစာစားနေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သတိလွတ်
 ကာ သလိပ်ခတ်မိပါက အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်မှာ နီးရာတစ်နေရာသို့
 ပြေးကာ အော့အန်၍ မဆုံးတော့ပေ။

ရိုးကုမ္ပဏီ၊ ဝိုက်တဝေးနှင့် လိုက်လောကုမ္ပဏီ၊ ဝပ်ဆင်တိုက်
 ဟိတ်ကုမ္ပဏီတို့မှရောင်းချသော ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါမျိုးစုံတို့၏ အနံ့
 အသက်ကိုလည်း အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာပင် တစ်စု
 တစ်ဝေးတည်း ရနိုင်ပေသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ အရှိုက်ကို တည့်တည့်ထိသွား၍ အိုင်ပီမောင်
 မောင်စိန်က အိုင်ပီဘဦးကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်ကာ မကျေမချမ်း
 အသံဖြင့်...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့လို လူအိုကြီးတွေမဟုတ်ဘူးဗျ။ လူပျိုဗျ...
 လူပျို။ အဲဒီတော့ သန့်သန့်ပြန်ပြန်နေတာ ဘာဆန်းလဲဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာစိန်။ ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံတယ်။
 ဆရာစိန် ခမျာ ရုပ်ရည်အင်အားကလည်း ချို့တဲ့လေတော့
 အခုလို သန့်သန့်ပြန်ပြန်မှမနေရင် ဘယ်မိန်းမက စုံမက်ပါ့
 မလဲနော်...”

“ဘာကွ! ... ဟေ့ကောင်... ကျော်ဒွန်း... မင်း... မင်း...”
 ရေနစ်သူကို ဝါးကူထိုးဆိုသလို၊ ဆပ်ကျောင်းဆင်းစဖြစ်သော

သမင်လည်ပြန် အလောင်းဂုတ်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံ

SIP ကျော်ခွန်း၏ စကားကြောင့် အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်မှာ မခံမရပ်နိုင် အောင်ဖြစ်ကာ ရူးရူးရဲရဲ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာကို စိတ်ဝင်တစား သဲကြီးမဲကြီး ဖတ် နေသော မြွေသူတော်မောင်ခြံပင်လျှင် အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်ကို ကြည့် ကာ မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်က ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး မဆီမဆိုင် မြွေသူ တော်မောင်ခြံအား လက်ညှိုးထိုးကာ လွဲချလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ စာရေးဆရာက ကျွန်ကို ကြည့်ရေးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကိုမောင်ခြံကို ကြည့်ပြီးမှ ရေးတာ အစစ်... အစစ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုမောင်ခြံကြီးကိုကြည့်လေ... အဝတ်အစားဆိုလည်း အမြဲတမ်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့် ရှင်းရှင်းနဲ့။ ဘိုင်စကုပ်ဇာတ်လိုက် ရူးဒေါ့ဗလင်တီနို (Rudolph Valentino) ပုံစံမျိုး။ သွားတာလာတာနဲ့ လှုပ်ရှားပုံကလည်း ဘုရင်ခံရဲ့ ဗြိုင်မြင်း စိန်ဝေလျှံကတောင် အရှုံးပေးရတယ်။ လှစ်ခနဲ... လှစ်ခနဲပဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့... ဟုတ်တယ်”

“ကြည့်စမ်း... တို့တွေက မောင်မောင်စိန်လို့ပဲ ထင်နေကြ တာ။ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ကိုမောင်ခြံကြီးကို မေ့နေကြတာ ကိုး...”

ကုတ်အင်္ကျီ ဖိုးရိုးဖားရာ။ ဆံပင်ဖုတ်သိုက်နှင့် အမြဲတမ်း လေးတီလေးကန်နိုင်လှသော သူ့ကို တမင်ရွဲ့ကာ ပြောလိုက်မှန်းသိ

သော်လည်း မြေသူတော်မောင်ခြံမှာ စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် တဟားဟား နှင့်ပင် ရယ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကာကာဆိုင်ထံသို့ မင်းကြီး၏ ချာပရာစီ မောင်တိုးတစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာအမူအရာဖြင့်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မင်းကြီးကတော့ ကျုပ်တို့ကို ကြည့်မရတာနဲ့ ဆူဖို့ငေါက်ဖို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြန်ပြီနဲ့တူတယ်ဗျို့”

“ကျုပ်လည်း ခုနက မျက်ခုံးတစ်ချက်လှုပ်သွားကတည်းက တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိသားဗျ”

အိုင်ပီထွန်းရွှေနှင့် အိုင်ပီဘဦးတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် မောင်တိုးမှာ အနားသို့ရောက်လာပြီး အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲမှ စာတိုလေးတစ်စောင်အား ထုတ်ကာ မြေသူတော်မောင်ခြံထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ...

“မင်းကြီးက ဆရာခြံကို မှာလိုက်တယ်၊ ကန်ထရိုက်တာ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးရဲ့ဇနီးဆီကို အမြန်သွားပါတဲ့။ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး ပျောက်နေတာ တစ်ပတ်ရှိပြီလို့ သူဇနီးက မင်းကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်လို့တဲ့လေ။ စာထဲမှာလည်း ရေးထားတယ်လို့ မင်းကြီးက မှာလိုက်ပါတယ် ဆရာခြံ”

“အော် ... အေး အေး...”

မြေသူတော်မောင်ခြံက သူထုံးစံအတိုင်း အေးတိအေးစက် အမူအရာဖြင့်ပြောပြီး မင်းကြီးပေးလိုက်သောစာကို တစ်လုံးချင်း လိုက်ဖတ်နေလေသည်။

သမင်လည်ပြန် အလောင်းဝှက်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံနိ

ပြီးတော့မှ အလှူငါးခြောက်ထောင်းကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းရှုပ်ထွေး
နေသော သူ့ဆံပင်ဖုတ်သိုက်ကြီးကို လက်ဖြင့်ကုတ်ဖွရင်း...

“ကျုပ်ကတော့ လူပျောက်လိုက်ရှာဖို့ အလုပ်တစ်ခုရသွားပြီ
ဗျို့”

ဟု ပြောကာ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။

အိုင်ပီထွန်းရွှေတို့အဖွဲ့မှာတော့ သူတို့အရေးကိစ္စ မဟုတ်မှန်း
သိသည်နှင့် သက်ပြင်းပြိုင်တူချကာ မြွေသူတော်မောင်ခြံနိအား မြန်မြန်
သွားရန်ပင် လက်ဖြင့် အမူအရာပြလိုက်ကြလေသည်။

xxx

'ရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း' တည်ဆောက်နေသည့် မြေနေရာတွင်တော့ ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦးက ယာယီ ဧည့်ခံမဏ္ဍပ်လေးများထိုးကာ သူကြီးဂေဇက်၊ သံတော်ဆင့်၊ သူရိယ အစရှိသော သတင်းစာများမှ သတင်းထောက်များနှင့် ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်တော်များအား သူဆောက်လုပ်မည့် 'ရွှေဖူး ဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း' အား အသေးစိတ် ရှင်းပြနေချိန်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မြေသူတော်မောင်ခြံမှ လူအုပ်ကြားထဲတွင် တိုးဝှေ့ရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေလေရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သတင်းထောက်တစ်ဦး မေးမြန်းနေသည်ကို ပြန်လည်ဖြေကြားနေသော သာဒွန်းဦး၏အနီးသို့ ရောက်သွားလေသည်။

အနားတွင် ဟိုလူ့ကို တွန်းလိုက်၊ သည်လူ့ကို တွန်းလိုက်နှင့် မည်သူ့ကို ရှာဖွေရမှန်းမသိသော မြေသူတော်မောင်ခြံကိုကြည့်ကာ... ကြာတော့ မနေနိုင်တော့ဘဲ သာဒွန်းဦးက မေးလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေက ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲဗျ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံနံက သာဒွန်းဦးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်

“ဪ... အနောင်အယုက်ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးရဲ့ဇနီးကို ရှာနေတာပါခင်ဗျ”

“ကျွန်မက ဦးရွှေဖူးရဲ့ဇနီး ခင်ထိပ်ထားပဲ ရှင့်”

မြွေသူတော်မောင်ခြံနံ၏ စကားကိုကြားသောအခါ အနားတွင် ရပ်နေသည့် အသက်အစိတ်အရွယ်လောက်ရှိမည်ဖြစ်သော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးက ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးငယ်မှာ ဦးရွှေဖူး၏ ဇနီးဟုဆိုသော်လည်း အိမ်ထောင်သည်နှင့်မတူဘဲ အပျိုလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ချောမောလှပသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်လိုပင်ကြည့်ကြည့် ကျက်သရေရှိစွာ လှနေသူလေးတစ်ယောက်ဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။

မြွေသူတော်မောင်ခြံနံက ထိုအမျိုးသမီးငယ်လေးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက... သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးရဲ့ဇနီးလား”

“ဟုတ်တယ်။ ရှင် ကျွန်မကိုရှာတာ ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျုပ်က အင်စပက်တာ မောင်ခြံနံပါ။ ခင်ဗျား အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကို ဖုန်းဆက်တိုင်တယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လို... ကျွန်မက ဖုန်းဆက်တိုင်တယ် ဟုတ်လား”

ခင်ထိပ်ထားဆိုသည် အမျိုးသမီးငယ်က နားမလည်နိုင်
အောင် ဖြစ်သွားပုံဖြင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံခံ၏ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း။
အနားတွင်ရပ်နေသော ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦး၏ မျက်နှာကို
လည်းကောင်း တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် သူမကပင် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ စီအိုင်ဒီကို ဖုန်းမဆက်ရပါလား။

ရှင် လူမှားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ရှင်”

“ဒါဆိုရင်တော့ တစ်ခုခုတော့ နေရာမကျ ဖြစ်နေပြီဗျာ...။

ဪ... ဒါနဲ့ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး အခု ဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာ

ရော ပြောပြပေးနိုင်မလား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူးရှင်။ သေချာ

တာတစ်ခုကတော့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ မြို့တစ်မြို့မြို့ကို

ရောက်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျုပ်လည်း အဲဒီလိုပဲထင်တယ် အင်စပက်တာကြီးရဲ့။

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးက အလုပ်များတဲ့လူဆိုတော့ ဒီနေ့ မြန်မာ

ပြည်မှာရှိပေမဲ့ မနက်ဖြန်ကျရင် အိန္ဒိယကို ရောက်ရင် ရောက်

နေတတ်တာလေ”

(ထိုခေတ်က မြီတီသူ့လက်အောက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံသည်

အိန္ဒိယ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်

မလိုချေ။ ငွေကြေးစနစ်လည်း အတူတူပင်ဖြစ်၏)

မြွေသူတော်မောင်ခြံမိက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သော သာဒွန်းဦးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ နောက်...

“စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ဌာနကို အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ဦးရွှေဖူးရဲ့ ဇနီးပါဆိုပြီး လူပျောက်တိုင် တယ်ဗျာ။ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးနဲ့ အဆက်အသွယ်မရတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီတဲ့။ အသက်အန္တရာယ်လည်း စိုးရိမ် ရနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဦးရွှေဖူး၏ဇနီး ခင်ထိပ်ထားမှာ တွေဝေသွားလေသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားတွေးတော မိသွားဟန်ဖြင့် သူမက ပြောလိုက်၏။

“ရှင်ပြောသလိုဆို ဖုန်းဆက်တာ ဒေါ်ဂရေစီများ ဖြစ်နေ မလား မသိဘူး”

“ဒေါ်ဂရေစီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံမိက နားမရှင်းသဖြင့် ခင်ထိပ်ထားအား မေးလိုက်သည်။ ခင်ထိပ်ထားက မဖြေချင်ဖြေချင်ပုံဖြင့်...

“ဒေါ်ဂရေစီဆိုတာ ကျွန်မခင်ပွန်း ဦးရွှေဖူးရဲ့ ပထမဇနီးကြီး လေ။ ကျွန်မခင်ပွန်း ဦးရွှေဖူးက ကာလကတ္တားကို အလုပ် ကိစ္စနဲ့သွားနေတာ နှစ်လလောက်ရှိပြီရှင်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ် လောက်ကတော့ ကျွန်မခရီးသွားနေတုန်း တစ်ရက် ပြန် ရောက်လာသေးတယ်လို့ ကြားမိပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ ထုံးစံအတိုင်း ချက်ချင်း ခရီးပြန်ထွက်သွားတာနေမှာပေါ့။ ခရီးဆောင်အိတ်တွေ ဘာတွေ မတွေ့ရဘူးလေ။ အဲဒါကို

ဒေါ်ဂရေစီက ခရီးကနေ ပြန်ရောက်ပြီး သူ့ဆီကို မဆက်သွယ်
တော့ အစိုးရိမ်လွန်ပြီး လူပျောက်တိုင်တာနေမှာပါရှင်”

“ဒေါ်ဂရေစီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကလည်း ကိုယ့်ယောက်ျား
အကြောင်းကိုတောင် ကိုယ်မသိဘူးတဲ့လား... ခင်ထိပ်ထား
ရယ်။ တစ်ခါတလေဆို ဦးရွှေဖူးက ခင်ထိပ်ထားကိုတောင်
အသိမပေးဘဲနဲ့ ခရီးထွက်ထွက်သွားတတ်တယ် မဟုတ်
လား...”

မြွေသူတော် မောင်ညိုက မသိမဆိုင် ကြားထဲမှဝင်ပြီး ပြစ်တင်
ပြောဆိုနေသော ဓိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း သာဒွန်းဦးနှင့် ခင်ထိပ်ထားတို့၏
ဆက်ဆံရေးကို သံသယဝင်သွားဟန်တူသည်။

“တစ်ဆိတ်လောက် မေးပါရစေဗျ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး ခင်ထိပ်ထားကို အသိမပေးဘဲနဲ့ ဦးရွှေဖူးခရီး ထွက်ထွက်
သွားတတ်တယ်ဆိုတာ သိတာလဲ”

ထိုစကားကြောင့် သာဒွန်းဦးမှာ မျက်နှာမဲ့သွားလေသည်။
ခင်ထိပ်ထားက ကပျာကယာ ဝင်ရှင်းပြ၏။

“ဪ... ကျွန်မနဲ့ ကိုသာဒွန်းဦးက အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ
တွေလေ။ တင်းနစ် ရိုက်ဖော်ရိုက်ဖက်တွေဆိုလည်း မမှား
ပါဘူးရှင်။ အဲဒီတော့ တစ်ခါတလေ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေး
အကြောင်း ကိုသာဒွန်းဦးကို ဖွင့်ပြောပြတတ်တယ်ရှင်”

“ဒီလို အသေးစိတ်လိုက်မေးရတာကိုလည်း စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့ စုံထောက်အလုပ်ဆိုတာကလည်း ဒီလိုအသေးစိတ်
လိုက်မေးနိုင်မှ တော်ကာကျတာ မဟုတ်လား...။ ကဲ... ကဲ...
ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက သာဓွန်းဦးနှင့် ခင်ထိပ်ထားကို
တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ခင်ထိပ်ထားက တခြားနေရာတစ်ခုသို့ လှည့်ထွက်သွားရန်
ပြင်နေရာမှ မြွေသူတော်မောင်ခြံအား လှမ်းပြောသွားလေ၏။

“ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း ဦးရွှေဖူးအကြောင်းကိုတော့ ခေါင်းထဲ
ထည့်ပြီး စဉ်းစားမနေပါနဲ့ရှင်။ သူ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ရှိနေ
မယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်”

xxx

အခန်း (၂)

"ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မက ကိုရွှေဖူးရဲ့အကြောင်းကို ခင်ထိပ်ထားထက် ပိုပြီး သိတာပေါ့ရှင်... ။ ကိုရွှေဖူး အသက်အန္တရာယ်တစ်ခုခု တွေ့နေပြီဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ မသိစိတ်ထဲကနေ အလိုလိုသိနေ တယ်"

သူငွေကြီး ဦးရွှေဖူး၏ ဇနီးကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဂရေစီက အကြား အမြင်ရနေသည့် လူမမာ အခိုင်အမာပင် ပြောဆိုနေလေသည်။

ဒေါ်ဂရေစီမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ဟု မထင် ရလောက်အောင် အရွယ်တင်လှပြီး အလှအပကိုလည်း အလွန်ကြိုက်ပုံ ရသည်။

သမင်လည်ပြန် အလောင်းဝှက်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြိမ်

ယခု မြွေသူတော်မောင်ခြိမ်နှင့် ဝဉ်ခန်းထဲတွင် စကားတိုင် ပြောနေစဉ်မှာပင် အခုမှ လက်သည်းနီဆိုးထားဟန်တူသော လက် ချောင်းလေးများကို မကြာခဏဆိုသလို နှုတ်ခမ်းနားတွင်တောက်ကာ လေ တဖူးဖူး မှုတ်နေလေသည်။

မျက်နှာပေါ်ရှိ ဇရာအရေးအကြောင်းလေးတွေကိုပင် မိတ်ကပ် ဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ငယ်မူငယ်ရှုပ်မပျောက်အောင် ဖန်တီးထားလေသည်။

မျက်ခုံး၊ မျက်ခွံတို့ကိုလည်း ခြယ်သထားလျက်။

မြွေသူတော် မောင်ခြိမ်က ဦးခေါင်းကို လေးပင်စွာခါယမ်း လျက် မေးလိုက်၏။

“ဒေါ်ဂရေစီက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် တပ်အပ်ပြော နိုင်နေရတာလဲ”

“ပြောနိုင်တာပေါ့ရှင်။ ကိုရွှေဖူးက သူ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား ကျွန်မကို အကြောင်းကြားပြီးမှ သွားတာ။ အခုတစ်ခေါက် ခရီးက ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ထွက်သွားတာ ကျွန်မဆီကို ဘာအကြောင်းမှ မကြားသွားဘူး။ အဲဒါ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်မှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းလာတာ နှစ်သုံးဆယ်ကျော်ပြီ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးဘူး”

“ဖုန်းမဆက်ဘဲနဲ့ ဒေါ်ဂရေစီက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဦးရွှေဖူး ခရီးပြန်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ သိရတာလဲ”

ဒေါ်ဂရေစီက သူ့လက်သည်းနီများအား ခြောက်မခြောက် ကိုင်ကြည့်နေရာမှ မြွေသူတော်မောင်ခြိမ်အား ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

ပြီးနောက်...

“ကျွန်မ သူမိန်းမအငယ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်တာလေ”

“ဒေါ်ဂရေစီပြောတာ ခင်ထိပ်ထားကိုလား...”

“အင်း... ဟုတ်တယ် အင်စပက်တာကြီးရဲ့။ အခုနောက်ပိုင်းကိုရွှေဖူးက အဲဒီခင်ထိပ်ထားဆိုတဲ့ ကလေးမလေးနဲ့ အတူနေတော့ သိချင်တာတစ်ခုခုရှိရင် ကျွန်မက သူ့ဆီပဲ ဖုန်းဆက်မေးရတာပေါ့”

“ဒါဆို ဒေါ်ဂရေစီနဲ့ ခင်ထိပ်ထားက အမြဲတမ်းဖုန်းအဆက်အသွယ်ရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...”

ဒေါ်ဂရေစီက မြေသူတော် မောင်မြင့်အား ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဆက်ပြောလေ၏။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ခင်ထိပ်ထားနဲ့ ကိုရွှေဖူးကို လက်ဆက်ပေးထားတာရှင်း။ ကျွန်မနဲ့ ကိုရွှေဖူး ပေါင်းလာတာ အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါးရှိပေမဲ့ ကလေး မရဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မထက် အသက်လည်း ထက်ဝက်နီးပါးငယ်၊ ရုပ်ရည်လည်း ရှိ၊ ကလေးလည်း ရနိုင်တဲ့ ကျန်းမာရေးမျိုးရှိတဲ့ ခင်ထိပ်ထားနဲ့ ပေါင်းဖက်ခိုင်းလိုက်ရတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မနဲ့ ခင်ထိပ်ထားက တခြားမယားကြီး၊ မယားငယ်တွေလိုတာ ပြဿနာမှ မရှိဘူးလေ”

“ဒါဆို... တော်တော်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပဲနော်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတာတစ်ခုက ဦးရွှေဖူး အလုပ်

သမင်လည်ဖြန့် အလောင်းဝှက်သူနှင့် မြေသူတော်မောင်ခြံနိ

ကိစ္စ အရမ်းအရေးကြီးနေလို့များ ဒေါ်ဂရေစီဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့
မေ့သွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

မြေသူတော်မောင်ခြံနိက သူ့လက်ကြားမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို
မီးညှို့ရှိုက်ဖွားရင်း မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ဂရေစီက စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ကို မြေသူတော်
မောင်ခြံနိထံသို့တွန်းပေးရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မဆီကို
ဖုန်းဆက်ဖို့ ကိုရွှေဖူး မမေ့ဖူးဘူး”

“ခင်ထိပ်ထားကလည်း ဦးရွှေဖူးခရီးသွားခါနီးတိုင်း ဒေါ်ဂရေစီ
ကို အကြောင်းကြားလေ့ရှိတာကို သိလား”

“ပြောပြီးပါပေကာ အင်စပက်တာကြီးရယ်။ ဘာလို့ မသိရမှာ
လဲ။ အကုန်လုံးသိတာပေါ့”

မြေသူတော်မောင်ခြံနိမှာ မည်သို့မည်ပုံ စဉ်းစားရမှန်းမသိ
အောင် ဖြစ်သွားသည့်ပုံဖြင့် ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း ကုတ်ဖွလိုက်လေ၏။
ထိုအချိန်မှာပင်... ။

“ကလင်... ကလင်”

တယ်လီဖုန်း မြည်လာသဖြင့် ဒေါ်ဂရေစီက ကောက်ကိုင်ကာ
စကားပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို... အမိန့်ရှိပါရှင်... ။ ဘယ်သူ... ။ ဩော်... ဟုတ်ကဲ့
ရှိပါတယ်ရှင်။ ရော့... အင်စပက်တာကြီးရေ... ရှင့်ဖုန်း”

“ဩော်... ဟုတ်ကဲ့”

မြွေသူတော် မောင်ခြံက အလျင်အမြန်ပင် ဖုန်းခွက်ကို လှမ်း
ယူကာ နားထောင်လိုက်လေသည်။

မြွေသူတော် မောင်ခြံတစ်ယောက် ဦးရွှေဖူးခန်း ဒေါ်ဂရေစီ၏
အိမ်တွင် ရောက်နေမှန်းသိ၍ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးမှ လှမ်းဆက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် စကားပြောပြီးသွားမှ မြွေ
သူတော်မောင်ခြံက တယ်လီဖုန်းကိုချလိုက်၏။ ပြီးနောက်...

“ဦးရွှေဖူးရဲ့ကားကို တွေ့ပြီတဲ့ အစ်မကြီး”

“ဟင်! ... ဟုတ်လား... ဘယ်နားမှာ တွေ့တာတဲ့လဲ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက သက်ပြင်းကိုအရင်ချပြီးမှ ပြန်ဖြေ
လေသည်။

“ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းနားမှာတဲ့လေ။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်
တော့ ဒေါ်ဂရေစီရဲ့ အမျိုးသားက အလောသုံးဆယ် ခရီး
ထွက်သွားခဲ့ဟန်တူပါတယ်ဗျာ။ တစ်ခုခုအကြောင်းထူးရင်
ဆက်သွယ်ပါမယ် ဒေါ်ဂရေစီ၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ ဇနီးဖြစ်သူ
ဒေါ်ဂရေစီအား နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် သူ့ဆီဒင်ကားလေးကိုမောင်းကာ
ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

xxx

အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်သူတစ်ဦးက ပန်းဆိုး
တန်း ဆိပ်ကမ်းအနီး၌ ပိုင်ရှင်မဲ့ကားတစ်စီး တွေ့သည်ဆိုပြီး တိုင်တန်း
လာသောကြောင့် ကျောက်တံတားဂါတ်မှ သွားရောက်စစ်ဆေးလေရာ
ကန်ထရိုက်တာသူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ကားဖြစ်နေသဖြင့် အင်းစိန် စီဒိုင်ဒီ
သို့ အကြောင်းကြားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

(ထိုခေတ်ထိုကာလက ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှာ ယခုလို
စည်ကားခြင်းမရှိဘဲ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသည်။ လေကြောင်းခရီးကို
တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အသုံးမပြုနိုင်သေးသည့် ခေတ်ကာလဖြစ်သော
ကြောင့် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့သွားလိုလျှင် ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှသာ
သင်္ဘောစီး၍ သွားလာရပေသည်။)

ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းအနီး လူသူပြတ်လပ်ရာ နေရာတစ်ခု၌
ရပ်ထားသော သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ ကားဘေးတွင်တော့ အိုင်ပီ ထွန်းရွှေ
တို့လူစုမှာ ယင်ကောင်များကဲ့သို့ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

အိုင်ပီ မောင်မောင်စိန်က ကားဘီးမှခွံ့ကိုခွာကာ ဦးရွှေဖူး
မင်္ဂလာဒုံဘက်သို့သွားခဲ့သည်ဟု ဟန်ပန်အပြည့်ဖြင့် ပြောနေသလို အိုင်ပီ
ဘဦးကလည်း သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးမှာ တန်ဖိုးကြီးကားတစ်စီးကို ယခုလို
ပစ်စလက်ခတ်ရပ်ထားခဲ့သဖြင့် ပြစ်တင်ဝေဖန်နေလေသည်။

မြေသူတော်မောင်ခြံကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း မည်သည့် စကားမှမပြောဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးခဲလျက် ကားကို တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်ပြီးနောက် မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ကာ စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေလေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ အနံ့အသက်တစ်ခုခုကို ရှုရှိုက်မိလေဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းတစ်ခုလှုပ်ကာ ကားထဲသို့ လိုက်အနံ့ခံကြည့်နေလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို နားမလည်သော SIP ကျော်ခွန်းက ဘုမသိဘုမသိနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဆရာခြံ ဘာအနံ့ခံနေတာလဲဗျ။ ညှော်နံ့ရလို့လား”

“မင်းထင်တာ မဆိုးဘူး ကျော်ခွန်းရ။ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးက သင်္ဘောပေါ်မှာစားရအောင် ကားထဲမှာ ငရုတ်သီးတွေ ဘာတွေ ဆီသတ်ပြီး ကြော်ယူသွားလို့ အနံ့စွဲကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်လောက်တယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

အိုင်ပိထွန်းရွှေ၏ အင်္ဂါတူပြီး ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အနီးအနားတွင်ရှိသော ကျောက်တံတားဂါတ်မှ ပုလိပ်လေးများပါ ပွဲကျသွားလေတော့သည်။

မြေသူတော်မောင်ခြံကတော့ မည်သူ့စကားမှ ကြားဟန်မတူဘဲ သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်သက်နေလျက်...။

xxx

အခန်း (၃)

သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ကားကို စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ မေးရန် မြွေသူတော် မောင်ခြံက ခင်ထိပ်ထား၏အိမ်သို့ လာခဲ့လေရာ ဒေါ်ဂရေစီပါရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဒေါ်ဂရေစီမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးရွှေဖူးအတွက် လွန်စွာပူပန်ပြီး ရောက်လာဟန်တူသည်။

“ကားကိုပါ လမ်းဘေးမှာရပ်ထားတယ်ဆိုတော့ ကိုရွှေဖူး တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ သူ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလောက် ပစ်စလက်ခတ်မနိုင်ဘူး”

“ဪ... မမဂရေစီကလည်း အဝတ်အစားတွေအပြင် ခရီးဆောင်အိတ်ပါယူသွားမှဖြင့် ခရီးသွားတာပဲ နေမှာပေါ့။

ပြီးတော့ ကားကလည်း တခြားနေရာမှာတွေ့တာမှ မဟုတ်
တာ။ သင်္ဘောဆိပ်နားမှာ တွေ့တာပဲလေ။ ဒီထက်ပဲ အကြောင်း
ခိုင်လုံရဦးမလား”

ခင်ထိပ်ထား ဘယ်လိုပင် ရှင်းပြရှင်းပြ ဒေါ်ဂရေစီမှာ လက်မခံ
ပေ။ ဦးရွှေဖူးအတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်နေပြီး ဆက်လက်ငြင်းဆန်နေ
လျက်ပင်။

မြွေသူတော်မောင်မြို့က သူသိချင်နေသည့် မေးခွန်းတစ်ခုကို
မေးလိုက်သည်။

“ဦးရွှေဖူးက ရာပန်းဆီပုလင်းတွေ ဘာတွေ ခရီးသွားရင်
ဆောင်လေ့ရှိလားဗျ”

ဒေါ်ဂရေစီက မျက်နှာကိုမဲ့ကာ ခေါင်းခါပြသည်။

“ဆောင်ဖို့နေနေသာသာ ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းကိုက်ရင်တောင်
ရှူတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ဦးရွှေဖူးရဲ့ကားကို ခင်ဗျားတို့ရော ယူပြီး
မောင်းလေ့မောင်းထရှိလား”

“အမယ်လေး... သူ့ကားကို သွားယူမောင်းလို့ကတော့ ဒေါ
သူပုန်ထလို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ သူက သူ့ကားကို ဘယ်သူမှ
မောင်းတာမကြိုက်လို့ ဒီရိုင်ဘာတောင် ထားတာမဟုတ်ဘူး။
သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းတာ။ အပြင်သွားရင်လည်း ကျွန်မ
တို့က ကား တစ်ယောက်တစ်စီးစီပဲ သွားကြတာရှင်”

အလိုမကျသည့်အသံဖြင့် ခင်ထိပ်ထားက ချက်ချင်းပြန်ဖြေ
လေသည်။ ဒေါ်ဂရေစီကလည်း ခင်ထိပ်ထား၏စကားကို ဝင်ထောက်ခံ
လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... အင်စပက်တာကြီးရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့များ မေးရ
တာလဲ”

“ဪ... ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး”

မြေသူတော်မောင်ခြံမိက အရေးမကြီးသည့် အမူအရာဖြင့်
ပြန်ဖြေရင်း နဖူးကို လက်မဖြင့်ထောက်လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစား
တွေးတောနေလေ၏။

ရာပန်းဆီ ရနံ့... ။

ဟုတ်သည်... ။ ထိုရနံ့ကို ဦးရွှေဖူး၏ကားအတွင်းမှ သူ
ရှုရှိုက်ခဲ့ရသည်။

ဘာကြောင့် ထိုရနံ့က ကားထဲတွင် စွဲကျန်နေခဲ့ရတာလဲ?

မြေသူတော်မောင်ခြံမိက တွေးရင်းတောရင်းနှင့် ဧည့်ခန်းအနံ့
ကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေရာမှ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင်တင်ထားသော သူဌေး
ကြီး ဦးရွှေဖူး၏ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့်အတူ အဆောက်အဦဒီဇိုင်း
များ ဆွဲထားသည့် စာရွက်လိပ်များအား တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် မြေသူတော်မောင်ခြံမိမှာ မှတ်စုစာအုပ်ကို
လှန်လှောဖွင့်ဖတ်နေရာမှ တစ်နေရာအရောက်တွင် လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဒေါက်တာမင်ယာဆင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ။ ဒီမှာ ဒေါက်တာ
မင်ယာဆင်းနဲ့ အင်္ဂါနဲ့ မနက်ဆယ်နာရီခွဲမှာ တွေ့ရယ်လို့
ရေးထားတယ်။ ဦးရွှေဖူး ကိုယ်တိုင်ရေးထားတဲ့ပုံပဲ”

“ဟုတ်လား... အင်စပက်တာကြီး။ ဒေါက်တာမင်ယာဆင်း ဆိုတာ ကိုရွှေဖူး ပြုပြင်နေတဲ့ နှလုံးအထူးကုသမားတော်ကြီးလေ။ ကိုရွှေဖူးက ခရီးသွားခါနီးတိုင်း ဒေါက်တာမင်ယာဆင်းနဲ့ နှလုံးရောဂါအခြေအနေကို စစ်ဆေးပြီးမှသွားတာရှင်”

“ဪ... သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးက နှလုံးရောဂါရှိတာကိုး”

မြေသူတော် မောင်ခြံဖွဲ့က အဆောက်အဦဒီဇိုင်းများ ဆွဲထားသော စာရွက်လိပ်များကိုကြည့်နေစဉ် ဒေါ်ဂရေစီနှင့် ခင်ထိပ်ထားမှာ ဦးရွှေဖူး၏အကြောင်းအား ပြောဆိုငြင်းခုံနေကြလေသည်။

ဒေါ်ဂရေစီမှာ ဦးရွှေဖူး အသက်အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် တွေ့ကြုံနေရပြီဖြစ်ကြောင်းကို အခိုင်အမာပြောဆိုနေပြီး ခင်ထိပ်ထားမှာလည်း သာမန်ခရီးသွားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်းကို ခုခံပြောဆိုနေလေ၏။

မြေသူတော်မောင်ခြံဖွဲ့က များပြားလှသော အဆောက်အဦပုံတွေကို ကြည့်ရင်း...

“ဒီလောက်များတဲ့ အဆောက်အဦပုံတွေက ဘယ်မှာ ဆောက်ဖို့လဲဗျ”

ဟု မေးလေရာ ခင်ထိပ်ထားက ထိုင်ရာမှထရင်း ပြန်ဖြေလေသည်။

“အဲဒါ... ရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်းရဲ့ အဆောက်အဦပုံစံ ဒီဇိုင်းတွေလေ”

“ဘာရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်းလဲ”

ဒေါ်ဂရေစီက အထူးအဆန်းစကားတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်နှယ် အလန့်တကြားအသံဖြင့် မေးလေသည်။

သမင်လည်ပြန် အလောင်းဝှက်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံနံ

မြွေသူတော်မောင်ခြံနံက တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိလိုက်ပြီး...

“ရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်းဆိုတာ ကျုပ်
မခင်ထိပ်ထားကို လာရှာတုန်းက သတင်းစာရှင်းလင်းဖွဲ့ လုပ်
နေတဲ့ အိမ်ရာစီမံကိန်းလား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်။ အဲဒီအိမ်ရာစီမံကိန်းက အစ်ကိုကြီးကို
ဂုဏ်ပြုချင်လို့ ဆောက်တဲ့ အိမ်ရာစီမံကိန်းလေ”

“မနက်တုန်းက သတင်းသမားတွေကို ဦးဆောင်ရှင်းပြနေ
တဲ့ သာဒွန်းဦးဆိုတဲ့လူကပဲ တာဝန်ယူဆောက်လုပ်မှာပေါ့
ဟုတ်လား မခင်ထိပ်ထား”

မြွေသူတော်မောင်ခြံနံကို ခင်ထိပ်ထားက ခေါင်ညှိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ အင်စပက်တာကြီးရဲ့။ ကိုသာဒွန်းဦးကပဲ
အဆောက်အဦပုံစံအားလုံးကို ဒီဇိုင်းရေးဆွဲပေးထားတာ”

“နေပါဦး... နေပါဦး... မေးပါရစေ”

ဒေါ်ဂရေစီက ထိုင်ရာမှထလာကာ အလိုမကျဟန်ဖြင့် ပြော
လိုက်သည်။ သူမကပင် ဆက်ပြီး...

“အဲဒီအိမ်ရာစီမံကိန်းကို ဘယ်သူက ပိုက်ဆံစိုက်ထုတ်ပေး
မှာမို့လို့လဲ။ ကိုရွှေဖူးက ဘယ်တော့မှ အဲဒီလိုအိမ်ရာ
စီမံကိန်းမျိုးအတွက် ပိုက်ဆံစိုက်ထုတ်ပေးလေ့မရှိပါဘူး”

“ဒီမယ် မမဂရေစီ။ မမဂရေစီမသိတဲ့ ဒီနောက်ပိုင်းကိစ္စတွေ
အများကြီး ရှိသေးတယ်”

ခင်ထိပ်ထားက မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် ဒေါ်ဂရေစီအား ပြောရင်း
မြွေသူတော်မောင်ခြံနံဘက်သို့လှည့်ကာ ဆက်လက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ပြန်လာတဲ့တစ်ရက်က အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကိုသာခွန်းတို့ တွေ့သွားတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုကြီးက အခု ဆောက်နေတဲ့ အိမ်ရာစီမံကိန်းကို အရမ်းသဘောကျကြောင်း ပြောသွားတယ်တဲ့လေ”

“ဒါဆို... ဦးရွှေဖူး ခရီးပြန်မထွက်ခင် ကိုသာခွန်းဦးနဲ့ တွေ့သွားသေးတာပေါ့နော်”

“အင်း... တွေ့သွားကြတယ်လေ။ ကျွန်မလည်း ကိုသာခွန်း အစအဆုံးပြန်ပြောပြလို့ သိရတာရှင့်”

ထိုအမြေစကားကို ကြားရသည့်အခါတွင်တော့ မြွေသူတော် မောင်မြင့်မှာ သားကောင်အနံ့ရသွားသော မုဆိုးပမာ ကျေနပ်သွားပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုဖွာလျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေလေတော့သည်။

xxx

ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦး၏ အတွင်းရေးမှူးမလေး
ဖြစ်သူ ကေသီမှာ ညနေငါးနာရီ ကျော်ပြီဖြစ်သဖြင့် ရုံးခင်းရန်အတွက်
ပြင်ဆင်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြွေသူတော်မောင်ခြံနံမှာ ရောက်လာပြီး သူ
ကိုယ်သူ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ အင်စပက်တာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို
ပိတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီက နားမလည်သည့်ပုံဖြင့်...

“အခုလာတာ ဘာကိစ္စလဲရှင့်”

“ဪ... ကျုပ် ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ ကိုသာဒွန်းဦးနဲ့
တွေ့ချင်လို့ပါ။ ရှိလား မသိဘူး”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့ဆရာ
မရှိပါဘူး”

“သူအိမ်မှာရော ရှိနိုင်လားဗျ”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီက သူမ၏စားပွဲပေါ်မှ စာရွက် စာတန်းများကို အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းနေရာမှ ခေါင်းခါ ပြလိုက်သည်။

“ရှင် သူ့ကိုတွေ့မှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ အင်းစိန် အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းကိုသာ လိုက်သွားပေတော့။ သူ့အိမ်ကို သွားရှာလည်း အပိုပဲ။ သူက အိပ်ချိန်ပဲ ပြန်အိပ်တာရှင်”

“ဪ... ကိုသာခွန်းဦးက အင်ဂျင်နီယာကျောင်းမှာလည်း ဆရာလုပ်တာကိုး”

(ထိုခေတ်က အင်းစိန် အင်ဂျင်နီယာကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ မစ္စတာရှော ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှအမျိုးသမီး လေသူရဲ အေမီဇွန်ဆင်က ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပျံသန်းလာပြီး ကျိုက္ကဆံ မြင်းပြိုင်ကွင်းကို ရှာမတွေ့သဖြင့် အင်းစိန် အင်ဂျင်နီယာကျောင်းဝင်း အတွင်းသို့ လေယာဉ်ဆင်းလိုက်ရသော ဖြစ်ရပ်မှာ ထင်ရှားခဲ့ခြင်းကြောင့် အင်းစိန် အင်ဂျင်နီယာကျောင်းကို မသိသူ မရှိလှပေ)

မြေသူတော်မောင်ခြံပုံက ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့်ပင် ရုံးခန်းအဖွဲ့ကို လိုက်ကြည့်နေလေသည်။

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီကတော့ သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှုပ်နေ၍ မြေသူတော်မောင်ခြံပုံကို လိုက်ကြည့်မနေနိုင်အားပေ။ သို့သော် နှုတ်မှတော့ သူမ၏ဆရာဖြစ်သူ သာခွန်းဦး၏အကြောင်းကို တတွတ် တွတ်နှင့် ပြောဆိုနေလေ၏။

“ဆရာက မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် အရမ်းပြင်းထန်တာရှင်။ သူ့ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ၊ လေ့လာထားသမျှတွေကို ဗမာလူငယ် ကျောင်းသားလေးတွေ သိပါစေတော့ဆိုပြီး အလုပ်မအားတဲ့ ကြားကကို အချိန်လုပြီး စာသွားသင်ပေးနေတာလေ။ တစ်နေ့ ကတောင် သူ စာသင်ဖို့အတွက် ရှေးဟောင်း အိဂျစ်တွေရဲ့ ပိရမစ်တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗိသုကာအချက်အလက်တွေကို တောင် ကူရှာပေးခဲ့ရသေးတယ်”

မြွေသူတော်မောင်ခြံကတော့ အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီ ပြောဆိုနေသော စကားများကို တစ်လုံးတလေပင် ကြားဟန်မတူတော့ ပေ။

ပစ္စည်းပျောက်နေသူ တစ်ဦးပမာ နေရာအနှံ့ကို ကျိုးကန်း တောင်းမှောက်ကြည့်ရင်း ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦး၏ ရုံးခန်း ထဲသို့ မပြောမဆိုနှင့် စွတ်ခနဲဝင်သွားကာ လျှောက်ကြည့်နေလေတော့ သည်။

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီမှာ မည်သည်တုံ့ပြန်သံမှ မကြားရ၍ ဖျတ်ခနဲ ဖော်ကြည့်လိုက်လေရာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရ လေ၏။

“အဲတော့... ဟို အင်စပက်တာကြီး ဘယ်ရောက်သွားပါ လိမ့်”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီက ကပျာကယာနှင့် သူမ၏ ဆရာဖြစ်သူ သာဒွန်းဦး၏ရုံးခန်းထဲသို့ ပြေးလာကြည့်လိုက်လေရာ ဆေးပြင်းလိပ်ပြာများကို အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့

ခြေချလျက် အလုပ်စားပွဲရှေ့တွင် ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေသော မောင်မြင့်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီ၏ ခြေသံကိုကြားတော့မှ မြေသူတော်မောင်မြင့်က နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ကိုသာခွန်းဦးရဲ့ ရုံးခန်းကတော့ တကယ့်ကို အပျံ့စားပဲနော်။ ကျယ်လည်း ကျယ်၊ သန့်လည်း တော်တော်သန့်ရှင်းတာပဲ ဗျ။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းနဲ့တော့ ကွာပါ့ဗျာ”

“ကျွန်မဆရာက သူ့ရုံးခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ ဝင်တာမကြိုက်ဘူးရှင်”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဆေးလိပ်ပြာများကို မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ တွေ့ရာပစ္စည်းများကို အထူးအဆန်းသဖွယ် လိုက်ကိုင်ကြည့်နေသော မြေသူတော်မောင်မြင့်အား အလိုမကျသည့်အသံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ပျက်နာမှာလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မရှိတော့ပေ။

မြေသူတော်မောင်မြင့်က ဘေးနားတွင် အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီရှိသည်ကိုပင် သိပုံမပေါ်တော့ချေ။

သာခွန်းဦး၏ တိုလီမိုလီ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလေးများ ထားရာ စားပွဲပေါ်မှ ပုဆိန်တံဆိပ် ရှာပန်းဆီပုလင်းလေးကို ကောက်ယူကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာ လေးလေးနက်နက် တွေးတောနေလေသည်။

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီမှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ တင်းတင်းမာမာ ပြောဆိုလိုက်၏။

သမင်လည်ပြန် အလောင်းတုတ်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံ

“ဒီမယ်... အင်စပက်တာကြီး၊ ကျွန်မ ရုံးဆင်းချိန် နောက်ကျ တော့မယ်။ ကျွန်မဆရာကို တွေ့ချင်ရင် နောက်နေ့မှလာ ပါတော့”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက ထိုစကားကို အရေးပင်မစိုက်ဘဲ သူသိချင်သောအကြောင်းကို မေးလိုက်သည်။

“ကိုသာခွန်းဦးက ရာပန်းဆီရှုတဲ့ အလှေအကျင့်တော့ ရှိပုံ ရတယ်နော်”

“အင်း... ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲရှင့်”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီ၏အသံက အလိုမကျသည်ပုံ သိသိသာသာ ပေါ်လွင်နေ၏။

မြွေသူတော်မောင်ခြံက ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုသည့် သဘော ဖြင့် ခေါင်းခါပြကာ ရာပန်းဆီပုလင်းလေးအား နေရာတကျ ပြန်ထား လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ဖွရင်း ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီမှာ စိတ်အေး သွားပြီး သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

သို့သော် မြွေသူတော်မောင်ခြံမှာ သူမထင်သလို ရုံးခန်းထဲမှ တစ်ခါတည်း တန်းမထွက်သေးပေ။ တစ်စစီ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော ‘ရွှေဖူးဥယျာဉ်ပြိုတော် အိမ်ရာစီမံကိန်း’ ၏ ပုံစံငယ်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေပြန်သည်။

ပြီးနောက်...

“ဒီပုံစံငယ်က ကလေးတစ်ယောက်ယောက် လာလက်ဆော့
သွားလို့ ဒီလို ပျက်စီးကုန်တာလားဗျ”

“ဘယ်ကလေးမှ လာလက်ဆော့သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး
ရှင်။ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးပေါ့... မပြောမဆိုနဲ့ ရုံးခန်းထဲဝင်ပြီး
ဖျက်ဆီးသွားတာလေ”

“အို... ဟုတ်လား”

မြွေသူတော်မောင်ဦးက တအံ့တဩနှင့် ရေရွတ်လိုက်လေရာ
အစကတည်းကမှ ဦးရွှေဖူးကို ပျက်မုန်းကျိုးနေသော အတွင်းရေးမှူး
မလေး ကေသီမှာ သူမ မကျေနပ်သမျှအား ရင်ဖွင့်လေတော့သည်။

“အဲဒီ ဦးရွှေဖူးဆိုတဲ့ အဖိုးကြီးက တကယ့် လူဂွဇာကြီး
ရှင်။ ကျွန်မဆရာက သူ့နာမည်တွင်ကျန်ရစ်အောင်လို့လည်း
'ရွှေဖူး ဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း' ကို နေ့မအား ည
မအား ပုံစံဒီဇိုင်းဆွဲပြီး ဆောက်ပေးရသေးတယ်။ ဒါကို သူက
မကျေနပ်နဲ့ ရုံးခန်းကိုလာပြီး သောင်းကျန်းသွားတယ်လေ။
ဘယ်လောက်တောင် ဒေါသထွက်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ”

“ဦးရွှေဖူးက ဒီအိမ်ရာစီမံကိန်း ဆောက်တာကို သဘော
မကျဘူးလား...”

“သူကသာ သဘောမကျတာပါရှင်။ ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံး
က သဘောကျကြပါတယ်”

“ဒါနဲ့... ဦးရွှေဖူးက ဘယ်တုန်းက ဒီရုံးခန်းကို လာသွားတာလဲ
ဗျ”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံဖြင့် သက်ပြင်းကိုချုတ်။ ပြီးမှ မဖြေချင်ဖြေချင်ပုံဖြင့်...

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကလေ”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီ၏စကားများက မြွေသူတော်မောင်ခြံအတွက်တော့ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာတွေလို တန်ဖိုးရှိလှသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ မြွေသူတော်မောင်ခြံမှာ အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီအား နှုတ်ဆက်ကာ အင်းစိန် အင်ဂျင်နီယာကျောင်း ရှိရာဆီသို့ ကားကို ဦးတည်မောင်းလာခဲ့တော့လေသည်။

xxx

အခန်း (၄)

ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦးက မြေသူတော် မောင်ခြံပုံ စာသင်ခန်းထဲသို့ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် စာသင်နေရာမှ လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး စာဆက်သင်နေလေ၏။

မြေသူတော်မောင်ခြံပုံက နောက်ဆုံးတန်းရှိ ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ သာဒွန်းဦးသင်ကြားနေသည့် အကြောင်းအရာများကို လိုက်လံနားထောင်နေလေသည်။

သာဒွန်းဦးက သူ၏ကျောင်းသားများအား ရှေးခေတ်အီဂျစ် ဖာရိုဘုရင်တို့၏ သင်္ချိုင်းဂူဗိမာန် တည်ဆောက်ပုံအကြောင်းကို ရှင်းလင်း ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှေးခေတ်အိဂျစ် ဗိသုကာပညာရှင်တွေက သူတို့ရဲ့ ဘုရင်၊ ဘုရင်မတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူဗိမာန်တွေကို အခိုင်ခံ့ခုံးနဲ့ ထုထည် အကြီးမားဆုံးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ဆောက်ရတာလဲဆိုတော့ ရှေးအိဂျစ် ဘုရင်၊ ဘုရင်မ တွေက သူတို့ ကွယ်လွန်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ ရွှေ၊ ငွေတွေကို သင်္ချိုင်းဂူဗိမာန်ထဲမှာ သူတို့ရဲ့ ရုပ်အလောင်းတွေနဲ့အတူ မြှုပ်နှံခိုင်းလေ့ရှိတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ အိဂျစ်ဘုရင်၊ ဘုရင်မတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူဗိမာန် တွေဟာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဝိသမလောဘသား တို့ရဲ့ ရတနာသိုက်ကြီးလို ဖြစ်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီ ဝိသမ လောဘသားတို့ရဲ့ ရန်ကိုကာကွယ်ဖို့အတွက် အိဂျစ်ဗိသုကာ ပညာရှင်တွေဟာ သူတို့ဘုရင်၊ ဘုရင်မတွေရဲ့ ရုပ်အလောင်း တွေ၊ တန်ဖိုးကြီး ကျောက်သံပတ္တမြားတွေရှိရာ အုတ်ဂူတွေ အောက်ခြေမှာထားပြီး ကြီးမားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေနဲ့ ပိရမစ်ပုံ သင်္ချိုင်းဂူဗိမာန်တွေကို ဆောက်လုပ်ခဲ့တာဖြစ်တယ်”

မြွေသူတော်မောင်ခြံနံမှာ ပထမတော့ အပျင်းပြေသဘောသာ နားထောင်နေသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်တော့ သာဒွန်းဦး ရှင်းပြ ပြောဆိုနေသည့် အကြောင်းအရာများကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ဝင်စား လာလေသည်။

ထိုအတွက်ကြောင့်ပင် အရေးကြီးသော သဲလွန်စတစ်ခုကို သူ မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိလိုက်လေ၏။

စာသင်ချိန်ပြီးသွား၍ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ အသီးသီး ပြန်သွားကြသည့်အချိန်၌ သာဒွန်းဦးကပင် စပြီး မြွေသူတော်မောင်ခြံပုံ အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတာတော့ မဖြစ် လောက်ဘူး ထင်တယ်နော် အင်စပက်တာကြီး။ အကြောင်း ကိစ္စတော့ ရှိမယ်ထင်တယ်”

မြွေသူတော်မောင်ခြံပုံက ထိုင်ရာမှ ထလာရင်း ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားထင်တာ မှန်ပါတယ် ကိုသာဒွန်းဦး။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မေးစရာလေး နည်းနည်းပါးပါးရှိလို့ လာခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ခင်ဗျား စာသင်တာကို လိုက်နားထောင်ရင်း မေးစရာမေးခွန်း တွေက ထပ်ပြီးတိုးလာပြီဗျ”

“ဟုတ်လား...။ ဘာတွေများ ထပ်တိုးလာတာလဲ”

သာဒွန်းဦးက ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှ နမူနာရေးခြစ်ပြထား သော ပိရမစ်ပုံများကို ဘောဖျက်ဖြင့် ဖျက်နေရာမှ လှမ်းမေးလေသည်။ မြွေသူတော်မောင်ခြံပုံက ထိုအနားသို့ လျှောက်သွားပြီး...

“တကယ်ပဲ ရှေးခေတ်အီဂျစ်တွေက သူဦးသူဝှက်တွေ ရှာဖွေ မတွေ့နိုင်အောင်လို့ ထုထည်ကြီးမားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီး တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ သင်္ချိုင်းဂူဗိမာန်တွေအောက်မှာ ဘုရင်၊ ဘုရင်မတွေရဲ့ ရုပ်အလောင်းတွေနဲ့အတူ တန်ဖိုးကြီး ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံထားတာပေါ့ ဟုတ်လား ... ကိုသာဒွန်းဦး”

“အင်း... ဆိုပါတော့ဗျာ”

“အဲဒါဆို ကျွန် စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်ဗျ”

“ဘာများပါလိမ့်”

“တကယ်လို့ ကျွန်သာ လူသတ်သမားဖြစ်ခဲ့ရင် အလောင်းကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တခြားနေရာတွေမှာ သွားလက်စဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဆောက်အဦ ကြီးကြီး မားမားတွေရဲ့ အောက်မှာပဲမြှုပ်ပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်မှာပေါ့။ အဲဒါဆို ပုလိပ်တွေလည်း ဘယ်လိုမှ အမှုမှန် မဖော်နိုင်တော့ ဘူးလေ”

သာဒွန်းဦးက မြွေသူတော်မောင်ခြံခိုကိုကြည့်ပြီး အသံထွက်ရုံ ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ မဲ့ပြုံးတစ်ခုနှင့်အတူ သာဒွန်းဦးက ပြော၏။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို လူတိုင်းမှ မသိနိုင်ကြတာဗျာ”

“အင်း... အဲဒါလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန် မစဉ်းစားတတ်တာက ခင်ဗျားတို့လို အင်ဂျင်နီယာတွေ ဆိုရင်ရော ဘယ်လိုနေရာမျိုးကို ရွေးချယ်ကြမလဲ ဆိုတာပဲဗျ” မြွေသူတော်မောင်ခြံခိုက ဆေးပြင်းလိပ်ကို သွားဖြင့် ကြိတ် ကိုက်လျက် သာဒွန်းဦး၏ အဖြေစကားအား စောင့်နေလေသည်။

သာဒွန်းဦးက ပကတိ ရိုးရိုးသားသားအသွင်ဖြင့်ပင် ပြန်ဖြေ လေ၏။

“ကွန်ကရစ်လောင်းမယ့် မောင်ဒေးရှင်းတွေရဲ့ အောက်ပေါ့ ဗျာ။ အဲဒီထက်လုံခြုံတာတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

“အိုး... သိပ်မှန်တဲ့စကားပဲဗျို့။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်ရင် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်အထိ ဘယ်သူမှ ရှာတွေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး... ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားသာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်မိပြီဆိုရင် အဲဒီနေရာကိုပဲ ရွှေ့ချယ်မှာပေါ့နော်”

“ကျိန်းသေတာပေါ့ဗျာ”

မြွေသူတော်မောင်ငြိမ့်က ထိုအဖြေစကားကို သဘောကျသွားပြီး သာခွန်းဦး၏ပခုံးအား လက်ဖြင့်ပုတ်ကာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သာခွန်းဦးမှာလည်း လိုက်လံရယ်မောရင်း...

“ဒါနဲ့... ခင်ဗျားရဲ့ လာရင်းကိစ္စက...”

“သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကိစ္စပေါ့ဗျာ”

သာခွန်းဦးက မြွေသူတော်မောင်ငြိမ့်အား ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်... ဦးရွှေဖူး ပျောက်ဆုံးနေသည်ဆိုသော စကားကို မယုံကြည်လေဟန်ပုံမျိုးပေါက်အောင် ပြောလေ၏။

“ဘာလဲ အင်စပက်တာကြီးလည်း ဒေါ်ဂရေစီ အစိုးရိမ်လွန်ပြီး တိုင်တာကို ယုံသွားပြီပေါ့... ဟုတ်လား”

“ကျုပ်တို့ စုံထောက်တွေဟာ ပြောသမျှကို ယုံလို့လည်း ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခု ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ သံသယရှိရင်တော့ အသေးအမွှားကိစ္စလေးတွေကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီး ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျား အဓိကဆိုလိုချင်တာက ဘာလဲ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ရုံးခန်းထဲမှာ သွားရှာသေး တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးနဲ့ပဲ တွေ့ တယ်လေ။ သူကပြောလို့ပဲ ခင်ဗျား ဒီမှာရှိမှန်းသိတာ ကို သာခွန်းဦးရ။ ကျုပ် ခင်ဗျားရုံးခန်းကို ရောက်တုန်းက တွေ့ခဲ့ တာတော့ ‘ရွှေဖူး ဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း’ ပုံစံငယ် က အကုန်ပျက်စီးကျိုးပဲ့နေတာပဲနော်။ ကျုပ် အဲဒါကို သိချင် တာဗျ”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ သိသိကြီးနဲ့ မေးနေပြန်ပြီ။ ကျုပ် အတွင်းရေးမှူးမလေးကေသိ အားလုံး ပြောပြလိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

သာခွန်းဦးက စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာအောင် တွေ့ဝေငြိမ်သက် သွားပြီးမှ အကင်းပါးစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ့အတွက် မြွေသူတော် မောင်ခြံ၏ ပြောဆိုလာမည့်စကားကိုသာ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး ပြန်လည်ပြောဆိုသည်က အကောင်းဆုံးပင် မဟုတ်လား။

မြွေသူတော်မောင်ခြံက...

“ခင်ဗျား အတွင်းရေးမှူးမလေး ပြောတာတော့ ဦးရွှေဖူး ခရီးက ပြန်ရောက်လာတဲ့တစ်ရက်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ခင်ဗျားမရှိတုန်း ခင်ဗျားရဲ့ ရုံးခန်းကိုရောက်လာပြီး အဲဒီပုံစံ ငယ်ကို ဖျက်ဆီးသွားတာတဲ့လေ။ ကျုပ်သိချင်တာက ဘာဖြစ် လို့ ဦးရွှေဖူးက အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ဆိုတာပဲဗျ”

“သူက ကာလကတ္တားကိုသွားနေတော့ ကျုပ်တို့ အိမ်ရာ စီမံကိန်းဆောက်တဲ့ အကြောင်းကို မသိဘူးလေ။ ကျုပ်နဲ့ ခင်ထိပ်ထားနဲ့ပဲ တိုင်ပင်ပြီး အိမ်ရာစီမံကိန်းကို ဆောက်နေကြတာဗျ။ အဲဒါကိုသိတော့ ဦးရွှေဖူးက သူ့ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့ ဆောက်ရကောင်းလားဆိုပြီး ခရီးက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျုပ်ရုံးခန်းကို လာသောင်းကျန်းသွားတာလေ။ ဒါပေမဲ့လည်းဗျာ... အိမ်ရာစီမံကိန်းဆောက်နေတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲကို ရောက်လာလို့ ကျုပ် အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်တော့လည်း ဦးရွှေဖူးက သဘောအရမ်းကျသွားတာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ငွေကြေးအရင်းအနှီး အားလုံးစိုက်ထုတ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ပြောသွားတာပေါ့။ ကျုပ်က သူ့နဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ဖူးတော့ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့ဗျာ။ သူက ထစ်ခနဲဆိုရင် ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစားဘဲ ဒေါသထွက်ဖို့လောက်ပဲ သိတာဗျ။ ပြီးရင်လည်း သူမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

သာဒွန်းဦးက စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့်ပင် မြွေသူတော်မောင်ခြံမိတ်အမေးကို ရှင်းပြလေသည်။

“ဒါဆို ဦးရွှေဖူးက ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်းကျမှ ဘာသတင်းမှ မကြားတော့ဘဲ ပျောက်သွားတာပေါ့”

မြွေသူတော်မောင်ခြံမိတ်က သာဒွန်းဦး၏ စကားဆုံးသွားမှ ဆေးလိပ်ပြာခြွေရန် နေရာရှာရင်း နားမလည်သည့်ပုံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သာခွန်းဦးက သူ့ကို သံသယ တစ်စုံတစ်ရာရှိသည်ပုံဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သော မြွေသူတော်မောင်ခြံကို မကျေနပ်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ကျုပ်နဲ့တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်းကျမှ ပျောက်သွားတာလိုတော့ တစ်ထစ်ချပြောလို့ ဘယ်ရမလဲဗျာ။ သူ့တာသာသူ အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ချက်ချင်း ခရီးပြန်ထွက်သွားတာ နေမှာပေါ့။ သူ့အဝတ်အစားတွေနဲ့ ခရီးဆောင်အိတ် ယူသွားတာပဲလေ”

“ဒါနဲ့ ဦးရွှေဖူးရဲ့ကားကို ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းနား ရပ်ထားတာ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုသာခွန်းဦး သိပြီးပြီလား...”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို ဦးရွှေဖူး ခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြနေစရာတောင် မလိုဘူးပေါ့”

သာခွန်းဦး၏စကားကို ကြားသောအခါ မြွေသူတော်မောင်ခြံက ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြီးနောက်...

“ဒါပေမဲ့ ဦးရွှေဖူးပျောက်သွားတဲ့ တစ်ပတ်အတောအတွင်းမှာ ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းကနေ ထွက်သွားတဲ့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောဆိုလို့ ဟင်ဒါဆင်လိုင်းက အက်(စ်)အက်(စ်) ပရမ်းသင်္ဘောရယ်၊ ဟီယာဖွဲ့ဒ်ရှိုင်းယားရယ် နှစ်စီးပဲရှိတယ်ဗျာ။ အဲဒီနှစ်စီးစလုံးရဲ့ ခရီးသည်စာရင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးရဲ့ နာမည်ကို မတွေ့ရဘူး ကိုသာခွန်းဦး”

သာခွန်းဦးမှာ တွေဝေသွားဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိသွားဟန်ဖြင့်...

“ဦးရွှေဖူးက အင်္ဂလိပ်အစိုးရကတောင် အထူးအခွင့်အရေး

ခင်ဗျားက ရာပန်းဆီ ရှုလေ့ရှုထရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။
အဲဒီတော့... ဗျာ... ”

“ဒီမယ်... အင်စပက်တာ ကိုမောင်ခြံမို့”

သာဒွန်းဦးက မြွေသူတော်မောင်ခြံမို့ ဆိုလိုချင်သည်ကို
ချက်ချင်း သဘောပေါက်၍ စကားကိုပင် ဆုံးအောင်မစောင့်ဘဲ ကြားဖြတ်
ပြောလိုက်လေသည်။

“ဗမာနိုင်ငံမှာ ရာပန်းဆီရှုတတ်တာ ကျုပ်တစ်ယောက်
တည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး... ဗျ၊ ခင်ဗျားသိလား”

ရုတ်ချည်း တင်းမာခက်ထန်သွားသည့် သာဒွန်းဦးကို
မြွေသူတော်မောင်ခြံက ခေတ္တခဏ ကြောင်ငေးကြည့်ပြီးမှ ပျာပျာသလဲ
အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... မှန်ပါတယ် ကိုသာဒွန်းဦးရာ။ ကျုပ်က
ခင်ဗျားကို စွပ်စွဲတာမဟုတ်ပါဘူး။ သဘောကို ပြောပြတာပါ။
ကျုပ်ဆိုလည်း ရာပန်းဆီ ရှုတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတာပဲဗျ”

ထိုအခါကျမှ သာဒွန်းဦးမှာ စိတ်ကျေနပ်သွားသည့်ပုံဖြင့်
မြွေသူတော်မောင်ခြံအားကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

x x x

သမင်လည်ပြန် အလောင်းဂုဏ်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံခံ

ထုသံ၊ ရိုက်သံများ၊ စက်ယန္တရားကြီးများ၏ အသံများ၊ အလုပ်သမားများ၏ အသံများဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုလုံး ဆူညံပွက်လောရိုက်နေလေ၏။ ညာသံပေးအော်ဟစ်ကာ သံချောင်းစည်းကြီးများ ထမ်းပိုးနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မြွေသူတော်မောင်ခြံခံက ကားကို အဝင်မုခ်ဦးတိုင် ဆောက်လုပ်နေသည့်နေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရပ်ကာ အတွင်းသို့ လျှောက်ဝင်လာပြီးလျှင် အလုပ်သမားခေါင်းဟု ထင်ရသော ဆောက်လုပ်ရေးဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားပြီး အသားညိုညို၊ ခန္ဓာကိုယ်တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့်လူအနားသို့ သွားလိုက်သည်။

ပြီးနောက်...

“တစ်ဆိတ်လောက် မိတ်ဆွေရာ၊ ကျုပ် သိချင်တာလေးနည်းနည်းရှိလို့ ပေးပါရစေ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူက မြွေသူတော်မောင်ခြံခံအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ပြီးမှ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်မေးလိုက်၏။

မြွေသူတော်မောင်ခြံခံက စုံထောက်အရာရှိကန်ပြားကို ထုတ်ပြရင်း...

“ကျုပ်က အင်စပက်တာ မောင်ခြံခံပါ။ ဒါနဲ့ ဒီက အစ်ကိုကြီးကရော...”

“မယ်ဆလီ (အလုပ်သမား ကြီးကြပ်ရေးမှူး) ညိုထွန်းပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ကိုညိုထွန်း။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဒီလူကို သိလား”

မသိဘူးလားဗျ။ အင်ဂျင်နီယာ ကိုသာဒွန်းဦးနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေပဲလေ”

မြွေသူတော်မောင်မြိုင်က ခင်ထိပ်ထားဆီမှ တောင်းယူလာခဲ့သော ဦးရွှေဖူး၏ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြကာ မေးလိုက်သည်။

အလုပ်သမား ကြီးကြပ်ရေးမှူး ညိုထွန်းက မြွေသူတော်မောင်မြိုင်ပြသော ဦးရွှေဖူး၏ဓာတ်ပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။

ပြီး...

“ဒီလူက ကိုသာဒွန်းဦးရဲ့ မိတ်ဆွေဟုတ်လား... တောက်တီးတောက်တဲ့ဗျာ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူးလား...”

မြွေသူတော်မောင်မြိုင်၏ စကားကိုကြားသောအခါ မယ်ဆလီ (အလုပ်သမားကြီးကြပ်ရေးမှူး) ညိုထွန်းက မပွင့်တပွင့်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘယ်ကလာ မိတ်ဆွေဟုတ်ရမှာလဲဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ဒီဆိုက်ထဲကိုလာပြီး ကိုသာဒွန်းဦးနဲ့ ပြောနေဆိုနေကြတာ မသိရင် နီးရာတစ်ခုခုနဲ့ ထရိုက်ကြတော့မယ့်အတိုင်းပဲဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ မြင်တာပါဗျာ”

“အလို... တယ်ဆိုးပါလား... ။ မသိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က သူတို့ကို မိတ်ဆွေတွေ ထင်နေတာ”

“ကိုင်း... ဒါဆိုလည်း ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အင်စပက်တာကြီးရာ။ ကျုပ် အလုပ်သမားတွေကို ကြီးကြပ်ရဦးမယ်”

အလုပ်သမားကြီးကြပ်ရေးမှူး ညိုထွန်းက ပြောပြောဆိုဆို နှင့်ပင် လှည့်ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံနံက ကပျာကယာ တားဆီးလိုက်ရင်း...

“ခဏလေးနေပါဦး ကိုညိုထွန်းရာ။ ကျုပ် သိချင်တာလေး တစ်ခု ရှိသေးလို့ပါ...။ ဟော... ဟိုးက ကျုပ် ကားရင်ထားတဲ့ ဘေးက မှန်ဦးတိုင်ကြီးကိုစိုက်တော့ ဘယ်လိုစိုက်သလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေရာ အလုပ်သမားကြီးကြပ်ရေးမှူး ကိုညိုထွန်း

က စိတ်မရှည်ချင်လည်း ရှည်ရတော့မည်ပုံဖြင့် ရှင်းပြလေ၏။

“ပထမဆုံးဗျာ၊ မြွေကြီးထဲကို ဆလင်ဒါပုံ သံမဏိအခေါင်း ပေါက်ပိုက်လုံးကြီးကို ဒေါင်လိုက်စိုက်ချလိုက်တာ။ ပြီးတော့ အဲဒီအခေါင်း သံမဏိပိုက်လုံးကြီးထဲကို ဘီလပ်မြေရယ်၊ သဲရယ်၊ ကျောက်စရစ်ခဲရယ်ကို အရည်ဖျော်ပြီး လောင်းထည့် လိုက်တာလေ။ ခြောက်သွားတော့ အခု ခင်ဗျားမြင်ရတဲ့ မှန်ဦး တိုင်လုံးကြီးတစ်လုံး ရလာတာပေါ့”

“ဪ... စိတ်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ အဲဒီ တိုင်လုံး ကြီးတွေ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်အချိန်က စိုက်တယ်ဆိုတာကိုရော ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေ ရှိလား”

“ဟ... ဘယ်လို ပြောလိုက်တာပါလိမ့်၊ ရှိရတာပေါ့ဗျ။ အချိန် တွေ၊ နေ့ရက်တွေတင်မကဘူး။ အလုပ်သမား ဘယ်နှယောက် သုံးရတယ်၊ ဘီလပ်မြေ ဘယ်နှအိတ်ကုန်တယ်ကအစ အားလုံး စာရင်းဖယားရှိတာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပင် မြွေသူတော်မောင်ခြံနံတို့ စကားပြောဆို နေသည့် နေရာသို့ သာဒွန်းဦး ရောက်လာလေသည်။ ဆောက်လုပ်ရေး

လုပ်ငန်းသုံးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသလို လက်ထဲတွင်လည်း စာရွက်
လိပ်ကြီးတစ်လိပ်ကို ကိုင်ထားလျက်။

သာဒွန်ဦးက မြေသူတော်မောင်ဦးအား မနှစ်မြို့သည့်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်ရင်း...

“မနေ့ညက အီဂျစ်တွေရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူမိမာန်တွေ ဆောက်တဲ့
အကြောင်းကို နားထောင်ရတာ အားမရလို့ ဒီနေ့ အဆောက်
အဦဆောက်တဲ့အကြောင်းတွေကို လက်တွေ့ လာလေ့လာ
တာပေါ့... ဟုတ်လား... အင်စပက်တာကြီး”

မြေသူတော်မောင်ဦးက မည်သည့်စကားမှ ပြန်မတုံ့ပြန်ဘဲ
ပြီးပြီးသာ ကြည့်နေလေ၏။

သာဒွန်ဦးက စိတ်ပျက်ညစ်ညူးသည့်ပုံဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်း
ရင်း...

“ခင်ဗျားက အဆောက်အဦကို စိတ်ဝင်စားတာလား၊
အဆောက်အဦ ဆောက်တဲ့လူကို စိတ်ဝင်စားတာလား။ ကျုပ်
ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါဦး”

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျ... ကိုသာဒွန်ဦး”

“စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းကိုလည်း ခင်ဗျား
ရောက်ပြီးပြီ၊ ကျုပ် စာသင်တဲ့နေရာကိုလည်း ခင်ဗျား လိုက်
လာတယ်၊ အခုလည်း ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲကို ရောက်လာ
ပြန်ပြီ။ ဒီတော့ ရှင်းနေတာပဲဗျာ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သံသယ
တစ်ခုခုရှိနေလို့ မဟုတ်လား...”

“အဲဒီလိုတော့လည်း... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က အဆောက်

အညီ ဆောက်တာကို တကယ်စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ ခုနက ကိုညို ထွန်းကိုတောင် ပိုင် (Pile) တိုင်စိုက်တဲ့အကြောင်းတွေ မေးနေ သေးတယ်ဗျ။ မယုံရင် ခေါ်မေးကြည့်ပါလား”

မြွေသူတော်မောင်ခြံနိန်က သူ့စိုး လူမိသွားသည့်ပုံဖြင့် ဟိုဟို ဒီဒီ လျှောက်အကြောင်းပြနေလေသည်။ အမှန်တကယ်တော့ သာဒွန်းဦး ပြောသည်မှာ မမှားပေ။

သံသယလေး တစ်စွန်းတစ်စရှိလျှင်ပင် ထိုလူနောက်သို့ သဲကြီးမဲကြီးလိုက်တတ်သည်မှာ သူ့အကျင့်လို ဖြစ်နေလေပြီ။

သာဒွန်းဦးက လက်ထဲတွင်ကိုင်လာသော စာရွက်လိပ်ကို ကျန်သည်လက်ဖြင့် တဖပ်ဖပ်ရိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျားကို ကျွန် အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေးမယ်။ တကယ်လို့ ဦးရွှေဖူး ခရီးသွားတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ပျောက်ဆုံးနေတယ်လို့ ခင်ဗျား ယူဆရင် တခြားနေရာမှာ သွားစုံစမ်းတာက အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့် မယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ခင်ဗျား ဟိုမေးဒီမေး လုပ်နေလိုကတော့ ဘာမှထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် အလုပ် သမားတွေလည်း အလုပ်နှောင့်နှေးတယ်... ဟုတ်ပြီလား”

“ကျုပ်လာတာ အဲဒီလိုသဘောမျိုးနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး... ဗျာ။ ကျုပ်က အဆောက်အဦအကြောင်း လေ့လာရုံသက်သက်ပါ”

သာဒွန်းဦးက မြွေသူတော် မောင်ခြံနိန်၏စကားကို မယုံကြည် ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချကာ တခြားဘက်သို့ ပျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ ပြီးနောက် မြွေသူတော်မောင်ခြံနိန်ကို ပြန်လည်ခေါ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် အထင်ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျား နောက်နေ့လည်း ထပ်
လာဦးမယ်ထင်တယ်”

မြွေသူတော်မောင်ခြံခွံက မျက်လုံးကို မှေးစင်းစင်းလုပ်ကာ
သာခွန်းဦးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့်
ပြောလိုက်၏။

“အင်း... ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ် မေးစရာ၊ မြန်း
စရာရှိရင်တော့ ခင်ဗျားကို ထပ်လာရှာရဦးမှာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားသဘောပါ။ ကိုင်း...
ကျုပ် အလုပ်သမားတွေကို သွားညွှန်ကြားလိုက်ဦးမယ်”

မြွေသူတော်မောင်ခြံခွံက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်း
ညိတ်ပြလေသည်။ ထို့နောက် မြွေသူတော်မောင်ခြံခွံက သူ့ကားရှိရာ
ဆီသို့ ပြန်လာရင်း လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဆယ်နာရီ၊ ဆယ်မိနစ်။

“အလို! ... ဆယ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီပဲ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံခွံက အလန့်တကြားအသံဖြင့် ရေရွတ်ရင်း
ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ မောင်းသူနေရာတွင် အလျင်အမြန်ဝင်ထိုင်လိုက်
လေ၏။

သူ ဒေါက်တာမင်ယာဆင်း၏ဆေးခန်းသို့ ဆယ်နာရီပခွဲခင်
အရောက်သွားမှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

xxx

ဒေါက်တာမင်္ဂလာဆင်းမှာ ပန်ချာပီလူမျိုး နှလုံးအထူးကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လူကောင် မြင့်မြင့်မားမားနှင့် စကား များများစားစားပြောသည်ကိုလည်း သဘောကျပုံမရချေ။

မြွေသူတော်မောင်ခြံနံက ဦးရွှေဖူးအကြောင်းမေးရန် စကားမစ ခိုင်ခင်မှာပင် ဒေါက်တာမင်္ဂလာဆင်းက သူ့ကို ခုတင်ပေါ်လဲလျောင်း ခိုင်းလိုက်၏။

ဒေါက်တာမင်္ဂလာဆင်းက မြွေသူတော်မောင်ခြံနံအား နှလုံး ပကောင်း၍ လာပြသည်ထင်ပြီး အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စမ်းသပ်ကြည့်နေလေ၏။

သွေးပေါင်ချိန် ကြည့်ပြီးသွားသည်နှင့် ဒေါက်တာမင်္ဂလာဆင်း

က

“ခင်ဗျား သွေးပေါင်ချိန် နည်းနည်းတက်နေတယ်။ ကျန်တာ ကတော့ အားလုံးပုံမှန်ပါပဲ။ ကိုယ်လက်လှေ့ကျင့်ခန်းရော လုပ်ရဲ့လား”

“လမ်းတော့ နည်းနည်းပါးပါး လျှောက်ပါတယ် ဒေါက်တာ...။ ကျွန်တော်က ပုလိပ်အင်စပက်တာတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် သိချင်တာ က...”

“ခဏလေးချာ”

ဒေါက်တာမင်ယာဆင်းက မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်အား လက် ကာပြပြီး သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းသည် ကိရိယာကို စနစ်တကျ ပြန်လည် သိမ်းဆည်းနေလေသည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်မှာ အကျိုးလက်မောင်းကို ပြန်ချပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။

ဒေါက်တာမင်ယာဆင်းက သိမ်းဆည်းစရာရှိတာ သိမ်းဆည်း ပြီးပြီဆိုတော့မှ မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်အား မေးဆတ်ပြကာ...

“ကိုင်း... ခင်ဗျားက ဘာသိချင်တာလဲ”

“ဪ... ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်က ဒေါက်တာရဲလူနာ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးရဲ့အကြောင်းကို သိချင်လို့ပါ”

ဒေါက်တာမင်ယာဆင်းက ချက်ချင်း သဘောမပေါက်ဟန်ဖြင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်အား ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်မှာ အင်စပက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို သတိ ရသွားပုံရ၏။

ဒေါက်တာမင်ယာဆင်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

“အင်း... ဆိုပါဦး၊ ဘာသိချင်တာလဲ”

“သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးက ဒီနေ့ ဒေါက်တာခွဲလာပြီဖို့ ချိန်းထား တယ်ဆို။ အဲဒါ လာပြပြီးသွားပြီလား ဒါမှမဟုတ် ဆေးခန်း ပြဖို့ ရက်တွေတာတွေများ နောက်ဆုတ်သွားပြီလား သိချင် လို့ပါ”

“သူ့ရောဂါအခြေအနေက သုံးလတစ်ခါလောက် စစ်ဆေးနေမှ စိတ်ချရတာ။ ဆေးခန်းပြဖို့ရက် နောက်ဆုတ်လို့တော့ မဖြစ် ဘူး။ အခုထိတော့ လာမပြသေးဘူး”

မြေသူတော်မောင်ခြံက လူနာခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားတွေးတောရင်း...

“အခု တစ်ခေါက်ကရော ကျန်ခဲ့တဲ့အခေါက်တွေတုန်းကလိုပဲ အရေးကြီးသလား ဒေါက်တာ”

“ကြီးတာပေါ့များ။ သူ့လို ရောဂါသည်မျိုးက အရေးမကြီးတဲ့ အခါဆိုတာ ရှိပါ့မလား။ ပုံမှန် ဆေးစစ်မှုမခံဘူးဆိုရင်တော့ အသက်အန္တရာယ်က အချိန်မရွေး ထိခိုက်လာနိုင်တာပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ”

မြေသူတော်မောင်ခြံက တခြားလူနာများလည်း ပြရန် စောင့် ဆိုင်းနေကြသေးသောကြောင့် သိလိုသမျှကို မေးမြန်းပြီးသည်နှင့် ဒေါက်တာမင်္ဂလာဆင်းအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆေးခန်းအပြင်ဘက်ရှိ လူနာများ တန်းစီနေသည့်နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် သူ့အား နှုတ်ဆက်လိုက်သော အမျိုးသမီး အသံ တစ်သံကို မြေသူတော်မောင်ခြံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အိုး... ဒေါ်ဂရေစီပါလား။ ဆေးခန်းလာပြတာလားဗျ”

“အရမ်းကြီးလည်း စိုးရိမ်သောက ရောက်မနေပါနဲ့ ဒေါ်ဂရေစီရယ်။ တခြား ကျွန်တော်တို့မသိနိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေလည်း ရှိကောင်းရှိနိုင်တာပေါ့”

မြွေသူတော်မောင်ခြင်းက စိတ်သက်သာရာရစေရန် ရည်ရွယ်ပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်သော်လည်း ဒေါ်ဂရေစီမှာ ထိုစကားကိုကြားသည်နှင့် ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင်တို့က ကိုရွှေဖူးရဲ့ အလောင်းကိုတွေ့တော့မှ ကျွန်မပြောတာကို ယုံကြမှာလား...။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာရှင်။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေတယ်...။ ကိုရွှေဖူး သေပြီရှင်... အဟင့်... ဟင့်”

မြွေသူတော်မောင်ခြင်းက သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်လေတော့သည်။ ဒေါ်ဂရေစီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူအတွက် လွန်စွာစိုးရိမ်ပူပန်ပြီး စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသည်ဟုသာ သူ ယူဆထားလိုက်လေတော့သည်။

xxx

အခန်း (၆)

ဒေါ်ဂရေစီနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်မှာတော့ ခင်ထိပ်ထားသာ ဖြစ်လေသည်။ ငယ်ရွယ်သူပီပီ ဘာကိုမှ တွေးတောပူပန်မနေဘဲ ရွှင်ပြုံး တက်ကြွစွာနှင့်ပင် သာခွန်းဦးအား အိမ်သို့ဖိတ်ခေါ်ကာ တင်းနစ်ကစား လျက် ရှိနေလေသည်။

သူမ၏ စိတ်ထဲတွင်တော့ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူ ဦးရွှေဖူး တစ်ယောက် အရင်လိုပဲ ကာလကတ္တားသို့ ခရီးထွက်သွားသည်ဟုသာ မှတ်ယူထားပုံရသည်။

ခင်ထိပ်ထားက အသံလွှင့်လွှင့်လေးဖြင့်...

“ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ထိပ်ထားအလှည့်ပဲ ကိုသာခွန်းရေ...။

နိုင်အောင်ရိုက်ဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ...”

“စပြီနော်...”

သမင်လည်ပြန် အလောင်းဝှက်သူနှင့် မြေသူတော်ဖောင်ခြံ

ခင်ထိပ်ထားက ရွှင်ဖြူကြည်လင်နေသည့် အသံဖြင့် အော်ဟစ် သတိပေးရင်း တင်းနစ်ဘောလုံးလေးကို လေထဲသို့မြှောက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် တင်းနစ်ဘတ်တံအား လေထဲတွင်လွှဲယမ်းကာ ရိုက်လိုက် လေ၏။

ခင်ထိပ်ထားရိုက်လိုက်သော ဘောလုံးလေးမှာ ပိုက်ကို ကျော် ပြီး စည်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်နှင့် သာဒွန်းဦးက သွက်လက်စွာနှင့်ပင် ပြန်ရိုက်လိုက်လေသည်။

ခင်ထိပ်ထားမှာလည်း ဘောလုံးလာရာသို့ အလျင်အမြန် ရွေ့လျားကာ ရိုက်လိုက်၏။ သို့သော် ရိုက်ချက်မမှန်သဖြင့် တင်းနစ် ဘောလုံးလေးမှာ ကွင်းအပြင်ဘက် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားလေ သည်။

“အို... သွားပါပြီ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ထိပ်ထားရေ... ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်ကို ထိပ်ထား နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

သာဒွန်းဦးက ခင်ထိပ်ထားအား မခံချင်အောင် လှမ်းစနောက် ရင်း ဘောလုံးသွားကောက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

“နေ... နေ... ကိုသာဒွန်း။ ထိပ်ထား ညှို့လှိုဖြစ်ရတာ။ ထိပ်ထား ပဲ သွားကောက်လိုက်မယ်”

ခင်ထိပ်ထားက နဖူးပေါ်မှချွေးစများကို လက်ဖြင့်သုတ် ဖယ်ရင်း အလိုမကျသည့်အသံဖြင့် လှမ်းပြောလေသည်။ နောက်... ဘောလုံးကျသွားရာနေရာသို့ မှန်းဆကာ ခင်ထိပ်ထားက ပြေးသွားပြီး ရှာဖွေလိုက်၏။

သို့သော်... သူမထင်ထားသလို အလွယ်တကူ မတွေ့ပေ။
ထို့ကြောင့် ခင်ထိပ်ထားက အနီးအနားရှိ ချုံနွယ်များအား
လက်ဖြင့် ဖယ်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်လံရှာဖွေလိုက်၏။

သာဒွန်းဦးကတော့ အမောပြေရေသောက်ရင်း ခင်ထိပ်ထား
ပြန်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ခင်ထိပ်ထား၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သော
အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အမယ်လေး”

“ထိပ်ထား”

သာဒွန်းဦးက စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကို
ကြားသည်နှင့် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ခင်ထိပ်ထား၏နာမည်ကို ရေရွတ်ရင်း
တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်လေတော့သည်။

တင်းနစ်ကွင်းဘေးရှိ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ပေါက်ရောက်ရာ
နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ခင်ထိပ်ထားမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည့်
အမူအရာဖြင့် သာဒွန်းဦး၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးလာ၏။

သာဒွန်းဦးက ခင်ထိပ်ထားအား ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ရင်း စိုးရိမ်
တကြီးဖြင့်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ ထိပ်ထား”

ခင်ထိပ်ထားက အလွန်အမင်းကြောက်လန့်နေသည့် အမူ
အရာဖြင့် ချုံနွယ်တစ်ခုထဲသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့
ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဟို... ဟို... မှာ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဦးထုပ်၊ သွေး... သွေး...
တွေနဲ့”

“ဟင်! ဟုတ်လား... ဘယ်မှာလဲ”

သာဒွန်းဦးက ချက်ချင်းပင် ခင်ထိပ်ထားလက်ညှိုးညွှန်ပြရာ
နေရာသို့ အပြေးအလွှားသွားကာ ကြည့်လိုက်လေရာ ဦးရွှေဖူး၏
ဆောင်းနေကျ သက္ကလပ်ဦးထုပ်အား သွေးများစွန်းပေလျက် တွေ့ရ
လေ၏။

ဒါ... ဒါ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ?

ငါ... မဟုတ်ဘူး... ။ တစ်ယောက်ယောက်... တစ်ယောက်
ယောက်... ။

အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဖန်တီးခဲ့သူ
သာဒွန်းဦးမှာတော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် နားလည်ရခက်သွား
ကာ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်သွားရလေသည်။

xxx

တကယ်ဆိုလျှင် သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ဦးထုပ်မှာ သွေးစွန်း
စရာ အကြောင်းလည်း မရှိ။ သည်နေရာသို့ ရောက်နေစရာအကြောင်း
လည်း မရှိပေ။

ဒါကို သူတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် အသိဆုံး မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ဤသွေးစွန်းနေသော ဦးထုပ်ကို လုပ်ကြံဖန်တီး
ခဲ့သူသည် သူ့လုပ်ရပ်ကို တစ်စွန်းတစ်စရိပ်မိပြီး အပြစ်ရှာရန် အကွက်
ဆင်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဒါ... ဒေါ်ဂရေစီ လက်ချက်လား... ဒါမှမဟုတ်ရင်... ဟို...
တဂျီဂျီလာလုပ်နေတဲ့ မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်ဆိုတဲ့ ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့
ငနဲလား... ။

xxx

သာဒွန်းဦးက အရက်ခွက်ထဲမှ ရေခဲတုံးလေးများ ချာချာလည်
ဝေ့ယမ်းသွားသည်အထိ ခွက်ကိုလှုပ်ခါနေလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ
စိတ်အာရုံကတော့ ထိုအရက်ခွက်တွင်မရှိဘဲ တခြားနေရာသို့ လွင့်ပျံ့
နေမှန်း သိသာလှ၏။

သူ့ခေါင်းထဲသို့ မေးခွန်းတွေက တရစပ်ဝင်လာနေသည်။

ဘာကြောင့် ဦးရွှေဖူးရဲ့ သွေးစွန်းနေတဲ့ဦးထုပ်က တင်းနစ်ကွင်း
ဘေးကို ရောက်နေရတာလဲ...။ သူ့ကို သံသယရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်
ယောက်က တမင်အကွက်ဆင်ပြီး ထောင်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတာလား...။
အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ။

မြွေသူတော် မောင်ခြံခံလား...

ဒေါ်ဂရေစီလား...

ခင်ထိပ်ထားလား...

ချက်ချင်းပင် သာဒွန်းဦးက နောက်ဆုံး စဉ်းစားမိသူ
တစ်ယောက်ကို အတွေးထဲမှပယ်ထုတ်လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို သံသယပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှိနေပြီ
ဆိုရင်တော့ သူ့လုပ်ရပ်တွေမှာ ဟာကွက်ရှိတာ သေချာသွားပြီ။ အဲဒီ
ဟာကွက်ကို သူ အမြန်ပိတ်ဆို့ကာကွယ်မှ ရပေတော့မည်။

သာဒွန်းဦးက ရင်ထဲမှ ပူပင်သောကတွေကို သက်ပြင်းအပြစ် ပြောင်းလဲရင်း ဘေးတွင်ထိုင်နေသော မြွေသူတော်မောင်ခြံနဲ့ကို ကြည့် လိုက်သည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံမှာ ခင်ထိပ်ထား ဖုန်းဆက်အကြောင်း ကြားသောကြောင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သာဒွန်းဦးက...

“ဒီသွေးစွန်းနေတဲ့ ဦးထုပ်လေးတစ်လုံး တွေ့ရုံနဲ့တော့ ဦးရွှေဖူး ဘယ်ရောက်ပြီ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မုန်းဆရခက်တယ် လို့ ကျုပ်ထင်တယ်ဗျ”

“မုန်းဆရခက်တယ်ဆိုတာထက် ဒီသွေးစွန်းနေတဲ့ ဦးထုပ်က ဘယ်ကဘယ်လို တင်းနစ်ကွင်းဘေးကို ရောက်လာရတာလဲ ဆိုတာကို သိဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ် ကိုသာဒွန်းဦး”

သာဒွန်းဦးက ပိုလိုစီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရှိက်ဖွာကာ စီးကရက်အခိုးအငွေ့များကို အပေါ်သို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က ဦးရွှေဖူး ခရီးထွက်သွားတုန်းက အဲဒီ ဦးထုပ်ကို ဆောင်သွားတယ်ဆိုတာ မြင်လိုက်ကြတာမှ မဟုတ် တာ။ ပြီးတော့ ဦးထုပ်ပေါ်မှာစွန်းနေတဲ့ သွေးတွေကရော ဦးရွှေဖူးရဲ့ သွေးအစစ်ပါလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ”

“ဦးရွှေဖူးရဲ့သွေး ဟုတ်မဟုတ်ကတော့ မကြာခင် အဖြေ သိရပါလိမ့်မယ်။ ဦးထုပ်ပေါ်ကသွေးကို ဓာတ်ခွဲဖို့ ကျုပ် ကိုယ် တိုင် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက မှုခင်းသိပ္ပံဌာနကို ပို့ခဲ့ပြီးပြီပဲလေ”
မြွေသူတော်မောင်ခြံနဲ့က သာဒွန်းဦးကိုရှင်းပြရင်း စားပွဲပေါ်မှ

သမင်လည်ပြန် အလောင်းငှက်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံ

(JTB) လေးထောင့် အရက်ပုလင်းကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခင်ထိပ်ထားမှာ ဆေးမှတ်တမ်းတစ်စောင်ကို ကိုင်လျက် လှေကားပေါ်မှ တခုနီးဒုန်း ပြေးဆင်းလာပြီး...

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သွေးအမျိုးအစားပါတဲ့ ဆေးမှတ်တမ်း တွေ့ပြီ အင်စပက်တာကြီးရေ”

ဟု ပြောဆိုကာ မြွေသူတော်မောင်ခြံအား လှမ်းပေးလိုက် လေသည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံက အလျင်အမြန်ယူကာ ဖတ်ကြည့် လိုက်ပြီး...

“သွေးအမျိုးအစားကတော့ ‘ဘီ’ သွေးပဲဗျ။ ဒါဆိုရင်တော့ ဓာတ်ခွဲခန်းကပေးလာမယ့် အဖြေနဲ့ တိုက်ကြည့်လိုက်ရင် ရှင်းသွားမှာပါ”

ထိုစကားကို သာဒွန်ဦးက လက်မခံသည့်ပုံဖြင့် ငြင်းဆန်လေ သည်။

“သွေးအမျိုးအစား တူတူ၊ မတူတူ ဦးထုပ်က ဦးရွှေဖူးရဲ့ ဦးထုပ်လို့ တိတိကျကျမှ မသိနိုင်တာဗျာ။ အဲဒီတော့ ဘာ အကျိုးထူးမှာမို့လို့လဲ”

“ဦးထုပ်ကတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ဦးထုပ်ဆိုတာ သိသာပါတယ် ရှင်။ အိမ်မှာရှိတဲ့ဦးထုပ်တွေနဲ့ တိုက်ကြည့်လိုက်တော့ အရွယ် အစားလည်း တူတယ်၊ ပုံစံလည်း တူတယ်လေ”

“အဲဒါအပြင် တံဆိပ်လည်း တူတယ်ဗျ။ အကုန်လုံး ကာလ ကတ္တားပြို့ လိပ်စာတွေချည်းပဲ”

မြေသူတော်မောင်ခြံကပါ ခင်ထိပ်ထား၏စကားအား ဖြည့်စွက်ပြောပေးလိုက်လေရာ သာဒွန်းဦးမှာ နှုတ်ဆိတ်သွားရလေတော့သည်။

သည်ထက်ပိုပြီး ငြင်းဆန်နေလျှင်လည်း သူ့ကို ရိပ်မိကုန်ကြပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ ဆားပုလင်းငဏ္ဍိက ပျာယီးပျာယာဖြင့် ရောက်လာပြီး...

“ဆရာခြံ... ။ ဒီမှာ ဆရာခြံလာပို့ခိုင်းတဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းအဖြေလွှာပါ”

ဟုဆိုကာ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော အညှို့ရောင်စာအိတ်အား မြေသူတော်မောင်ခြံကို ထိုးပေးလေသည်။

“ဪ... အေးအေး... ကျေးဇူးပဲ မောင်မိုး”

မြေသူတော်မောင်ခြံက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စာအိတ်ကို လှမ်းယူကာ အထဲမှ ဓာတ်ခွဲခန်းအဖြေလွှာကို ဖွင့်ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သာဒွန်းဦးနှင့် ခင်ထိပ်ထားမှာတော့ မြေသူတော်မောင်ခြံထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် အဖြေစကားကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

မြေသူတော်မောင်ခြံက ဓာတ်ခွဲခန်းအဖြေလွှာကို ဖတ်ပြီး သွားသည့်အခါ သက်ပြင်းအား လေးလေးပင်ပင်ချရင်း ခင်ထိပ်ထား၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး...

သမင်လည်ဖြန် အလောင်းစုတ်သူနှင့် ဓမ္မသူတော်မောင်ခြံ

“စိတ်မကောင်းပါဘူး... မခင်ထိပ်ထား။ ဦးထုပ်ပေါ်မှာတွေ့ရတဲ့
သွေးအမျိုးအစားကလည်း ခင်ပျားခင်ပွန်း ဦးရွှေဖူးရဲ့ သွေး
အမျိုးအစား ‘ဘီ’ သွေးပါပဲ”

ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့် ခင်ထိပ်ထား၏မျက်နှာမှာ ကွက်
ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။

“ဟင်! ... ဒါဆို အစ်ကိုကြီး သေပြီပေါ့။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ
ကိုသာခွန်း”

ခင်ထိပ်ထားက အလွန်အမင်း စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သွားသည့်ပုံဖြင့်
ရေရွတ်ရင်း သာခွန်းဦးအား အားကိုးတကြီး ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

သာခွန်းဦးမှာ ခင်ထိပ်ထား၏ ပခုံးစွန်းနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်
ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“စိတ်အေးအေးထားပါ ထိပ်ထား...။ ဒီလောက်နဲ့တော့ သေပြီ
မသေဘူးဆိုတာ ဘယ်တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်လို့ရမလဲ”

ဟု နှစ်သိမ့် အားပေးလိုက်လေသည်။

ခင်ထိပ်ထားမှာတော့ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တို့ဖြင့် တရှုံ့ရှုံ့ ရှိုက်ငို
နေဆဲပင်။

သာခွန်းဦးက စိတ်မကောင်းသည့် အမူအရာဖြင့် နှစ်သိမ့်
နေရသော်လည်း ရင်ထဲတွင်တော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ဒေါသထွက်နေလေသည်။

xxx

ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်အထိ သာဒွန်းဦးမှာ ဦးရွှေဖူး၏ ဦးထုပ်ကိစ္စကို ပြန်လည်တွေးတောရင်း တနံ့နံ့ ဖြစ်နေရလေသည်။

ထိုအတွက်ကြောင့်ပင် သူ့မှာ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ အလုပ်စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်၊ ရုံးခန်းထဲတွင် ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လမ်း လျှောက်လိုက်၊ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ တောက်တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ခေါက်နေမိလိုက်နှင့် ပျာများနေရသည်။

အတွင်းရေးမှူးမလေး ကေသီပင် သူမ၏ ဆရာဖြစ်သူ သာဒွန်း ဦးကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းလှိုင်လှိုင် ချလိုက်မိသည်။

သည်နေ့ကျမှ အလုပ်ကိစ္စအတွက်လာရောက်သည့် ဧည့်သည် များမှာလည်း ပေါများနေသဖြင့် သူမမှာ တခြားကိစ္စအကြောင်းပြပြီး ပြန်လွှတ်နေရလေ၏။

သမင်လည်ပြန် အလောင်းထုတ်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြိန်

ထို့အပြင် ဓာတ်စက်မှထွက်ပေါ်နေသော အသံကိုလည်း မကြာခဏဆိုသလို သာဒွန်းဦးက တိုးလိုက်ကျယ်လိုက် လုပ်နေသဖြင့် သူမမှာ ကြာတော့ ရူးချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာလေတော့သည်။

သာဒွန်းဦးက ဓာတ်ပြားနောက်တစ်ချပ်ကို လဲထည့်ကာ နားထောင်နေပြန်၏။ သို့သော် ဓာတ်စက်မှထွက်ပေါ်နေသော သီချင်းသံ ထဲတွင် သူ့စိတ်အာရုံမှာ မရှိပေ။ တစ်စုံတစ်ရာကို ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေပုံဖြင့် စားပွဲခုံကိုလက်ဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ဟန်ဖြင့် တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ခင်ထိပ်ထားသီသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

ဖုန်းထဲမှာတစ်ဆင့် ခင်ထိပ်ထား၏ ပြန်ဖြေသံကို ကြားရသည့် အခါ သာဒွန်းဦးက...

“ထိပ်ထား... ကိုယ် သာဒွန်းဦးပါ။ ထိပ်ထား အရမ်းစိတ်တွေ ဆင်းရဲပြီး အိပ်ရာထဲများလဲနေပြီလား သီချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ”

“စိတ်တော့ ဆင်းရဲတာပေါ့ ကိုသာဒွန်းရယ်၊ မျက်လုံးထဲမှာလည်း သွေးစွန်းနေတဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ဦးထုပ်ကို ပြန်ပြန် မြင်ယောင်နေတယ်။ မတော်... အစ်ကိုကြီးက သေသွားခဲ့ရင် ထိပ်ထား ဘာလုပ်ရမလဲဟင်... ကိုသာဒွန်း”

ဖုန်းထဲမှအသံကို နားထောင်ကြည့်ရုံနှင့်ပင် ခင်ထိပ်ထားမှာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေမှန်း သိသာလွန်းလှသည်။ အသံတွေပင် ပုံမှန်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ တုန်ယင်တိုးဖျော့နေလေသည်။

သာဒွန်းဦးက ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာ သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ ပြောရခက်နေသည့် အကြောင်း ကိစ္စကိုမှ ခင်ထိပ်ထားက လမ်းကြောင်းပေးလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သာဒွန်းဦးက ကရုဏာသက်သည့်အသံဖြင့်...

“ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ ထိပ်ထားရယ်။ ဘာ အားငယ်စရာရှိလို့လဲ။ ကိုယ် အကြံဉာဏ်ပေးချင်တာကတော့ အခုချိန်တည်းကစပြီး ဒေါ်ဂရေစီနဲ့ စာရင်းမြန်မြန်ရှင်းလိုက် တာ ကောင်းမယ်”

“ဘယ်လို... ကိုသာဒွန်း၊ ထိပ်ထား နားမလည်ဘူး”

“ဪ... ဒီလိုလေ ထိပ်ထားရဲ့၊ ဦးရွှေဖူးရဲ့ သေတမ်းစာအရ ဆိုရင် ဒေါ်ဂရေစီက ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးရဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်းရမှာ မဟုတ်လား။ အဲဒီအကြောင်းကို ဒေါ်ဂရေစီ သိအောင် မြန်မြန် အသိပေးလိုက်ဖို့ပဲလေ။ အိပ်ရာစီမံကိန်း ကြီးပြီးသွားမှ အသိပေးမယ်ဆိုရင် ခင်ထိပ်ထားရမယ့် အမြတ် ငွေထဲက နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းကို ပေးလိုက်ရမှာပေါ့”

တစ်ဖက်မှ ခင်ထိပ်ထား၏အသံမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်နေဟန်ဖြင့် တိတ်သွားလေသည်။ အတန်ကြာတော့မှ သက်ပြင်း ချသံနှင့်အတူ ခင်ထိပ်ထားမှာ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုသာဒွန်းရယ်၊ အစ်ကိုကြီး သေသလား။ ရှင် သလား တိတိကျကျမသိသေးခင်မှာ မမဂရေစီကို ထိပ်ထား ဒီအကြောင်းတွေ သွားမပြောချင်ဘူး”

“အဲဒါတော့ ကိုယ်လည်း နားလည်ပါတယ် ထိပ်ထား။ ဒေါ်
ဂရေစီကို ထိပ်ထားအစား ကိုယ်ပဲ သွားပြောပေးမှာပေါ့။
ဒီကိစ္စကို နောက်ကျမှဖြေရှင်းမယ်ဆိုရင် ထိပ်ထားက ခင်ပွန်း
သည်လည်း ဆုံး။ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ဆုံးရှုံးဆိုသလို ဖြစ်သွား
မှာပေါ့။ ကိုယ်က သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးမှ ထိပ်ထား
အတွက် ပြောတာပါ။”

အကြံသမားသာခွန်းဦးက ခင်ထိပ်ထားကို သူဖြေစေချင်သည့်
အတိုင်း လှည့်ပတ်စည်းရုံးလိုက်လေသည်။

ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သော ခင်ထိပ်ထားမှာတော့ ဦးရွှေဖူးအတွက်
စိတ်ပူပင်သောက ရောက်နေသည်မှလွဲ၍ တခြားဘာကိုမှ နက်နက်နဲနဲ
ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး မဆုံးဖြတ်တတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် သာခွန်းဦးပြောသမျှကိုသာ ခေါင်းညိတ်သဘော
တူလိုက်လေသည်။

xxx

အခန်း (၇)

ဒေါ်ဂရေစီ သူ့ကို သံသယဖြစ်နေမှန်း သာဒွန်းဦး ကောင်း
ကောင်း သဘောပေါက်မိသည်။ သို့သော် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်
သေးသရွေ့ သူ့ဘာကိုမှ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေစရာ မလိုပေ။

ထို့အပြင် သူ့ဘက်မှာလည်း ဒေါ်ဂရေစီကို သွေးစွန်းနေသော
ဦးရွှေဖူး၏ ဦးထုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြန်သံသယရှိနေမိသည်။ ထို့
အတွက်ကြောင့်ပင် သူက ခင်ထိပ်ထားအား စည်းရုံးပြီး ယခုလို စီစဉ်
ရခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်စေတစ်ယောက်မှ ဒေါ်ဂရေစီအား သွားအကြောင်းကြား
နေစဉ်မှာပင် သာဒွန်းဦးက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ထိုင်မနေဘဲ ဧည့်ခန်းအနံ့
ကျိုးကန်းတောင်းပောက် လိုက်ကြည့်နေလေ၏။

ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ ဦးထုပ်စွပ်ရာ ကျွန်းသားတိုင်လုံးလေးရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ သာဒွန်းဦးက အထပ်လိုက်စွပ်ထားသော သက္ကလပ် ဦးထုပ်များအား မ ယူကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးထုပ်အားလုံးမှာ အနားပြန့်သက္ကလပ်ဦးထုပ် အဖြူရောင်များ သာ ဖြစ်ပြီး လေးလုံးတိတိရှိလေသည်။ ထိုဦးထုပ်များမှာ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏ ဦးထုပ်များဖြစ်သည်ဆိုတာကို မေးနေစရာပင် မလိုချေ။

တင်းနစ်ကွင်းဘေးတွင် သွေးစွန်းလျက်တွေ့ခဲ့ရသော အဖြူ ရောင်အနားပြန့် သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့် တစ်ထေရာတည်းတူသည့် ဦးထုပ် များသာ ဖြစ်သည့်အပြင် အမျိုးအစားနှင့် အမှတ်တံဆိပ်မှာလည်း တူညီ၏။

သာဒွန်းဦးက ထိုဦးထုပ်များကိုကြည့်ရင်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါ်သသံဖြင့်ပြောဆိုလိုက်သော ဒေါ်ဂရေစီ၏ အသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ရှင်က အိမ်ရှင်ကိုခွင့်မတောင်း ဘာမတောင်းနဲ့ ဘာလို့ ကျွန်မယောက်ျား ဦးထုပ်တွေကို ကိုင်ကြည့်နေရတာလဲ”

ထိုစကားသံကြောင့် သာဒွန်းဦးမှာ နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီး တင်းမာခက်ထန်နေသော မျက်နှာနှင့်အတူ ခါးထောက် လျက် ရပ်နေသော ဒေါ်ဂရေစီကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သာဒွန်းဦးက လက်ထဲမှဦးထုပ်များကို တိုင်တွင် ပြန်ထားလိုက် ပြီး...

“ကိုင်ကြည့်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုရင်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်
ဗျာ။ ကျွန်တော်က တင်းနစ်ကွင်းဘေးမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဦးထုပ်နဲ့
တူလို့ ကိုင်ကြည့်မိတာပါ။ အမှန်တကယ်ဆို ဦးထုပ်က ငါးလုံး
ရှိရမှာ ထင်တယ်နော်... ဒေါ်ဂရေစီ”

စောင်းပါးရိပ်ခြည်ပြောလိုက်သော သာဒွန်ဦး၏စကားကြောင့်
ဒေါ်ဂရေစီမှာ မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်ကာ ဒေါသမီးတွေတောက်လာပြီး
နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်လိုက်၏။

ထို့နောက် သာဒွန်ဦးကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သတ္တဝါဆိုး
တစ်ကောင်ကဲ့သို့ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က အဆောက်အဦတွေထက် သူများကိစ္စကို ပိုစိတ်ဝင်
စားတယ် ထင်တယ်နော်... အင်ဂျင်နီယာကြီး”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း စိတ်ဝင်စားရတာပေါ့ ဒေါ်ဂရေစီ
ရာ။ ကဲပါလေ... အဲဒီအကြောင်းတွေ ထားလိုက်ပါတော့။
ကျွန်တော် အခုလာတာ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးရဲ့သေတမ်းစာကို
ဒေါ်ဂရေစီကို ပြဖို့ပဲ”

“ဘာရှင့်... သေတမ်းစာ ဟုတ်လား။ ကိုရွှေဖူးသေပြီလို့ ရှင်ကို
ဘယ်သူပြောလိုက်လို့လဲ။ ပြီးတော့ ရှင်က သေတမ်းစာလာပြ
ရအောင် ရှေ့နေမို့လို့လား”

ဒေါ်ဂရေစီမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ လက်ဆွဲ
သားရေအိတ်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ယူနေသော သာဒွန်ဦး
အား အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့မတတ် စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

သာဒွန်းဦးက စာရွက်စာတမ်းများကိုထုတ်ယူပြီး ဒေါ်ဂရေစီ ဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ရှေ့နေတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ခင်ထိပ်ထားကိုယ်စား လာပြရတာပါ။ ဦးရွှေဖူးပဲ သေသွား သယောင်ယောင်နဲ့ ဒေါ်ဂရေစီက ဦးထုပ်မှာ သွေးတွေဘာတွေ သုတ်ပြီး တင်းနစ်ကွင်းဘေးလာထားတော့ ကျွန်တော်တို့က သေတမ်းစာထဲက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေကိုများ ပြန်ပြန်လိုချင်နေလို့ လား ထင်မိလို့ပါဗျာ”

“ရှင်... ရှင်... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသော ဒေါ်ဂရေစီကို သာဒွန်းဦးက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနှင့်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“သေတမ်းစာအရတော့ ဒေါ်ဂရေစီဟာ ဦးရွှေဖူးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံးထဲက နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းတိတိ ဆက်ခံခွင့်ရမှာ ဆိုတော့ နည်းတော့ မနည်းပါဘူးဗျာ။ ဦးရွှေဖူးရှိတုန်းက ရတဲ့ မယားစရိတ်ထက်စာရင်တော့ အဆပေါင်းများစွာ များပါတယ်”

“ရှင် ကျွန်မကို အခုလိုလာပြောနေတာ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နောက်ကွယ်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့် မယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုမသင်္ကာတော့ဘူး။ ကိုရွှေဖူးပျောက်ဆုံး နေရတဲ့ အဓိကတရားခံက ရှင်များဖြစ်နေမလား”

အကင်းပါးသော ဒေါ်ဂရေစီက ဒဲ့တိုးကြီးစွပ်စွပ်လိုက်သော်လည်း သာဒွန်းဦးမှာ မျက်နှာအမူအရာ ပျက်သွားခြင်းမရှိပေ။

ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို တဟားဟား ရယ်မောရင်းနှင့်ပင် တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဒီလောက်တောင် သင်္ကာမရှင်းဖြစ်နေမှတော့ အင်စပက်တာ မောင်မြင့်ကိုသာ ခေါ်လိုက်တော့ဗျို့။ အဲဒါက ခင်ဗျားရော ကျုပ်အတွက်ပါ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျ... ဒေါ်ဂရေစီရေ”

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ကျုပ်နာမည်များ ခေါ်လိုက်ကြသလား... ဗျ”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ မြွေသူတော်မောင်မြင့် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာသော မြွေသူတော်မောင်မြင့်ကို ကြည့်ကာ ဒေါ်ဂရေစီနှင့် သာဒွန်းဦးတို့ နှစ်ဦးစလုံး အံ့သြမှက်သက်လျက်။

ဒေါ်ဂရေစီက...

“ရှင်က ဘယ်အချိန်ထဲက ရောက်နေတာလဲ”

“ဪ... မကြာသေးပါဘူး။ အခုလေးတင်ပါ... တံခါးခေါက်မလို့ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည် ခေါ်သံကြားတာနဲ့ တစ်ခါတည်း တန်းဝင်လာလိုက်တာပါ”

“ဒါဆိုလည်း အတော်ပဲပေါ့ရှင်။ ဒီမှာ အင်ဂျင်နီယာကြီးက ကျွန်မကို ကိုရွှေဖူးရဲ့သေတမ်းစာ လာပြသလိုလိုနဲ့ စွပ်လားစွပ်လား လာလုပ်နေတာရှင်”

သမင်လည်ပြန် အလောင်းဂုဏ်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံနံ

ဒေါ်ဂရေစီက သာဒွန်းဦးကိုလက်ညှိုးထိုးကာ မကျေမချမ်းဖြင့် တိုင်တန်းလိုက်လေသည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံနံမှာ တစ်သက်လုံး မပြီးမသင်ထားသော ဆံပင်အုံကြီးကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးဖွတ်နယ်ရင်း...

“ကိုသာဒွန်းဦးက အင်ဂျင်နီယာလုပ်ဖို့ထက် ပုလိပ်ဘက်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပိုသင့်တော်တယ်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံနံက နှုတ်ခမ်းကြားမှဆေးပြင်းလိပ်ကို လက်ဖြင့်ချွတ်ယူရင်း...

“စုံထောက်လုပ်တဲ့ ကျုပ်တောင် တင်းနစ်ကွင်းဘေးက သွေးစွန်းနေတဲ့ ဦးရွှေဖူးရဲ့ဦးထုပ်ကို ဘယ်သူလာထားတယ် ဆိုတာ မခန့်မှန်းနိုင်သေးဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ ဒေါ်ဂရေစီမှန်း တန်းသိနေတော့တာပဲ။ သေတမ်းစာကိစ္စရောပေါ့ဗျာ”

မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောမှန်းမသိသဖြင့် သာဒွန်းဦးမှာ နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်ဆိုရုံသာ ပြုံးပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သို့သော် ဒေါ်ဂရေစီကတော့ ကျေနပ်ပုံမရ။ သူမအား မခံချီ မခံသာဖြစ်အောင် လာရောက်စော်ကား ပြောဆိုနေသော သာဒွန်းဦးကို မြွေသူတော်မောင်ခြံနံက ဟောကံဟမ်းပြောဆိုပစ်လိုက်စေချင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဂရေစီက မကျေမချမ်းနှင့်...

“ဪ... အင်စပက်တာကြီးက... ဒီလူ့ဘက်ကတောင် လိုက်ပြီး ပြောပေးနေသေးတာကိုး။ မသိပါဘူးရှင်... အင်စပက် တာကြီးက ကျွန်မကို ကူညီမယ့်လူလို့ ထင်နေတာရှင်”

မိန်းမသားပီပီ မဲ့ကာရွဲကာ ပြောဆိုလိုက်သော ဒေါ်ဂရေစီကို ကြည့်ကာ မြွေသူတော်မောင်ခြံက ရင်မော့စွာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ...

“ကျုပ်က ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ လိုက်မပြောပါဘူး ဒေါ်ဂရေစီရယ်။ အမှန်တရားဘက်မှာသာ ရပ်တည်တဲ့လူပါ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အကြံတစ်ခုပေးချင်တာက ဦးထုပ်ကိစ္စကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါဗျာ။ ဒါမှ ကျုပ် ဥပဒေဘက်က ကူညီပေးလို့ရမှာပါ”

“ကျွန်မက ဘာကို အမှန်အတိုင်းပြောရဦးမှာလဲရှင့်”

ဒေါ်ဂရေစီမှာ အလွယ်တကူနှင့်ဝန်ခံမည့်ပုံ မပေါ်သဖြင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံကပင် အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်ရတော့သည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားအိမ်က အိမ်ဖော်မလေးကို မေးကြည့်ပြီး ပါပြီဗျာ။ သူက ဒီနေ့မနက် ခင်ဗျား ကိုယ့်လက်ကိုကိုယ် ဘာလိတ်စား ရှုသွားအောင် တမင်လှီးလိုက်တာ တွေ့လိုက်တယ်တဲ့”

“ရှုသွားအောင် တမင်တကာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မတော်မဆ ဖြစ်သွားတာပါ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက ဒေါ်ဂရေစီအား လက်ပြကာ ဆက်လက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကို ကျုပ် စစ်ဆေးကြည့်တော့ သွေးအုပ်စုအမျိုးအစားက 'ဘီ' တဲ့။ ဦးရွှေဖူးရဲ့ သွေးအုပ်စုအမျိုးကလည်း 'ဘီ' ပဲလေ။ ဒီတော့...”

မြွေသူတော်မောင်ခြံ၏ စကားမဆုံးခင်မှာပင် သာဒွန်းဦးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင်းနေတာပဲဗျာ။ ဦးရွှေဖူးအသတ်ခံရတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ဒေါ်ဂရေစီက ဦးရွှေဖူးဆောင်းနေကျ ဦးထုပ်ပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ သွေးသုတ်ပြီး တင်းနစ်ကွင်းဘေး လာထားတာပေါ့”

ဒေါ်ဂရေစီမှာ မငြင်းသာတော့သဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံက

“ကဲ... ဒေါ်ဂရေစီ... ဒီလိုမျိုး ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြပါဦး။ ဓာတ်ခွဲခန်းအခြေကလည်း ဦးထုပ်ပေါ်မှာ စွန်းပေ နေတဲ့သွေးက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမပြည့်ခင်က သွေးလို့ ဆို တယ်”

မတတ်သာသည့်အဆုံးကျမှ ဒေါ်ဂရေစီက မျက်နှာတင်းတင်း နှင့် သာဒွန်းဦးကို စောင်းချိတ်ကြည့်ကာ ဝန်ခံလေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... အားလုံး ကျွန်မလုပ်တာပါ။ မဟုတ် မဟုတ် ကြံစည်ထားတဲ့လူတွေများ သွေးလေချောက်ချားပြီး ထွက်လာမလားလို့ ကြံစည်မိတာပါ... အဲ... အဲဒါ ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းသွားလို့လားဟင်”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားပုံဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သို့သော် မြွေသူတော်မောင်ခြံ နှုတ်မှ စကား ထွက်မပေါ်လာခင်မှာပင် သာဒွန်းဦးက စိတ်သဘောထားကြီးမြင့်သည့် ပုံဖြင့် အမှတ်ဝင်ယူလိုက်သည်။

“ပြီးတော့တွေ ပြီးပါစေတော့ ကိုမောင်ခြံရံရား။ အခုကိစ္စ
မှာလည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါမှ ထိခိုက်နစ်နာသွားတာမှ မရှိတာ။
ဒေါ်ဂရေစီကို ခွင့်လွှတ်ပေးလို့ ရလောက်တယ်ထင်ပါရဲ့၊
ဟုတ်လား”

“ရှင် ဘာမှ ကျွန်မဘက်က ဝင်ပြောပေးစရာမလိုဘူး”

သာဒွန်းဦးကို မြင်ပြင်းကတ်စွာဖြင့် ဒေါ်ဂရေစီက ပြောလိုက်
သည်။ သူမအနေဖြင့် သာဒွန်းဦးကို မည်သည့်ကျေးဇူးအကြွေးမှ
အတင်မခံလိုပေ။

သာဒွန်းဦးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကိုင်း... ဒါဆိုလည်း ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု ဆိုကာ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော သေတမ်းစာကို
လက်ဆွဲသွားရေအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်နေလေသည်။

ဒါကို မြင်သွားသော မြွေသူတော်မောင်ခြံရံက အနားသို့
သွားလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကို အဲဒီသေတမ်းစာလေး ခဏငှားလိုက်လို့ ရမလားဗျ”

သာဒွန်းဦးက မြွေသူတော်မောင်ခြံရံကို လှည့်ကြည့်ရင်း
ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ငှားလို့မဖြစ်ဘူး ကိုမောင်ခြံရံရား။ ဒါ မခင်ထိပ်ထားဆီက
ခဏတောင်းယူလာတာ။ ပျောက်လို့ပျက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“မပျောက်ပျက်စေရပါဘူး။ စိတ်ချပါဗျ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
မခင်ထိပ်ထားကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

သမင်လည်ပြန် အလောင်းတုတ်သူနှင့် မြေသူတော်မောင်ခြံ

မတတ်သာသည်အဆုံးကျမှ သာဒွန်းဦးက မြေသူတော်
မောင်ခြံကို မပေးချင် ပေးချင်ပုံဖြင့် သေတမ်းစာကို ပေးလိုက်လေသည်။

မြေသူတော်မောင်ခြံက သေတမ်းစာကိုလှမ်းယူကာ ဖတ်
ကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် လုပ်နေလေတော့သည်။

× × ×

အခန်း (၈)

ဖုန်တထောင်းထောင်းထပြီး ထုသံ၊ နက်သံတို့ဖြင့် ဆူညံပွက်
လောရိုက်နေသော ရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်း လုပ်ငန်း
ခွင်ထဲသို့ မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်မှာ ဝိရိယကောင်းစွာဖြင့် မနက်ဆယ်နာရီ
မထိုးခင်ကတည်းက ရောက်ရှိနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သူ သာဒွန်းဦးပင် မရောက်ရှိ
သေးပေ။

မေသမျှကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ပြေကြားပေးနေသော မယ်ဆလီ
(အလုပ်သမားကြီးကြပ်ရေးမှူး) ညိုထွန်းမှာ မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်
သိချင်နေသဖြင့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်အား သွားယူနေလေသည်။

သမင်လည်ပြန် အလောင်းဝှက်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံ

မကြာခင်တွင် အလုပ်သမားကြီးကြပ်ရေးမှူး ညိုထွန်းမှာ ဘိလပ်မြေအိတ်များကို ထမ်းသယ်နေကြသော အလုပ်သမားများအား ဖြတ်ကျော်ကာ ပြန်ရောက်လာပြီးလျှင်...

“ဘယ်နေ့ ဘယ်အင်္ဂါတေတိုင်ကို ကွန်ကရစ်လောင်းလဲဆိုတာ သိချင်ရင်တော့ ဒီစာအုပ်ထဲမှာသာ ရှာကြည့်ပေတော့ဗျာ”

ဟု မောမောပန်းပန်း အသံဖြင့်ပြောရင်း မြွေသူတော်မောင်ခြံ အား လက်ထဲတွင်ကိုင်လာသော စာရင်းစာအုပ်အထူကြီးကို ထိုးပေး လေသည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံက ထိုစာရင်းစာအုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ဦးရွှေဖူးပျောက်ဆုံးသွားသည့် ရက်စွဲအောက်မှ ကွန်ကရစ်လောင်းခဲ့သော အင်္ဂါတေတိုင်လုံးစာရင်းအား လှန်လျော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ဒီအင်္ဂါတေတိုင်တစ်ခုကိုပဲ ခင်ဗျားတို့ ကွန်ကရစ်လောင်းခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

အလုပ်သမားကြီးကြပ်ရေးမှူး ညိုထွန်းက မြွေသူတော် မောင်ခြံ လက်ညှိုးထောက်ပြသောနေရာကို ကြည့်ပြီးမှ

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီ “D3” ဆိုတဲ့ တိုင်ကိုပဲ ကျုပ်တို့ ကွန်ကရစ်လောင်းခဲ့တာ။ မလောင်းခင် အရင်တစ်နေ့ကတော့ ကျွင်းအကြီးကြီးတစ်ခု အရင်တူးထားရတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့မှ အောက်ခံဖောင်ဒေးရှင်းကို ကွန်ကရစ်လောင်းပြီး အင်္ဂါ တေတိုင်လုံးကြီးတွေရရှိ ဆက်ဆောက်ကြတာပေါ့”

“အဲဒီလို ကျွင်းကြီးတူးထားတဲ့ ညမှာရော အစောင့်တွေ တာတွေ ချထားသလားဗျ”

မြေသူတော်မောင်ခြံမိုင်းစကားကို ကြားသောအခါ အလုပ်
သမားကြီးကြပ်ရေးမှူး ညိုထွန်းက အတော်အူကြောင်ကြောင်နိုင်သည့်
မေးခွန်းဟု ထင်သွားပုံရပြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ...

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ... ကျင်းထဲမှာ ဘာတန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း
ရှိလို့ အစောင့်ထားရမှာလဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်တာပေါ့။
မနက်ကျမှ ကျင်းအောက်တစ်ခုလုံးကို အင်တေလောင်းပြီး
ခြောက်သွားတော့မှ တိုင်ဆက်ဆောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတာပေါ့”

မြေသူတော်မောင်ခြံမိုင်းက သူဆိုလိုချင်သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို
သဘောမပေါက်ဘဲ စိတ်ထင်သည့်အတိုင်း ပြန်ဖြေနေသော အလုပ်
သမားကြီးကြပ်ရေးမှူး ညိုထွန်းအား ကျေနပ်သွားသည့်အသွင်ဖြင့်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“တီ... တီ...”

ဟူသော ကားဟွန်းသံက အသံရှည်ဆွဲကာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုကားဟွန်းသံကြောင့် မြေသူတော်မောင်ခြံမိုင်းနှင့် အလုပ်
သမား ကြီးကြပ်ရေးမှူး ညိုထွန်းတို့မှာ ဘေးသို့ ကပျာကယာရှောင်တိမ်း
ရင်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြလေရာ ကားမောင်းလာသော သားဒွန်းဦး
ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သားဒွန်းဦးမှာ စိတ်မရှည်သည့်ပုံဖြင့် ကားကို ဝေါခနဲ ကွေ့ပိုက်
ကျော်ကာ မြေသူတော်မောင်ခြံမိုင်းနှင့် ရှေ့မလှမ်းမကမ်းရောက်တော့မှ
ကျီခနဲ ဘာရိတ်ဖမ်းပြီး ရပ်လိုက်သည်။

သမင်လည်ဖြန့် အလောင်းဝှက်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံန့်

ပြီးနောက် ကားပေါ်မှ အလျင်စလိုဆင်းချလာပြီး...

“အင်စပက်တာကြီးက ကျုပ်ထက်တောင် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားတယ် ထင်တယ်နော်။ အမြဲတမ်း ကျုပ်မရောက်ခင်အရင် ရောက်ရောက်နေတာ နိုးနိုးသားသား မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ဟု အနားသို့လျှောက်လာရင်း ခနဲတွဲတွဲ ပြောလေသည်။ အလုပ်သမားကြီးကြပ်ရေးမှူး ညိုထွန်းကိုလည်း အနားမှထွက်သွားရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

အလုပ်သမားကြီးကြပ်ရေးမှူး ညိုထွန်းမှာ သာဒွန်းဦးအား ဦးညွတ်အိုအသေပေးပြီးနောက် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံန့်က...

“လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတဲ့သဘောပါဗျာ။ တခြား ဘာ အကြောင်းကိစ္စမှတော့ မရှိပါဘူး ကိုသာဒွန်းဦး”

“ဒီမှာ ကိုမောင်ခြံန့် ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျုပ် မသိဘူး မှတ်နေလား။ စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာဝဲလ်ဘုန်း ကိုယ်တိုင် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတစ်ခုမှာ ခင်ဗျားဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို သံသယရှိပြီဆိုရင် အဲဒီသံသယ သက်သေပြဖို့အတွက် ကျားကုတ်ကျားခဲနဲ့ ဇွဲနဲပဲကြီးကြီး ကြိုးစားတတ်တဲ့နေရာမှာ အလွန်တော်တဲ့ စုံထောက်မျိုးလို့ပြောဖူးတာ ကျုပ်ဖတ်ဖူး တယ်ဗျ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ မင်းကြီး အဲဒီလိုပြောတာ မကြားဖူးပါဘူး”

မြွေသူတော်မောင်ခြံခိုက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာမျိုး လုပ်ကာ ပြန်ပြောရင်း ဗိုလ်လသာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို မီးညှို့ရှိုက် ဖွာနေလေသည်။

သာဒွန်းဦးက မြွေသူတော်မောင်ခြံခိုကို မထိမဲ့မြင်ပုံဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ခေါက်စွာပြုံးလိုက်၏။ ပြီး...

“အိဂျစ်မှာ ရှေးခေတ် ဗိသုကာပညာရှင်တွေက သူတို့ ဘုရင်၊ ဘုရင်မတွေရဲ့ ရုပ်အလောင်းတွေကို အလုံခြုံဆုံးဖြစ်အောင် ပိရမစ်ကြီးတွေရဲ့အောက်မှာ မြှုပ်တယ်ဆိုတိုင်း ဦးရွှေဖူးကို သတ်ပြီး ကျုပ်က အင်္ဂတေတိုင်ကြီး တစ်တိုင်တိုင်ရဲ့ အောက် မှာ မြှုပ်ထားတယ်လို့ ခင်ဗျား သံသယရှိနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟာဗျာ... မဟုတ်ရပါဘူး...၊ ကျုပ်က ဘာကိုမှ သံသယမရှိ ပါဘူး ။ အင်္ဂတေတို့ င် လုံးကြီးတွေ ကို ဘယ်လိုတည်ဆောက်သလဲ ဆိုတာ သိချင်ရုံသက်သက်နဲ့ ကိုညိုထွန်းကို မေးကြည့်နေတာပါ ဗျာ”

ပျာပျာသလဲအမူအရာဖြင့် အလျင်အမြန် ပြန်လည်ဖြေရှင်း ချက်ပေးနေသော မြွေသူတော်မောင်ခြံခိုအား သာဒွန်းဦးက ခပ်ညံ့ညံ့ ပြဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ပြီး ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ပြီးနောက်... ယောက်ျားနှစ်ဖက်စာလောက် ရှိမည်ဖြစ်သော အိမ်ရာစီမံကိန်းလုပ်ငန်းတွင် အဝင်အဝရှိ "D3" ဟု သဘောဆေးအနိ ဖြင့် ရေးထားသည့် အင်္ဂတေတိုင်လုံးကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ...

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သံသယအခိုင်အမာရှိတာ သေချာရင်တော့ အဲဒီတိုင်လုံးကြီးကိုသာ ဖြိုဖျက်တူးဆွပြီး အောက်ခြေက ဖောင်ဒေးရှင်းထဲမှာသာ ဦးရွှေဖူးရဲ့အလောင်း ရှိ မရှိ ရှာကြည့် ပေတော့ဗျာ။ အဲဒီ တိုင်လုံးကြီးကို ဦးရွှေဖူး ခရီးထွက်သွားတဲ့ နေ့က ကွန်ကရစ်စလောင်းခဲ့တဲ့ တိုင်ကြီးပဲလေ။ ခင်ဗျား ခုနက ကိုညိုထွန်းကိုမေးနေတာလည်း အဲဒီတိုင်လုံးကြီးပဲ မဟုတ်လား”

မြွေသူတော်မောင်မြိန်က အူတူတူ၊ အတတ အမူအရာနှင့် သာဒွန်းဦးကိုတစ်လှည့် "D3" ဟု သင်္ဘောဆေးအနီဖြင့် ရေးထားသော အင်္ဂတေတိုင်လုံးကြီးကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဘာမှနားမလည် သဘောမပေါက်သည့်ပုံဖြင့် ခေါင်းကို ဟိုကုတ်သည်ကုတ် ကုတ်ရင်း...

“ကိုသာဒွန်းဦး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဗျ။ ကျုပ် နားမလည်ဘူး။ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ အင်္ဂတေတိုင်လုံးကြီးကို တူးရမှာလဲ ဗျ”

“ကိုမောင်မြိန်ကလည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ ဗျာ။ အဲဒီလို အင်္ဂတေတိုင်လုံးကြီးရဲ့ အောက်ခံဖောင်ဒေးရှင်း ထဲမှာဆိုရင် လူသတ်ပြီး အလောင်းကိုဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ အကောင်းဆုံးနဲ့ အလုံခြုံဆုံးနေရာပဲလေ။ တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားမေးလို့ ကျုပ် ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျုပ်သာ တစ်ယောက် ယောက်ကို သတ်မိခဲ့ရင် အလောင်းဖျောက်ဖို့ ရွေးချယ်မယ့် နေရာက ဒီလိုနေရာပဲပေါ့”

တည်ငြိမ်အေးစက်စွာဖြင့် တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သော သာဒွန်းဦး၏စကားကို ကြားသောအခါ မြွေသူတော်မောင်ဦးမှာ ပြုံးစေ ဖြစ်သွားပြီး...

“ဒါပေမဲ့ ကိုသာဒွန်းဦးရာ၊ ဘယ် လူသတ်သမားမှတော့ ကိုယ် အလောင်းဖွက်ထားတဲ့နေရာကို ပုလိပ်ဆီမှာ မပြောပြ လောက်ဘူး ထင်တယ်ဗျ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒါတော့ ခင်ဗျားထင်တာ မှားသွားပြီ ကိုမောင်ဦးရေ...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်လို့ လူစားဆိုရင်တော့ ပြောပြခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ အင်တေတိုင်လုံးကြီးကို ဖြိုချပြီး မြေကြီး ထဲကဖောင်ဒေးရှင်းကို ပြန်တူးဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မလွယ်ကူ တော့လို့ပဲဗျ”

မြွေသူတော်မောင်ဦးက အလွန်တရာ အံ့ဩသွားသည့်ပုံဖြင့် သာဒွန်းဦးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မှင်သက်ကြည့်နေမိလေသည်။

သာဒွန်းဦးက ထိုသို့ပြောလိုက်ရသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူဝင့် ကြားသွားပုံဖြင့် မြွေသူတော်မောင်ဦး၏ ပခုံးစွန်းကို လက်ဖြင့်ပုတ်ကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေကြီးများကို ကျင်းတစ်ခုထဲမှ ကော်ယူကာ ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်ပုံချနေသော မြေတူးစက်အနားသို့ အေးအေးလူလူ လျှောက်သွားလေ၏။

မြွေသူတော်မောင်ဦးမှာတော့ ကြောင်ငေးပြီး ရပ်နေလျက်ပင်။ နောက်မှ သတိဝင်ပြီး သာဒွန်းဦး၏နောက်သို့ ကပျာကသီ ပြေးလိုက် သွားကာ မေးလိုက်၏။

“အဲဒါဆို ကျုပ် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ ကိုသာခွန်ဦးရား တကယ်လို့ ကျုပ်က သံသယရှိတဲ့ အဲဒီအင်္ဂတေတိုင်ကြီးကို ဖြိုပစ်မယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျစရိတ်က ဘယ်မယ် လောက်လောက် ရှိသလဲဗျ။ ပြီးတော့ ဘာမှမတွေ့ရင်ရော”

“ဖြိုဖျက်မယ့် ကုန်ကျစရိတ်နဲ့ အင်္ဂတေတိုင်ကြီး ပြန်ဆောက် မယ့် ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို ပေါင်းလိုက်ရင် ခင်ဗျားရတဲ့ လစာထက် အဆတစ်ရာလောက် ရှိတယ်ဗျ။ ဘာမှမတွေ့ ရင်တော့ အဲဒီ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို ခင်ဗျား လျော်ပေး ရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ တူးချင်တိုင်း တူး၊ ဖြိုချင်တိုင်း ဖြိုလို့ မရဘူးနော်။ မြူနီစပယ်မင်းကြီးဆီက ခွင့်ပြုလက်မှတ်ပါမှ ရမှာ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့သံသယကို ခင်ဗျားယုံရင်တော့ ကြိုက်တာလုပ်ပေါ့ဗျာ”

“အိုး... မလွယ်ပါလားနော်”

မြွေသူတော်မောင်ခြိမ်က ကုန်ကျစရိတ်ကို ကြားရသောအခါ လန့်ဖျပ်သွားပြီး မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးဖြင့် ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

အင်္ဂတေတိုင်လုံးကြီးကို စုတ်တသပ်သပ်နှင့်ကြည့်နေသော မြွေသူတော်မောင်ခြိမ်အား သာခွန်ဦးက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့် ပြီး...

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က အလောင်းလည်း မတွေ့မမြင်ရ၊ ဘာ သက်သေ သက္ကာယမှလည်း မရှိနဲ့ဗျာ။ အဲဒါကိုပဲ ဒေါ်ဂရေစီရဲ့ သူ့ယောက်ျား သေရင်ရမယ့် ဆက်ခံခွင့်ကို မြန်မြန်လိုချင်လို့ ဦးရွှေး သေပြီပြောတဲ့စကားကို လက်ခံယုံကြည်နေတယ်ဖို့”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုတော့
ရိုတယ်ယျ ကိုသာခွန်းဦးရ။ မနွေက ခင်ဗျားဆီက တောင်းထား
လိုက်တဲ့ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးရဲ့ သေတမ်းစာကို ကျုပ်မိန်းမရဲ့
မောင် ရှေ့နေတစ်ယောက်ကို ပြကြည့်သေးတယ်။ သူက
နာမည်ကြီးရှေ့နေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူကတော့
လူတော်ပါဗျာ”

“ခင်ဗျားက ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စအတွက် တော်တော်
အလုပ်ရှုပ်ခံတာပဲနော် ကိုမောင်မြိမ့်”

သာခွန်းဦးက ရိသဲ့သဲ့ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း
မြေသူတော်မောင်မြိမ့်မှာတော့ စိတ်ဆိုးသည့်အမူအရာ မပြဘဲ ဆက်
လက်ပြောဆိုလိုက်၏။

“သေတမ်းစာအရ ဦးရွှေဖူး တရားဝင်သေဆုံးသွားခဲ့ရင်
မခင်ထိပ်ထားက ဘာပိုက်ဆံမှ မရတဲ့အပြင် ဆောက်လုပ်ရေး
လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း အခုလို သူ့သဘောနဲ့သူ စိမ်းခန့်ခွဲလို့
မရတော့ဘူးဗျ။ ဒေါ်ဂရေစီက နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ယူပြီး
သွားရင် ဘဏ်ထဲမှာကျန်နေတဲ့ ပိုက်ဆံတွေရဲ့ ဘဏ်တိုးကိုပဲ
လစဉ် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိမှာလေ”

“အို... ဟုတ်လား... ။ ဘဏ်တိုးရရှိခဲ့တင် ခင်ထိပ်ထား
အတွက် တော်တော်ကို များနေပါပြီဗျာ။ ဦးရွှေဖူးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု
က နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်တာ”

သာဒွန်းဦးက ခင်ထိပ်ထားရရှိမည့် အကျိုးခံစားခွင့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှမသိသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် အံ့ဩတကြီး ပြောလေ၏။

မြွေသူတော်မောင်ခြံက ခေါင်းကို ညိတ်ပြပြီး...

“မနည်းတာတော့ အမှန်ပဲဗျို့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ရာကြီး ဆက်ဆောက်ဖို့အတွက် ငွေထုတ်ပေးဖို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

“ကျုပ်ကတော့ ဦးရွှေဖူး သေတယ်၊ မသေဘူးဆိုတာထက် ဒီအိမ်ရာကို ဆက်ဆောက်ဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်က ဒီနေရာမှာတော့ စိတ်ဝင်စားတာချင်း တူတယ် ကိုသာဒွန်းဦးရေ။ ကျုပ်လည်း ဒီအိမ်ရာကြီး ဆက်ဆောက်မယ့်ကိစ္စကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာဗျ။ ခင်ဗျား ဒီ အိမ်ရာကြီးကို ဦးရွှေဖူးမသိဘဲနဲ့ ဆောက်လို့ရတယ်ဆိုတာ ခင်ထိပ်ထားက အပြည့်အဝ ထောက်ခံချက်ပေးတာ တစ်ခုတည်းနဲ့လေ။ တကယ်လို့ ဦးရွှေဖူးသာ အမှန်တကယ် သေဆုံးသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ခင်ထိပ်ထားလည်း ဒီအိမ်ရာကိစ္စကို စီမံခန့်ခွဲလို့ ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဒီအိမ်ရာစီမံကိန်းကို ဆက်ဆောက်ချင်တယ်ဆိုရင် ဦးရွှေဖူးသေဆုံးကြောင်း အထောက်အထား မရှိမှဖြစ်မှာလေဗျာ”

သာဒွန်းဦးက စိတ်မပါဘဲနဲ့ ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးနောက် သူ့ကို သံသယစိတ်အပြည့်ဖြင့် ပြောနေသော မြွေသူတော်မောင်ခြံကို မလိုမုန်းတီးသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ဖက်သတ် အမြင်တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြောတာကိုး ဗျ။ ကိုင်း... အခုလည်း ဦးရွှေဖူး သေဆုံးတယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူကမှ တရားဝင်သက်သေ မပြနိုင်ဘူးလေ ဗျာ။ ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက သာဒွန်ဦးကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့် နေလေသည်။ နောက်တော့မှ တည်ငြိမ်အေးစက်စွာဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“ဦးရွှေဖူးသေဆုံးကြောင်း တရားဝင်သက်သေပြချင်ရင်တော့ “D3” ဆိုတဲ့ အင်တေတိုင်ကြီးကို ဖြိုပြီး ရှာကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ”

xxx

အခန်း (၉)

နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ မြေသူတော်မောင်ခြံမှာ အလုပ်များ နေရလေပြီ...။

ရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်းမှ အင်အားစိုက်လုံးကြီး ကို ဖြိုဖျက်ရန် မြူနီစီပယ်မင်းကြီးထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရရှိအတွက် စုံထောက် မင်းကြီးနှင့် အရင်တွေ့ဆုံရလေသည်။

ပထမတော့ စုံထောက်မင်းကြီးမှာ မြေသူတော်မောင်ခြံအိမ် အစီအစဉ်ကို ခါးခါးသီးသီးငြင်းပယ်လေ၏။ မြေသူတော်မောင်ခြံ ကိုယ်တိုင်က ဇွတ်အတင်းမရမက တောင်းဆိုလာသည်အခါကျမှ နာမည်ကောင်းလက်မှတ် အကြိမ်ကြိမ်ရဖူးသည်ကို ထောက်ထားစာနာပြီး မြူနီစီပယ်မင်းကြီးထံသို့ တင်ပြရန်အတွက် ထောက်ခံစာရေးပေးလိုက်လေသည်။

ထိုထောက်ခံစာကို လက်နှိပ်စက်စာရေးထံတွင် အပ်ပြီး လက်နှိပ်စက် ရိုက်နေစဉ်မှာပင် အိုင်ပီတဦးနှင့် အိုင်ပီထွန်းရွှေတို့နှစ်ယောက် မင်းကြီးရုံးခန်းထဲမှ နောက်က လိုက်ထွက်လာကြကာ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

အိုင်ပီဘဦးက အထင်သေး။ အမြင်သေးပုံစံဖြင့် မြွေသူတော်
မောင်မြင့်အား ကြည့်ကာ...

“ကိုမောင်မြင့် ခင်ဗျား စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်နော်။
ဘယ်လူသတ်တရားခံမှ ကိုယ် အလောင်းဖွက်ထားတဲ့နေရာကို
စုံထောက်တွေကို ပြောပြမှာမဟုတ်ဘူး။ အခု ခင်ဗျားဟာက
အင်ဂျင်နီယာသာခွန်းဦးကို သံသယရှိတာနဲ့ သူပြောတဲ့
အင်တေတိုင်ကြီးကိုဖြိုပြီး ရှာကြည့်မယ်ဆိုတော့ အရမ်းကို
ကလေးကလေးဆန်လွန်းနေတယ်ဗျာ”

အိုင်ပီထွန်းရွှေကလည်း...

“ဟုတ်တယ် ကိုမောင်မြင့်၊ ခင်ဗျား နာမည်ကောင်းလက်မှတ်
အကြိမ်ကြိမ်ရဖူးတာကိုတော့ လေးစားပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့
အခုတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားစဉ်းစားပုံက စုံထောက်တစ်ယောက်
စဉ်းစားပုံနဲ့မတူဘဲ ပုတ်သင်ညို အပျိုလိုချင်ခေါင်းညိတ်
ခေါင်းညိတ်ဆိုလို့ လိုက်ခေါင်းညိတ်ရတဲ့ ပုတ်သင်ညိုလို ဖြစ်
မနေဘူးလား။ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ
တွဲလုပ်လာတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မို့လို့ စေတနာနဲ့ တားတာပါ။
ကျုပ် ပြောရဲတာတစ်ခုကတော့ ခင်ဗျား အဲဒီ အင်တေတိုင်
ကြီးကို ဖြိုပြီးရှာလည်း ဘာမှတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

မြွေသူတော်မောင်မြင့်ကတော့ မည်သည့် ဖြေရှင်းချက်စကားမှ
ပြန်မပြောဘဲ ဗိုလ်လသာဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို အငွေ့တထောင်းထောင်း
ထအောင် ဖွာလျက် မထုံတက်သေး လုပ်နေလေ၏။

ထိုအမူအရာကိုကြည့်ပြီး စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့် အိုင်ပီ
ဘဦးက...

“ဒီမှာ ကိုမောင်ခြံ၊ ကိုထွန်းရွှေပြောသလိုပဲ ကျုပ်တို့က
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်းမို့လို့ တားနေကြရတာ။ တကယ်
လို့ ကုန်ကျစရိတ်အင်မတန်များတဲ့ အဲဒီ အင်္ဂတေတိုင်လုံးကြီး
ကို တူးပြီးမှ ဘာမှမတွေ့ရဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားရှိတဲ့ အင်စပက်
တာ ရာထူးလေးပါ အဆစ်ပါသွားနိုင်တယ်နော်။ ပြီးတော့
သတင်းစာတွေကလည်း ငြိမ်နေကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအခါ
ကျမှ ခင်ဗျား အရှက်လည်း ကွဲ၊ ရာထူးလည်း ပြုတ် ဖြစ်လိမ့်
မယ်ဗျ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးသွားသော
ထောက်ခံစာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ နောက် အေးတီအေးစက် အမူ
အရာဖြင့် အိုင်ပီဘဦးနှင့် အိုင်ပီထွန်းရွှေတို့ကို ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ။ စုံထောက်အလုပ်ဆိုတာ ဇွန်စား
ရတဲ့ အလုပ်မျိုးပဲ။ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီ အင်္ဂတေတိုင်ကြီးကို
တူးလိုက်ရင် တစ်ခုခုထူးခြားလာလိမ့်မယ် ထင်တာပဲဗျ”

ဟု ပျင်းရိပျင်းတွဲ လေသံဖြင့်ပြောကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။

အိုင်ပီဘဦးနှင့် အိုင်ပီထွန်းရွှေတို့မှာသာ သက်ပြင်းကိုယ်စီချရင်း
မြွေသူတော်မောင်ခြံ၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

xxx

မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်ခါနီးပြီဖြစ်သောကြောင့် နေမှာ ခြစ်ခြစ်
တောက် ပူလျက်ရှိနေလေသည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံဖွဲ့မှာလည်း ရန်ကုန်မြို့နီစပယ်မင်းကြီး
မစ္စတာဂေဗင်စကော့၏ ခွင့်ပြုချက်ရရန်အတွက် ဆူးလေဘုရားလမ်းမ
ပေါ်ရှိ မြို့နီစပယ်ရုံးကြီး (ယခု မြို့တော်ခန်းမကြီးကို မတည်ဆောက်ရ
သေး) အတွင်းတွင် ချွေးတလုံးလုံး၊ သံတလုံးလုံးဖြင့် တန်းစီနေရလေ
သည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လာရောက်တန်းစီနေကြသော
သူ့ရှေ့မှ လူအုပ်ကြီးမှာလည်း မနည်းမနောပင်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံဖွဲ့မှာ သူ့နေရာ ပျောက်သွားမည်စိုးသဖြင့်
သူ အလွန်တရာကြိုက်လှသော ဆေးပြင်းလိပ်ကိုပင် လူအုပ်ဘေးနား
ထွက်ပြီး မသောက်ရဲပေ။ ဆေးပြင်းလိပ် သောက်ချင်နေသည်စိတ်ကို
မနည်း အောင့်အီးသည်ခံပြီး တန်းစီနေရ၏။

ထိုလူအုပ်ကြီးကို ဒိုင်ခံဖြေရှင်းပေးနေသူမှာ အသားဖြူဖြူ၊
ဝဝတုတ်တုတ်နှင့် ဗမာအမျိုးသား မြူနီစပယ်အရာရှိ တစ်ယောက်တည်း
သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံမှာ ထိုမြူနီစပယ်အရာရှိနှင့် တခြား
ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်တို့ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောဆိုနေ
သည်ကိုမြင်လျှင် မဆီမဆိုင် ဒေါသထွက်နေချိန် လာရောက်စကား
ပြောဆိုနေသော ဝန်ထမ်းကို အသားလွတ်ကျိန်ဆဲနေမိ၏။

နောက်ထပ် တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ချွေးသံတရွဲနှင့်
တန်းစီပြီးသည့်အခါကျမှ မြွေသူတော်မောင်ခြံ၏အလှည့်သို့ ရောက်လာ
လေသည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံက ရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံ
ကိန်းမှ အင်တေတိုင်အကြီးစားကြီးကို ဖြိုချင်သည့်အကြောင်း အကျဉ်း
ချုံး ပြောပြလိုက်လေရာ မြူနီစပယ်အရာရှိကြီးက...

“ခင်ဗျားက အဆောက်အဦပိုင်ရှင်လား ဒါမှမဟုတ် အင်ဂျင်
နီယာလား”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက စုံထောက်အရာရှိကဗိပြားကို ထုတ်ပြ
ရင်း...

“ကျွန်တော်က အင်စပက်တာ တစ်ယောက်ပါ။ အမှုတစ်ခုနဲ့
ပတ်သက်ပြီး အဲဒီတိုင်လုံးကြီးကို ဖြိုချချင်တာပါ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား တန်းစီတဲ့နေရာ မှားနေပြီ။ ကျုပ်က
အစိုးရဌာနတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေး ပိုင်ခွင့်

မရှိဘူး။ ဟော... ဟိုမှာ အစိုးရဌာနအကြံပေးရုံးခန်းကို သွားပါ”

မြို့နယ်စုပယ်အရာရှိ၏ စကားကြောင့် မြေသူတော်မောင်ခြံမှာ စိတ်တတ် အကြီးအကျယ်ကျသွားရလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မှားယွင်းပြီး တန်းစီခဲမိသည့်အတွက် ဒေါသအလွန်ထွက်သွားရ၏။

ယခုလို သူ့ကိုဖမ်းဖို့အတွက် ရွေးသံတလုံးလုံးနှင့် ကြိုးစားနေရသော မြေသူတော်မောင်ခြံကိုမြင်လျှင် သာဒွန်းဦးတစ်ယောက်ဟားတိုက်ရယ်မောမည်မှာ မလွဲပေ။

မြေသူတော်မောင်ခြံက ခံပြင်းဒေါသထွက်စွာဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်လာပြီး အစိုးရဌာနအကြံပေး ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။

ရုံးခန်းအတွင်းတွင်တော့ တန်းစီနေသည့် လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရပေ။ ထို့အတွက်ကြောင့် မြေသူတော်မောင်ခြံက ဝမ်းသာသွားပြီး စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော အကြံပေးအရာရှိ ဖြစ်ဟန်တူသည့် လူအနားသို့ အလောတကြီး သွားလိုက်သည်။

ပြီးနောက် စုံထောက်အရာရှိကတ်ပြားကို ထုတ်ပြကာ...

“ကျွန်တော် အင်စပက်တာ မောင်ခြံပဲ။ အင်တေတိုင်လုံး ကြီးတစ်လုံးကို...”

အကြံပေးအရာရှိ ဖြစ်ဟန်တူသည့်လူက မြေသူတော်မောင်ခြံ၏စကားကို ဆုံးအောင်ပင်စောင့်မနေဘဲ မျက်ထောင်နီကြီးနှင့် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ...

“ကိစ္စရှိရင် နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ပြန်လာခဲ့။ အခု အချိန်က ထမင်းစားချိန်ဗျ”

“ခင်ဗျာ...”

မြွေသူတော်မောင်ခြံမိမှာ ထိုစကား တစ်လုံးတည်းကိုသာ ရေရွက်နိုင်တော့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်စိတ် ပေါက်သွားလေ တော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ မြွေသူတော်မောင်ခြံမိမှာ မြူနီစပယ် အဆောက်အဦအတွင်းမှာပင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဘားနှင့်ပိဋကတ်တိုက် သို့လာကာ စာအုပ်ဖတ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေရလေ၏။

မွန်းလွဲ တစ်နာရီကျော်သွားပြီး နောက်ထပ်တစ်ခေါက် သွား လိုက်သည်အခါကျမှ မြွေသူတော်မောင်ခြံမိမှာ မြူနီစပယ်မင်းကြီး မစ္စတာဂေဗင်စကော့အား ကိုယ်တိုင် လူချင်းတွေ့ဆုံပြီး တင်ပြနိုင်ရန် အတွက် စာရွက်စာတမ်းအချို့နှင့်အတူ ချလန်ဖြတ်ပိုင်းလေး တစ်ခုကို ရလေသည်။

မြူနီစပယ်မင်းကြီး မစ္စတာဂေဗင်စကော့၏ရုံးခန်းမှာ အပေါ် ဆုံးထပ်တွင်ရှိသဖြင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံမိက မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်အားဘဲ စိတ်ကို ဖျစ်ညှစ်အားတင်းကာ တက်လာခဲ့ရသည်။

သို့သော် မြူနီစပယ်မင်းကြီး မစ္စတာဂေဗင်စကော့၏ရုံးခန်း ရှေ့သို့ ရောက်သည်အခါတွင်တော့ မြွေသူတော်မောင်ခြံမိမှာ ခေါင်းကို သာ ငိုက်စိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူလိုပင် လူချင်းတွေ့ဆုံရန် တန်းစီ နေသူများမှာ မီးရထားတွဲကြီး ဘူတာတစ်ခုထဲတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည် ဟုပင် ထင်ရလောက်အောင် များပြားလွန်းလှသည်။

(ထိုအချိန်ကာလက ကမ်းနားဈေးကြီး ယိုယွင်းပျက်စီးလာ သည့်အပြင် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း ဆောက်လုပ်ရန်နေရာ ဖယ်ပေးရသဖြင့် အစားထိုးရန် ကော်မရှင်နာလမ်းပေါ်တွင် ဈေးသစ်ကြီးတစ်ခု ဆောက် လုပ်ပေးနေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် မစ္စတာစကော့မှာ အလွန်အလုပ်များနေ ချိန်ဖြစ်၏။

သူ့အမည် ဂေဗင်စကော့ကို အစွဲပြုပြီး ဈေးသစ်ကြီးကို 'စကော့ ဈေး' (နောင် - ဗိုလ်ချုပ်ဈေး)ဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။

ခြေသလုံးကြွက်သားတွေ တင်းမာတောင့်ခဲလာသည်အထိ တန်းစီခဲ့ရပြီးမှ မြွေသူတော်မောင်ခြံခုံမှာ သူလိုချင်သော 'အဆောက် အဦ ဖြိုဖျက်ခွင့်ပြုအမိန့်' ကို ရခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ညနေလေးနာရီပင် ကျော်နေလေပြီ...။

xxx

အခန်း (၁၀)

ယနေ့တော့ ရွှေဖူးဥယျာဉ်မြို့တော် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ခွင်မှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ အလုပ်သမားများနှင့်သာ မဟုတ်တော့ဘဲ ပုလိပ် များ၊ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များ၊ သတင်းစာဆရာများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေလေတော့သည်။

အင်္ဂတေတိုင်ကြီးကို ဖြိုဖျက်ပြီးသွားပြီဆိုသည်နှင့် အောက်ခံ မြေကြီးများကို ထိုးကော်နေသာ မြေတူးစက်ကြီး၏ တဝေါဝေါ၊ တဒန်းဒန်း မြည်သံမှာလည်း ကြားရသူအပေါင်းကို စိတ်ဒုက္ခပေးလျက် ရှိနေလေ၏။

ထို စက်ယန္တရားကြီးအား ရွှေ့သံတလုံးလုံးဖြင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း မောင်းနှင်နေသည့်လူကို ကြည့်ရသည်မှာပင် ကိုယ်တိုင်ဝင်မောင်းနေရ သကဲ့သို့ စိတ်ပင်ပန်းစရာ ကောင်းနေလေသည်။

မသိလျှင် သာဓွန်းဦးမှာ သံသယရှိခံထားရသည့် လူတစ်ယောက် နှင့်မတူဘဲ သတင်းစာဆရာများကိုဖိတ်ပြီး ဧည့်ခံပွဲလုပ်နေသကဲ့သို့ ပြီးပြီးရွှင်ရွှင်နှင့် ဟိုလူနှင့် စကားပြောလိုက်၊ သည်လူနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက် လုပ်နေလေ၏။

မပြုံးနိုင်၊ မပျော်နိုင်သူများမှာတော့ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များသာ ဖြစ်လေတော့သည်။

တာဝန်အရသာ လာရသော်လည်း အိုင်ပီဘဦးနှင့် အိုင်ပီ ထွန်းရွှေမှာ သူတို့နှင့် လားလားမျှ မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ကားပေါ်တွင် သာထိုင်ရင်း ငိုက်မြည်းနေကြလေ၏။

တစ်မနက်လုံး သတင်းထောက်များရှေ့တွင် သူ့ဓာတ်ပုံများ သတင်းစာထဲ ပါလေမလားဆိုသည့်အတွေးဖြင့် လပ်လျားလပ်လျား လုပ်နေသော အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်ပင် ယခုတော့ စိတ်ပျက်နေဟန်ဖြင့် မြေကြီးတူးနေသည့်နေရာနှင့် ခပ်ဝေးဝေးတွင် သွားထိုင်နေလေသည်။

မကြာခဏဆိုသလိုလည်း ကော့စမက်တစ်နှင့် ဖြီးလိမ်းထား သော သူ့ဆံပင်ပေါ်သို့ ဖုန်မှုန့်များလာကပ်နေသည်ကို စိတ်ရှုပ်နေဟန် ဖြင့် လက်နှင့် ခါခါချနေလေ၏။

အဓိကလက်သည်ဖြစ်သူ မြွေသူတော်မောင်ခြံမုံကတော့ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာလျက် ကားပေါ်တွင်သာ အေးအေးလူလူ ထိုင်နေ လေသည်။ မျက်နှာ အမူအရာမှာလည်း စိတ်ပျက်နေသည့်ပုံမျိုး အလျင်း မရှိ။

ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးကို မှေးစင်းစင်းလုပ်ကာ တွေးတော နေသည်။

သူ့ဘေးတွင်ထိုင်နေသာ ဒေါ်ဂရေစီပင် မြွေသူတော်မောင်ကြီး
၏ အေးတိအေးစက်ပုံကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြွေသူတော်မောင်ကြီး ရိုရာဆီသို့ သာဒွန်းဦး
ရောက်ရှိလာပြီး ခနဲတဲ့တဲ့လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အင်စပက်တာကြီးရဲ့ နောင်တရနေပြီလား”

“ဒါကိုလုပ်ဖို့အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ မြူနီစပယ်မင်းကြီးရဲ့
ခွင့်ပြုချက်ကိုတောင် ယူထားရသေးတာပဲဗျာ။ ဘာလို့ နောင်တ
ရရမှာလဲ”

မြွေသူတော်မောင်ကြီးက မှေးစင်းရီဝေနေသော မျက်လုံးအစုံကို
ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်ကြည့်ပြီးနောက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သာဒွန်းဦးက မြွေသူတော်မောင်ကြီးကိုကြည့်ကာ လှောင်ပြီး
ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဘာပဲပြောပြော မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ သတင်းစာထဲမှာ
ခင်ဗျားပုံတွေချည်းပဲဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်ဗျာ။ အဲဒီအတွက်
ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားအဲဒီလို သတင်းစာထဲ ပါဖို့အတွက်
သတင်းထောက်တွေကို ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး တကူးတက
ဖိတ်ထားရတာဗျာ... ဟဲ... ဟဲ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဒေါ်ဂရေစီက စိတ်အချဉ်ပေါက်
သွားသည် အမူအရာဖြင့်...

“ရှင်လည်း သတိထားနေနော် ကိုသာဒွန်းဦး။ တော်ကြာ သတင်းစာထဲမှာ လူသတ်တရားခံ ဖမ်းမိပြီဆိုပြီး ရှင့်ဓာတ်ပုံ ကြီး ပါလာဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ဂရေစီရာ၊ အခုလိုသတိပေးတာ ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်။ မကြာခင်ဆို အဖြေက သဲသဲကွဲကွဲ ထွက် လာတော့မှာပဲဗျာ”

မခန့်လေးစားအမှုအရာဖြင့် ပြောဆိုနေသော သာဒွန်းဦးကို ဒေါ်ဂရေစီက မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေသည့်ပုံဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံကလည်း ချက်ချင်းပင် မီးတောက်တွေ ဟုန်းခနဲ ထတောက်လာတော့မလိုမျိုး နီရဲစူးရှနေ၏။

မြေကော်စက်ကြီး၏ ဘေးနားတွင်ရပ်နေသော အလုပ်သမား ကြီးကြပ်ရေးမှူး ညိုထွန်းက သာဒွန်းဦးအား လက်ခုပ်တီးကာ လှမ်းခေါ် လိုက်လေသည်။

သာဒွန်းဦးက ပိုလိုစီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိနှိုက်ဖွာနေရာမှ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ လက်ထောင်ပြုပြီးလျှင် ဒေါ်ဂရေစီဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“အောက်ဆုံးက ဖောင်ဒေးရှင်းကွန်ကရစ်ဘုံးကြီးကို ကရိန်းခွဲ ဆွဲတင်တော့မယ် ထင်တယ်ဗျို့။ ကျုပ်ကတော့ သွားညွှန်ကြား လိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း ဦးရွှေဖူးရဲ့အလောင်းကို တွေ့လို တွေ့ငြား လိုက်ကြည့်ကြဦးလေဗျာ... ဟဲ... ဟဲ”

ဟု ရီသဲ့သဲ့ပြောကာ အနားမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မြေသူတော်မောင်မြို့နှင့် ဒေါ်ဂရေစီမှာလည်း တစ်ယောက်

မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီးလျှင် သာဒွန်းဦး၏နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြလေသည်။

မြေကျင်းကြီးထဲမှ သံချောင်းများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်ပေါ်နေသော ကျောက်ဖျားကြီးတစ်ချပ်နှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူပြီး ထူထဲရှည်လျား ကျယ်ပြန့်လှသော အောက်ခံကွန်ကရစ်ပြားကြီးအား ဝန်ချီစက်ဖြင့် တူးဆွထိုးကော်နေကြသည်။

ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သော အောက်ခံ ကွန်ကရစ်ပြားကြီးကိုလည်း ကျောက်ခွဲစက်များဖြင့် တခြားအလုပ်သမား များမှာ ထိုးခွဲခြေမှုနေကြ၏။

'တကယ်လို့များ ဦးရွှေဖူးရဲ့အလောင်း ပေါ်လာခဲ့ရင်... ' ဆိုသည့်အတွေးကို ကြည့်ရှုနေသူအားလုံး တွေးတောနေမိကြမှာ မလွဲ ပေ။

သတင်းထောက်များကလည်း တတ်ပုံကင်မရာ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကာ မှတ်တမ်းတင်နေကြသလို ပုလိပ်များမှာလည်း နေရာတိုင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ်နှင့် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေကြ၏။

ဒေါ်ဂရေစီမှာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းအားကြီးနေ၍ မကြာ ခဏဆိုသလို မြေသူတော်မောင်ခြံခို၏ လက်မောင်းကို လှမ်းလှမ်းကိုင်မိ နေလေသည်။

ညနေ နေစောင်းသွားသည့်အခါမှာတော့ ရှာဖွေခြင်းကိစ္စ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ... ။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ အလောင်းမဆိုထားနှင့် သံသယဖြစ်စရာ ဆံချည်မျှင်တစ်မျှင်ကိုပင် မတွေ့ရပေ။

မှစာကျဲနေသော မြေကြီးများ။ ပဲ့ခွဲကြေမှုနေသော အင်္ဂတေ
စများမှာ မြေသူတော်မောင်ခြံအတွက် သောကအမှိုက်ပုံကြီးလို ဖြစ်နေ
လေသည်။

အိုင်ပိဘဦးတို့အဖွဲ့မှာ မြေသူတော်မောင်ခြံအား စိတ်အပျက်
ကြီးပျက်သည့်ပုံဖြင့် ကြည့်နေကြလျက်။ သတင်းထောက်များမှာလည်း
သရော်ပြီး။ လှောင်ပြီးများနှင့် မြေသူတော်မောင်ခြံကိုကြည့်ကာ ထွက်
ခွာသွားကြလေပြီ။

မြေသူတော်မောင်ခြံအတွက်တော့ လူပေါင်းများစွာ၏ အထင်
သေ။ အမြင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကြသော မျက်လုံးများအား ရှောင်
လွှဲရန်မှာ ခေါင်းငုံ့နေရုံမှလွဲ၍ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပေ။

အပြိတမ်း တော်ခဲ့၊ ကောင်းခဲ့သော သူ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ
မှာလည်း အခုတော့ တခြား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏အမြင်တွင် သူ
လက်ကြားထဲမှ မီးသေနေသော ဆေးပြင်းလိပ်အတိုကဲ့သို့ ဘာမှ မသုံး
မဝင်တော့ပေ။

ထိုစဉ်မှာပင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်
ကျနေပုံဖြင့် ငူငူခိုင်ခိုင်ကြီးထိုင်နေသော မြေသူတော်မောင်ခြံ၏အနားသို့
သာဒွန်းဦး ရောက်လာလေသည်။

သာဒွန်းဦးက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို တစ်ချက်ပြီးကြည့်
ပြီးမှ မျက်နှာကိုတင်းကာ...

“ကဲ... ကိုမောင်ခြံမ့်... ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ရှေးနှမ်းနှမ်း သံသယတွေအတွက် ကျုပ်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရရုံတင်မကဘူး အလုပ်လည်း နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာခဲ့ ရတယ် ဗျ”

ဟု ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်လေရာ မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်က အပြစ်လုပ်မိသူတစ်ယောက်၏ အမူအရာဖြင့် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်ကာ တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကြောင့် ခင်ဗျားအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ် ဗျာ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကျုပ်ရှိခဲ့တဲ့ သံသယတွေဟာ အမှားတွေချည်းပဲဆိုတာ ကျုပ် ဝန်ခံပါတယ်”

“ဒီမှာကိုမောင်ခြံမ့် ခင်ဗျား တောင်းပန်နေရုံနဲ့တော့ ကျုပ် မကျေအေးနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ခင်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်။ အခုအတွက် ကုန်ကျတဲ့စရိတ်တွေအားလုံးကို ခင်ဗျား လျော် ပေးရမယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခါ ကျုပ်ရုံးခန်း၊ ကျုပ် စာ သင်တဲ့နေရာ၊ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းခွင် အဲဒီနေရာတွေ အားလုံး ကို ခင်ဗျားမလာနဲ့တော့။ တကယ်လို့ လာခဲ့ရင်လည်း အသရေ ဖျက်မှု၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးနှောင့်ယှက်မှုတို့နဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တရားစွဲ မယ်။ နားလည်လား ကိုမောင်ခြံမ့်”

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ပြောဆိုနေသော သားဖွန်းဦး ကို မြွေသူတော်မောင်ခြံမ့်က ရှုံးနိမ့်သူတစ်ယောက်၏ အသွင်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ရလေတော့သည်။

သာဒွန်းဦးက မြေဟောက်တစ်ကောင်လို ပါးပြင်းတရွယ်ရွယ်၊
အစွယ်တပြုပြင်နှင့် မာန်တွေထနေ၏။

အင်စပက်တာမောင်ခြံကတော့ အသွင်သဏ္ဍာန်ပွဲတေသည့်
မြေသူတော်ပမာ နံချာအထင်သေးခြင်း ခံနေရလေပြီ။

မြေသူတော်မောင်ခြံကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ဂရေစီပင် သနား
ကရုဏာသက်သွားကာ လက်မောင်းကို လာရောက်ဆုပ်နယ်ပြီး...

“ရှင် အခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မရဲ့ပယောဂလည်း မကင်းပါဘူး
ရှင်။ ကျွန်မရဲ့ အစိုးရိပ်လွန်ပြီး ပြောတဲ့စကားတွေကို ရှင်
နားယောင်သွားလို့ ဖြစ်တာထင်ပါရဲ့”

“ရပါတယ်ဗျာ။ အားလုံး ကျွန်တော့်အမှားတွေပါ”

မြေသူတော်မောင်ခြံက အားအင်မဲ့စွာပြုံးပြရင်း လေသံ
ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

သာဒွန်းဦးက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို ဒေါ်ဂရေစီအား
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားလည်း နောက်တစ်ခါကျရင် ဦးထုပ်ကို သွေးတွေ
ဘာတွေသုတ်ပြီး ကျုပ်ပဲ လူသတ်တရားခံလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့
ဟိုနားလျှောက်ပစ်ထား။ ဒီနားလျှောက်ပစ်ထား မလုပ်နဲ့တော့
ဒေါ်ဂရေစီ”

ဟု မခံချင်စရာကောင်းသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
ထို့နောက် မြေသူတော်မောင်ခြံနှင့် ဒေါ်ဂရေစီတို့၏ မျက်နှာများကို
မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သာဒွန်းဦးမှာ သူ့ကားဆီသို့
လျှောက်သွားလေတော့သည်။

သမင်လည်ပြန် အလောင်းငှက်သူနှင့် မြွေသူတော်မောင်ခြံ

ဒေါ်ဂရေစီက ခံပြင်းဒေါသထွက်သွားပြီး တောက်တစ်ချက်ကို ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်လိုက်လေ၏။

မြွေသူတော်မောင်ခြံကတော့ မှေးစင်းရီဝေနေသော မျက်လုံး အစုံဖြင့် ကားမောင်းထွက်သွားသူ သာဒွန်းဦးအား မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေလျက်...။

ထိုအကြည့်ထဲတွင် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ပါသည်ကိုတော့ မြွေသူတော်မောင်ခြံ တစ်ယောက်သာလျှင် သိပေလိမ့်မည်။

xxx

ည ဆယ်နာရီကျော်သည့်အချိန်တွင် သာဒွန်းဦး၏ အစိမ်း
ရောင် မောရစ်ကားလေးမှာ ရှေ့မီးများကိုပိတ်လျက် တိတ်ဆိတ်ညင်သာ
စွာဖြင့် သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူးပိုင်သော တာမွေရုံ မြင်းစောင်းထားရှိရာ
ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ မောင်းဝင်လာလေသည်။

နောက်... သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး သည်ခြံထဲသို့လာလျှင် ခေတ္တ
အနားယူလေ့ရှိရာ ဘန်ဂလိုရှေ့တွင် သာဒွန်းဦးက ကားကိုရပ်လိုက်
လေ၏။

ခြံစောင့်အလုပ်သမားများနှင့် မြင်းထရီနာများနေထိုင်ရာ
တန်းလျားများမှာ ခြံ၏တစ်ဖက်စွန်းတွင်ရှိပြီး ဘန်ဂလိုနှင့် အတော်လေး
ဝေးကွာလှသဖြင့် သာဒွန်းဦး၏ကား ဝင်လာသည်ကို မည်သူမှ မသိလိုက်
ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သာဒွန်းဦးက စိုးရိမ်စိတ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသည့်ပုံဖြင့် ပါလာ
သည် သော့တုကိုထုတ်ကာ ဘန်ဂလိုတံခါးအား ဖွင့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် အတွင်းသို့ လျှောက်ဝင်သွားကာ သူ လုံခြုံပိရိစွာ
ဖွက်ထားခဲ့သော သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏အလောင်းကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကာ
ရှာလိုက်လေ၏။

တွေ့ပြီ။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏အလောင်းမှာ သူထားခဲ့စဉ်ကအတိုင်း
မိုးကာစဖြင့် လေလုံအောင် အထပ်ထပ်ပတ်ကာ အပေါ်မှကြိုးများဖြင့်
ချည်ထားလျက်ပင်။

သာဒွန်းဦးက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။
ပြီးတော့မှ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏အလောင်းကို ဘန်ဂလိုထဲမှ ထမ်းထုတ်
ကာ သူ့ကားနောက်ဖုံးထဲသို့ ထိုးသိပ်ထည့်လိုက်လေသည်။

သွေးအေးအေးဖြင့်စဉ်းစားကာ အားလုံး ခြေရာလက်ရာမပျက်
လုပ်ပြီးသွားတော့မှ သာဒွန်းဦးက ကားကို ညင်ညင်သာသာမောင်းကာ
ခြံထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ခြံအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ
သာဒွန်းဦးက တာမေ့ရှိ မြင်းဖောင်းများကိုပတ်ကာ ရွှေဖူးဥယျာဉ်၌တော်
အိမ်ရာစီမံကိန်းရှိရာဆီသို့ ကားကို ဦးတည်မောင်းနှင်လိုက်လေ၏။

ကားမောင်းလာရင်းနှင့် သာဒွန်းဦးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမည့်
အစား ပျော်ရွှင်သလိုလိုပင် ခံစားလာရလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးရွှေဖူး၏အလောင်းကို မည်သူမှ
မရှာဖွေနိုင်တော့သော နေရာတွင် ဖျောက်ဖျက်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သော

ကြောင့်ပင်။ သူ ကွယ်လွန်သွားချိန်ထိ ဦးရွှေဖူး၏အလောင်းအား တစ်စုံတစ်ယောက် တွေ့ရှိသွားမည်ကိုလည်း ပူပန်စရာမလိုပေ။

သာဒွန်ဦးမှာ သူဆင်သည့်အကွက်ထဲသို့ ရှောရှောရှူရှူ ဝင်လာသော မြေသူတော်မောင်ကြိမ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ညဘက်တွင်မြင်ရသော ရွှေပူဥယျာဉ်မြို့တော် အိမ်ရာစီမံကိန်းလုပ်ငန်းခွင်မှာ နေ့တက်တွင်မြင်ရသကဲ့သို့ လူသံ၊ စက်သံများဖြင့် ဆူညံမနေဘဲ သုသာန်တစ်ပြင်ကဲ့သို့ မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေလေသည်။

သာဒွန်ဦးက ကားကို ရှေ့မီးနှစ်လုံးဖွင့်လျက် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ မောင်းလာခဲ့ပြီး မနက်ဖြန်မနက်တွင် ကွန်ကရစ်ပြန်လောင်းမည့် မြေကျင်းကြီး၏အနားတွင် ရပ်လိုက်၏။

သူလုပ်ရမည်မှာ သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ အလောင်းအား မြေကျင်းထဲသို့ပစ်ချကာ မြေကြီးများပြန်ဖုံးလိုက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ မနက်ကျလျှင်တော့ အလုပ်သမားများက မြေသူတော်မောင်ကြိမ် ဖြိုဖျက်ပစ်ခဲ့သော ဒီနေရာတွင် တိုင်အသစ်စိုက်ထူရန် ဦးရွှေဖူး၏အလောင်းပေါ်သို့ ကွန်ကရစ်များ သွန်းလောင်းစိုက်ထူကြပေလိမ့်မည်။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏ အလောင်းပေါ်တွင် နောက်ထပ် တိုင်အသစ်စိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုအတွက် အပြည့်အဝ လုံခြုံစိတ်ချသွားရပြီ ဖြစ်သည်။

အကြောင်းက ရိုးရိုးလေးပင်။ မြေသူတော်မောင်ကြိမ်က ဒီနေရာကို တစ်ကြိမ်ရှာသွားခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာမှမတွေ့... ။ အဲဒီအတွက် မြေသူတော်မောင်ကြိမ်တစ်ယောက် အလုပ်ပင် ပြုတ်သွားပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်ရာ အခြားစုံထောက်များက သူ့အပေါ်တွင် သံသယ ဖြစ်စေဦးတော့ ဒီနေရာကိုပင် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် တိုင်ကျီဖြူပြီး ရှာဖွေ စစ်ဆေးဖို့ မည်သူမှ စိတ်ကူးရဲကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။

သာဒွန်းဦး၏အကြံက ပိရိသေချာလွန်းသည်။ မြေသူတော် မောင်ခြံမဲ့လို နာမည်ကျော်စုံထောက် တစ်ယောက်ကိုပင် ဓားစာခံ လုပ်ပြီး ကွက်ကျော်ရိုက်လိုက်နိုင်သည် မဟုတ်လား။

သာဒွန်းဦးက သူ့ကြံစည်ထားသည့်အတိုင်း ကားပေါ်မှ ဆင်း ကာ ကားနောက်ဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပြေကျင်းထဲသို့ ပစ်ချရန်အတွက် သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူး၏အလောင်းကို မယူလိုက်လေ သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဖျောက်!”

တစ်စုံတစ်ရာကို ခလုတ်နှိပ်ဖွင့်လိုက်သော အသံနှင့်အတူ စူးရှလင်းထိန်သော အလင်းရောင်တန်းကြီးတစ်ခုမှာ ရုတ်တရက် ပေါ် ထွက်လာလေသည်။ ဆက်တိုက်ဆက်တိုက်ဆိုသလိုလည်း ဆောက်လုပ် ရေးလုပ်ငန်းခွင် ပတ်ပတ်လည်ရှိ မီးမောင်းကြီးများမှာ လင်းထိန်လာ လေတော့သည်။

သူဌေးကြီးဦးရွှေဖူး၏အလောင်းကို ထမ်းသယ်နေသော သာဒွန်းဦးမှာ ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် မီးဆလိုက်များ စုပြုံအထိုးခံထားရ သော ပြဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

“ဟင်!”

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် သာဒွန်းဦးမှာ ချက်ချင်းပင် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားပြီး ဘေးဘီဝဲယာ အလန်တကြား လှည့်လည်ကြည့်ရှု
လိုက်လေရာ အမှောင်ထဲတွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော မြွေသူတော်
မောင်ခြံနှင့် ပုလိပ်သားအချို့ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနှင့်ပင်
သာဒွန်းဦးထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာရင်း...

“ကျုပ်ထင်တာ မလွဲဘူးဆိုရင် ကားနောက်ဖုံးထဲက သူဌေး
ကြီး ဦးရွှေဖူးရဲ့အလောင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သာဒွန်းဦးက မည်သို့မှ မငြင်းသာတော့သည့် အခြေအနေ
တွင်ရှိသောကြောင့် သူ့ဘဝ၏ အလေးလံဆုံးသော သက်ပြင်းကို
ချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ဒီကိုရောက်လာပြီး အလောင်းဂုဏ်မယ်မှန်း ခင်ဗျား
ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်သည်ဆိုရုံ ပြီး
လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဒီအင်တေတိုင်ကြီး မဖြို၊ ဖြိုအောင် လှည့်
ပတ်ပြောနေကတည်းက ကျုပ် ရိပ်မိပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ
ခေတ်ပညာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလောက်တော့
ဘယ်တုံးလိမ့်မလဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံ
ကြည်မှုရှိတဲ့ လူသတ်သမားဖြစ်စေ အလောင်းဖွက်ထားတဲ့
နေရာကိုတော့ ပုလိပ်ကို မပြောရဲပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားက ဒီ

အောက်မှာ ဘာအလောင်းမှမဖွက်ထားလို့ ကျုပ်ကို ပြောခဲ့တာပေါ့”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ အင်္ဂတေတိုင်ကြီးကို တူးရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်ဗျာ။ ဦးရွှေမှူးရဲ့အလောင်းကို ခင်ဗျားတစ်နေရာရာမှာ ဂုဏ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ် အစောကြီးကတည်းက ဝိုင်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ဂုဏ်ထားတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူးလေ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအတွက် အလောင်းဂုဏ်ဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာတစ်ခုကို ကျုပ်က ဖန်တီးပေးရတာပေါ့။ ဒါမှ အလောင်းကို ခင်ဗျား သယ်ထုတ်လာမှာလေ ဗျာ။ အလောင်းဖွက်ဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာကလည်း ပုလိပ်က သံသယရှိလို့ ရှာဖွေထားပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်လိုမှ ပြန်ရှာလို့မဖြစ်နိုင်တဲ့နေရာ ဖြစ်မှရမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က ဒီအင်္ဂတေတိုင်ကြီးကို ဖြိုလှဲရှာဖွေပြလိုက်ရတာပေါ့”

သာခွန်းဦးက အစွယ်ကျိုးသွားသော မြေဆိုးတစ်ကောင်ပမာ မြေသူတော်မောင်ခြံစုံအား အင်အားမဲ့စွာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကျုပ် အရှုံးပေးပါပြီ ကိုမောင်ခြံစုံ။ ခင်ဗျားဟာ တကယ့်ကို ကွက်ကြုံမြင်နိုင်တဲ့ လူတော်စုံထောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံပါပြီ”

မြေသူတော်မောင်ငြိမ်က စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းလျှော့ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ပြောနေသော သာဒွန်းဦးအား နှစ်သိမ့်သည်အနေဖြင့် ပခုံးစွန်းတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

တကယ်တော့... သူ့အတွက် ဒါက မဆန်းပါ။ သာဒွန်းဦးလို လူသတ်သမား မြေဆိုး၊ မြေဟောက်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ အဆိပ်ပြင်းပြင်း နောက်ဆုံးမှာတော့ မြေသူတော်ရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ဦးခေါင်းဝပ်လျှိုးပေးရစမြဲပင် မဟုတ်လား။

xxx

(နိဂုံး)

ထိုသို့ဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်ပတ်ကြာသည့် အခါတွင်တော့ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီရုံးရှေ့ရှိ ကာကာဆိုင်တွင် မြွေသူတော်မောင်ခြံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း သတင်းစာကို အေးအေးလူလူ ဖတ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မင်းကြီး၏ အလစ်ကိုချောင်းကာ လက်ဖက်ရည်သောက် ထွက်လာကြသော အိုင်ပီဘဦးတို့အဖွဲ့မှာ မြွေသူတော်မောင်ခြံအား မြင်တွေ့သွားပြီး ထိုင်နေသည့်စားပွဲပိုင်းဆီသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

အိုင်ပီဘဦးက စတင်ပြီး...

“ကိုယ့်လူကြီးကတော့ တယ်အေးချမ်းပါလားနော်။ ကျုပ်တို့မှာတော့ တစ်မနက်လုံး မင်းကြီးဆူတာငေါက်တာကို ခံနေရတာဗျ”

အိုင်ပီထွန်းရွှေကလည်း...

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ မင်းကြီးက ကျုပ်တို့ကို ဆူဖို့၊ ငေါက်ဖို့ သက်သက်များ သူ့လက်အောက်မှာ ထားထားတာလားမသိဘူး။ ကိုမောင်မြင့်တို့ကျတော့ဗျာ ချီးမွမ်းခံရရင် ထိပ်ဆုံးက အဆူခံရရင် ဘယ်တော့မှ မပါ။ ကောင်းရောကွာ”

မြေသူတော်မောင်ခြံဖို၏ အေးချမ်းနေသော အာရုံလေးမှာ အခုတော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံများ၊ စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သံများဖြင့် ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။

မြေသူတော်မောင်ခြံဖိုက ဆက်ဖတ်၍လည်း မရနိုင်တော့မှန်း သိသဖြင့် သတင်းစာကို ပိတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းကြီးက ဘာတွေများ ကြိုမ်းမောင်းလိုက်လို့ အခုလို မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတာလဲ ဗျာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဆရာခြံဖိုရာ၊ မင်းကြီးက ဆရာခြံဖိုဖော်လိုက်တဲ့ သူဌေးကြီး ဦးရွှေဖူးရဲ့အမှုကို ပြန်စားပြိုပြန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဆရာခြံဖိုလို မစွန့်စားရဲတဲ့လူတွေ၊ လူပျင်၊ လူညံတွေ၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတွေဆိုပြီး ပက်ပက်စက်စက် ပြောလွှတ်လိုက်တယ်လေ ဗျာ။ ဆရာမောင်မောင်စိန်ကိုတောင် မင်းကြီးက စုံထောက်မလုပ်ဘဲ ပြဇာတ်မင်းသား လုပ်ခိုင်းနေသေးတယ်ဗျ”

SIP ကျော်ခွန်း၏စကားကြောင့် မြေသူတော်မောင်ခြံဖိုမှာ နားမလည်သည့်ပုံဖြင့်...

“ဘာကြောင့် မင်းကြီးက ကိုမောင်မောင်စိန်ကို စုံထောက်မလုပ်ခိုင်းဘဲ ပြဇာတ်မင်းသား လုပ်ခိုင်းရတာလဲ ကျော်ခွန်းရာ။

ရှင်းစမ်းပါဦး”

SIP ကျော်ခွန်းမှာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပြောချင်နေသည် မသိ။ မြေသူတော်မောင်ခြံ၏ အမေးစကားကို ကြားသည်နှင့်

“ဦးရွှေဖူးရဲ့ အိမ်ရာစီမံကိန်း လုပ်ငန်းခွင်ထဲက အင်္ဂတေ တိုင်ကြီးကို တူးတုန်းကလေ နောက်တစ်နေ့မနက် သတင်းစာ ထဲမှာ သွပ်ပုံတွေချည်းပဲ ပါလာလို့”

မြေသူတော်မောင်ခြံက ပြီးရုံသာပြီးလိုက်သော်လည်း အိုင်ပီ ဘဦးနှင့် အိုင်ပီထွန်းရွှေတို့မှာတော့ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလိုက် ကြလေသည်။

အိုင်ပီမောင်မောင်စိန်မှာတော့ သူ့အပြစ်နှင့်သူ ခေါင်းပင် မဖော် နိုင်တော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်အပူကြီးကိုသာ ရှက်ရှက်နှင့် ဇွတ်အတင်း သောက်နေလေ၏။

အတန်ကြာတော့မှ အိုင်ပီဘဦးက...

“နို့... နေစမ်းပါဦး ကိုမောင်ခြံရဲ့ ခင်ဗျားက ဦးရွှေဖူးရဲ့ အမှုမှာ ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ်ပြီး အင်ဂျင်နီယာ သာဒွန်းဦးကို သံသယရှိသွားရတာလဲဗျား ကျုပ်တို့သိရအောင် ပြောပြပါဦး ဗျာ”

မြေသူတော်မောင်ခြံက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မော့သောက် နေရာမှ အိုင်ပီဘဦး၏ အမေးစကားကို ကြားသောအခါ လက်ဖက် ရည်ပန်းကန်အား ပြန်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ရာပန်းဆီအနံ့ကြောင့်ပေါ့ဗျား။ ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းနားမှာ ဦးရွှေဖူးရဲ့ကားကို သွားစစ်ဆေးတုန်းက ရာပန်းဆီ အနံ့ကို

ရတယ်လေ။ ဦးရွှေဖူးရဲ့ ဇနီးနှစ်ယောက်စလုံးကို မေးကြည့်လိုက်တော့ ဦးရွှေဖူးက ရာပန်းဆီ ရှူလေ့ရှိမယ် မရှိဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ သာဒွန်းဦးရဲ့ ဖုံးခန်းကိုရောက်တော့ ရာပန်းဆီ ပုလင်းတွေ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးကို မေးကြည့်လိုက်တော့ သာဒွန်းဦးက ရာပန်းဆီရှူလေ့ရှိမယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျုပ် သာဒွန်းဦးကို သံသယ ရှိသွားမိတာလေ။ ပြီးတော့ ဦးရွှေဖူးက သာဒွန်းဦးနဲ့ တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်း ကျမှ အဆက်အသွယ်မရတော့တာ မဟုတ်လား...”

“ကဲ... အဲဒါတော့ ရှင်းသွားပြီ။ အင်တေတိုင်လုံးကြီးကို တူးတဲ့ ကိစ္စကျတော့ရော...”

အိုင်ပီထွန်းရွှေက ဝင်မေးလိုက်သည်။

မြွေသူတော်မောင်ခြံမဲ့က ဆေးပြင်းလိပ်အခိုးအငွေ့များကို မှုတ်ထုတ်နေရာမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“အဲဒီတိုင်ကြီးကို ဖြိုဖို့ကိစ္စကတော့ သာဒွန်းဦးက ကျုပ်ကို အရင် ချောက်တွန်းတာဗျို့။ ကျုပ်လည်း ပထမတော့ အဲဒီတိုင်ကြီးကို သံသယရှိနေတာဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီတိုင်ကြီးကို အင်တေလောင်းတာက ဦးရွှေဖူးပျောက်သွားတဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲလေ။ သာဒွန်းဦးကလည်း ကျုပ် ဘာကို သံသယရှိနေလဲဆိုတာကို ရိပ်မိသွားတယ်ဗျ။ အဲဒီမှာပဲ သူ့ဘက်ကစပြီး ကျုပ်ကို အဲဒီအင်တေတိုင်ကြီး မဖြို၊ ဖြိုအောင် ပြားယောင်းလာတော့တာပဲ။ ကျုပ်လည်း အဲဒီမှာတင် ဒီအမှုကိုဖော်ဖို့ နည်းလမ်းရသွားတယ်။ အင်တေတိုင်ကြီးကို

ဖြိုလိုက်ရင် ဘာမှတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အဲဒါကြီး ဖြိုပြီးသွားလို့ ဘာမှမတွေ့ရင် သာဓွန်းဦးက သူ့ကိုယ်သူ အပိရီဆုံးလုပ်နိုင်ပြီထင်ပြီး ဦးရွှေဖူးရဲ့ အလောင်းကို ထုတ်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုပြီး သဘောပေါက်လိုက်မိတယ်လေဗျာ။ ဒါကြောင့် မြူနီစပယ်မင်းကြီးရဲ့ ထောက်ခံချက်ကို မရ ရအောင်ယူပြီး အဲဒီတိုင်ကြီးကို ဖြိုပစ်ရတာပေါ့ဗျာ”

မြွေသူတော်မောင်ခြံက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလိုက်ပြီးသည် နောက်တွင်တော့ နားထောင်နေကြသော အိုင်ပီတဦးတို့လူစုမှာ ဇာတ်ရှည်လည်သွားကြလေသည်။

အိုင်ပီထွန်းရွှေက မြွေသူတော်မောင်ခြံ၏ စကားဆုံးသွားသည် အခါတွင်တော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အသံမြဲကြီးဖြင့်ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“မသိပါဘူး ဗျာ။ ကျုပ်တို့ကတော့ အဲဒီ အင်္ဂတေတိုင်ကြီးကို ဖြိုပြီးသွားလို့ ဘာမှမတွေ့ရင် ကိုမောင်ခြံကြီးတစ်ယောက်ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပြန်ပြီး လယ်ထွန်နေရပြီမှတ်တာ ဗျို့...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

စော်နိုင်ငံစိုး

ဗိုး

ပဟေဠိစိတ်ဝင်စားသူတွေအတွက်...

ဆုငွေ ၁၀၀၀၀၀/- (တစ်သိန်းကျပ်တိတိ) ရယူနိုင်မည့်
စုံထောက်ဇာတ်လမ်းပဟေဠိ!

ပဟေဠိခြေဆိုရန် ဝါသနာပါသော ပရိသတ်ကြီးအတွက်
ဆရာတော်နိုင်ငံစိုး၏ "ပျောက်သောသူကြာရင်ပေ" အမည်ရှိ
စုံထောက်ဇာတ်လမ်းဝတ္ထုကို
ပူးတွဲတည်သွင်းတော်ပြထားပါသည်။
ခြေဆိုလိုသူ ဝါသနာရှင်များအနေဖြင့်
ထိုဝတ္ထု၏ မြွှင်ကွက်ဖြစ်သော

■ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်က ဘာများဖြစ်လေမလဲ။

ဆိုသည့် မေးခွန်းကို မှန်းဆခြေဆိုပြီး
၂၀၁၃၊ ဇေဇော်ဝါရီ (၂၈) ရက်နေ့ နောက်ဆုံးထား၍

ကြီးကြားနီ စာအုပ်တိုက်
အမှတ်-၁၅၂-ဘီ (ပထမထပ်)၊
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ သို့
ပေးပို့ခြေဆိုနိုင်ပါသည်။

အခြေမှန်သူ တစ်ဦးထက်ပိုမီက
မျိုးမြင့်ငွေ တစ်သိန်းကျပ်ကို
ပဲနီကရွေးချယ်၍ မျိုးမြင့်ပေးမည်ဖြစ်ပါသည်။

အလင်းစာပေအဖွဲ့ချုပ်မှ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်တစ်အုပ်

ကျေးဇူးတင်စိုး

ပျောက်သောသူ ကြာရင်မေ့

(၁)

မြို့နင်းမြို့နိုးများ ဝေ့ဆိုင်းနေသည့် မေမြို့ (ယခု မြင်ဦးလွင်မြို့) လေးသို့ ရန်ကုန်မြို့ ပညာအလင်း စာပေတိုက်မှ အယ်ဒီတာ ဦးစော်မြင့်က အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့နှင့် သိသိသာသာခြားနားသော ရာသီဥတုကြောင့် ဦးစော်မြင့်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့် ဂျာကင် အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် သူရှေ့သို့ ရထားလုံးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။

“ဒီက နောင်ကြီး... ဘယ်ကို ပို့ပေးရမလဲ... ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော့်ကို နန်းမြိုင်ရပ်က မမြသီ
တို့ အိမ်ကို ပို့ပေးပါ”

ဦးဇော်မြင့်လည်း ပြောပြောဆိုဆို ရထားလုံးပေါ်သို့ အဝတ်
သေတ္တာငယ်ကိုဆွဲကာ တက်လိုက်သည်။ မကြာမီ မြင်းခွာသံ တခွင်ခွင်၊
ချူသံ တချွင်ချွင်နှင့် ရထားလုံးက စတင်ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။

“နောင်ကြီးက ဘယ်ကလာခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်က ရန်ကုန်က လာခဲ့တာပါ။ မမြသီနဲ့ အလုပ်ကိစ္စ
တစ်ခု ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ မနက်စောစောကပဲ မန္တလေးက
တက်လာခဲ့တာလေ”

“မမြသီနဲ့ အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးဖို့... ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား
လွဲနေပြီထင်တယ်။ မလှရီနဲ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမြသီနဲ့ပါ။ သူ့ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ထုတ်ဖို့
ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးဖို့လေ။ မလှရီ မဟုတ်ပါဘူး။
မလှရီဆိုတာက ... ဘယ်သူလဲဗျ”

ဦးဇော်မြင့်က အံ့သြဟန်နှင့် မေးလိုက်၏။ ရထားလုံး ဆရာ
က ...

“မလှရီဆိုတာ မမြသီရဲ့ အစ်မပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအိမ်မှာ အစစ
အရာရာ စီမံခန့်ခွဲနေတာ မလှရီပဲလေ။ သူတို့ တစ်အိမ်လုံးက
မလှရီရဲ့ဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြဘူး။ မလှရီက သိပ်ကို
မာနကြီးပြီး သိပ်ဆိုးတာ။ အဲဒါကြောင့် ကြည့်လေ ... သူ

ယောက်ျား ကိုသန့်ဇင်တောင်မှ သူ့ဒဏ်မခံနိုင်လို့ ထွက်ပြေး
သွားရတယ်။ ဒါကြောင့် နောင်ကြီးက မမြသီဇွဲ အလုပ်ကိစ္စ
ဆွေးနွေးမယ်ဆိုတော့ ကျုပ် အံ့ဩသွားမိတာပါ။”

“ဪ... ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး
ပြောတာကတော့ မမြသီပါ။ ကျွန်တော် လုံးဝမမှားနိုင်ပါ
ဘူး...”

ထိုသို့ စကားစမြည် ပြောဆိုကြရင်း မကြာမီ မမြသီတို့ အိမ်
နားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မမြသီတို့အိမ်ရှေ့ ကိုက် ခွဝ
အကွာခန့်တွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် လဲကျပြီး ကန့်လန့်ခံနေ၏။ လမ်းဘေး
မှ သစ်ပင်တစ်ပင်အား ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားပုံရသည်။ အနီးအနား
တွင် သစ်စများ ဖွာလန်ကြီနေ၏။

ရထားလုံးဆရာက မြင်းဖက်ကိုသတ်ကာ အရှိန်တန်လိုက်
ပြီး...

“ကဲ... နောင်ကြီးရေ... ရှေ့မှာတော့ သစ်လုံးကြီးပိတ်နေ
ပြီ။ ဆက်သွားလို့ မရတော့ဘူး။ ဟိုရှေ့က အိမ်ဟာ မမြသီတို့
အိမ်ပဲ”

ဦးဖော်မြင့်က ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ တောင်ကုန်းပြေပြေ
လေးပေါ်တွင် ဆောက်ထားသည့် Cottage နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးကို
တွေ့ရသည်။

“ကဲ... ကဲ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် ဒီနေရာကပဲ လမ်း
ဆင်းလျှောက်သွားလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခရီးဆုံးအထိ လိုက်မပို့ပေးနိုင်တာ အားနာ

တယ်ဗျာ။ ဒီသစ်ပင်ကြီးက ကြည့်ရတာ ဟိုကောင် ငည့်၊
လက်ချက်နဲ့တူတယ်။ အပင်ကိုခုတ်ပြီး လမ်းဘေးတွန်းချ
မထားဘူး”

“ဟင်... ဘယ်သူလဲဗျာ ငည့်ဆိုတာ...”

ဦးဇော်မြင့်က ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ဆွဲယူရင်း မေး
လိုက်၏။

“ဒီငြိုက ခြံစောင့် မာလီပါဗျာ။ မလှရဲ့ရဲ့မိဘများ ရှိစဉ်ကတည်း
က ခိုင်းလာတဲ့ကောင်ပေါ့။ ဟော... ဟော... ပြောရင်း
ဆိုရင်း ထွက်လာပြီဗျို့”

ဦးဇော်မြင့်လည်း ရထားလုံးဆရာ လက်ညှိုးထိုးပြရာဆီသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ငည့်ဆိုသူမှာ အရပ် ၆ ပေခန့် ရှိပြီး လူကောင်
ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် အကို့ ဗလာ၊ ဘောင်ဘီ ရှည်ရှည် ဖွဖွကြီးကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မည်းနက်သော သူ့အသားအရေက မွဲခြောက်လွန်း
လှ၏။ အဝေးကလှမ်းကြည့်လျှင် လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာ
သည်နှင့်မတူဘဲ ဘီလူးတစ်ကောင် လျှောက်လာသည်အလားပင်။ သူ
ခြေတစ်လှမ်းအလှမ်းတွင် မြေပြင်သည် သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသကဲ့သို့ ရှိ၏။

ထိုသို့ကြည့်နေရင်းမှာပင် ငည့်သည် သူ၏ သန်မာလှသော
လက်မောင်းကြီးများနှင့် သစ်ပင်ပိုင်ကြီးကို စွေခနဲ မလိုက်သည်။ ပြီး
နောက် လမ်းဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

“ဟာ...”

ဦးဇော်မြင့်သည် ငည့်၏ သန်မာလွန်းပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့ရသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့သြသွားမိသည်။

ရထားလုံးဆရာက...။

“သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက ညှိမောင် တဲ့။ မောင်သန့်ဇင်နဲ့ မလှရီတို့ မယူခင်ကတည်းက ညှိမောင်က မလှရီကို ကြိတ်ပိုးနေတာဗျို့။ ဒါပေမဲ့ အစေခံနဲ့ အိမ်ရှင်ဆိုတော့ မလှမ်းဝံ့ရှာဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ မျိုသိပ်နေရတယ်ပေါ့ဗျာ။ မလှရီ အိမ်ထောင်ကျသွားတော့လည်း မလှရီရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်နေရရင် ပြီးရောဆိုပြီး အဲဒီအိမ်မှာပဲ ခိုကပ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ သူလည်း မလှရီရဲ့ ဩဇာခံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငည့်က မလှရီရဲ့ယောက်ျား မောင်သန့်ဇင်ကိုတော့ အမုန်းကြီးမုန်းနေတာဗျ...။”

ရထားလုံးဆရာက ပြောလည်းပြောရင်း မြင်းကို ဇက်ကြိုး လှုပ်ယမ်းကာ မောင်းနှင်လိုက်လေ၏။ အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် မြင်းဇက်ကို သတ်ကာ ရထားလုံးဆရာက အလျင်အမြန် ခုန်ဆင်းလိုက်ရင်...။

“ဟေ့ကောင်... ငည့်။ မလှရီတို့၊ မမြသီတို့ ရှိကြလား။ ဒီမှာ ရန်ကုန်ကဧည့်သည် ပါလာတယ်”

ရထားလုံးပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဦးဇော်မြင့်ကို ငည့်က ရှုတင်းတင်းနှင့် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားပြီး မယုံသင်္ကာဟန်နှင့်ကြည့်ကာ အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်တောင့်တောင့်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ သူမ၏ မျက်နှာသည် မာနအရောင်ကြောင့် တင်းနေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် မည်းနက်ဝိုင်းစက်ကာ စူးရှထက်မြက်ပြီး လျှို့ဝှက်လွန်းသည်။

(၂)

“ဟောဒီက မမြသီက စာအုပ်တိုက်ကို ဖုန်းဆက်လို့ ကျွန်တော်
ရောက်လာခဲ့တာပါ”

ဦးဇော်မြင့်၏ စကားအဆုံးတွင် မလှစိုက မမြသီကို စူးရဲစွာ
ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မမြသီသည် အမှားတစ်ခု ပြုလုပ်
ထားသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ခေါင်းငုံ့နေလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မြသီ။ ညည်းက ဒီကိစ္စကို ငါနဲ့ တစ်လုံးတစ်ပါး
မှ မတိုင်ပင်ဖူးပါလား။ ဘာကိစ္စကိုများ ညည်းဘာသာ
တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်ရတာ ရှိဖူးလို့လဲ။ ကိုယ့်ရောဂါ

အကြောင်း ကိုယ်သိမှပေါ့ဟဲ့။ ဟိုက တကူးတက အဝေးကြီး ကလာရတဲ့ ညွှန်သည်ခမျာ အားနာစရာအေ။ ညည်း လုပ် လိုက်မှဖြင့်”

“မဟုတ်ဘူး အစ်မ...။ ဟို... ဟိုလေ ကျွန်မ တကယ် ကို ဝတ္ထုရေးထားတာပါ”

မမြသီက မဝံ့မရဲဖြင့် မလှရီကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

ဦးဇော်မြင့်က...

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မကြီး။ ဒီက မမြသီရဲ့ စာမူတောင် ကျွန်တော်လက်ထဲမှာ ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော် ဒီကို မလာခင် ၁ လလောက် အလိုကတည်းက မမြသီက ရထားခဲ့ ပို့ပေးလိုက်တာပါ”

“ဟင်! ဘယ်လို!”

မလှရီသည် ပို၍ပင် စိတ်ဆိုးသွားကာ မမြသီကို စားမတတ်၊ ဝါးမတတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။ မမြသီကတော့ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်မှာ ကြမ်းပြင်နှင့်နဖူး ထိလှမတတ်ဖြစ်နေသည်။ မလှရီသည် အရာရာ သူ့ခြေသူလက် စီမံခန့်ခွဲနေသူမို့ မမြသီ ဝတ္ထုရေးသည့်ကိစ္စကို မသိ လိုက်ရ၍ အလွန်အမင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရသည်။ ပါးစပ်မှလည်း အဆက်မပြတ် မြည်တွန်တောက်တီးနေ၏။

“ညည်းနည်းအေ၊ ကိုယ့်ရောဂါကလည်း အကင်းသေသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကိစ္စ စာရေးရတာတုန်း။ တော်ကြာ အရင်လို အာရုံကြောတွေ ထုံထိုင်းကုန်မှဖြင့် အလကား ငါ့မှာ ဆေးကု နေရဦးမယ်။ နင် တော်တော်ပြိုဟ်မွေပါလား မိမြသီ”

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မရယ်။ အစ်မက ဝတ္ထုတွေ
ဘာတွေကို စိတ်မဝင်စားလို့ ကျွန်မလည်း မပြောပြမိတာ
ပါ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် နာမည်ကြီးသွားရင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး
ရမှာ အစ်မရဲ့။ နော်... အယ်ဒီတာကြီး...”

“အင်း... ဟို... ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“အို... အယ်ဒီတာကြီးကလည်း ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။
ကျွန်မ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရတော့မှာ... ဟီး ဟီး ပျော်
လိုက်တာ”

မမြသီက ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို လက်ခုပ်လက်ဝါး
တီးကာ ပြောလိုက်၏။

ဦးဇော်မြင့်လည်း ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော မမြသီ၏
အမူအရာကြောင့် အံ့သြကာ မလှရီဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။ မလှရီ
က “ကဲ... ကျွန်မ မပြောဘူးလား။ ရှင် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ” ဆိုသော
မျက်နှာပေးမျိုးဖြင့် ဦးဇော်မြင့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ညိုမောင်က...

“မမလှကလည်း၊ မမြသီ အခုလို ရေးလိုက်တော့လည်း သူ
စိတ်ကူးထဲကအကြောင်းတွေ ပျောက်ရင် ပျောက်သွားမှာပေါ့။
သူ ဝတ္ထုရေးလိုက်တာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပါ အစ်မရယ်”

“တိတ်စမ်း၊ နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား။ နင်က ဘာလို့ ဒီစကား
ပိုင်းထဲ ဝင်ပြောနေရတာလဲ။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေစမ်း။ နင်က
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး တယ်စပ်စုတာပဲ။ သွား... သွား...
ဧည့်သည်အတွက် စီစဉ်ထားတဲ့ အခန်းထဲကို အဝတ်သေတ္တာ

ယူပြီး သွားထည့်ထားလိုက်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ညိုမောင်ကား သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့်မှမလိုက်၊ ကြောင်ကို မြင်လိုက်ရသည့် ကြွက်တစ်ကောင်၏ ရိုကျိုးထိတ်လန့်မှုမျိုးဖြင့် လှည့် ထွက်သွားတော့သည်။ ဦးဖော်မြင့်လည်း ခရီးပန်းလာသောကြောင့် အနားယူရန် ညိုမောင်ဝင်သွားသော အခန်းထဲသို့ နောက်မှ လိုက်ဝင် လိုက်၏။

xxx

အိမ်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ရှေးဟောင်း အနုပညာ
လက်ရာများ ပြသထားသည့် အခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်သွားသကဲ့သို့
ခံစားလိုက်ရသည်။ နံရံတွင် ပန်းချီကားကြီးများ အစီအရီချိတ်ဆွဲထား
သည်။ ဗိရိတံခါးများတွင် နဂါးရုပ်ပုံများဖြင့် ထွင်းထုထားသော ကနုတ်
ပန်းလက်ရာများက ခမ်းနားလွန်း၏။ ဦးဖော်မြင့်က လက်ဖြင့် အသာ
အယာပွတ်သပ်ကြည့်မိသည်။

ဗိရိတံခါးဘက် စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော မြင်းရုပ်ကြီး
သည် အနုပညာလက်ရာမြောက်လွန်းလှသဖြင့် မည်သည်ခေတ်၊
မည်သည့်အခါက ထွင်းထုထားသည်ကိုပင် ခန့်မှန်းရခက်ချေ၏။

အခန်းတံခါး ကျည်းပေါင်များတွင် ထွင်းထုထားသည့်
ကနုတ်ပန်းများသည်လည်း လက်ရာမြောက်လွန်းလှလေ၏။ အခန်း၏
ညာဘက်ထောင့်၌ မေမြို့အိမ်များတွင် ထားလေ့ရှိသော မီးလင်းဖိုကြီးကို
တွေ့ရသည်။ ဘေးနံရံတွင် မီးကျိုးခဲများကို ဆွဲရန်၊ မွှေရန် သံချောင်း
တစ်ချောင်း ထောင်ထားသည်။ ထိုသံချောင်းကြီးမှာ အသုံးမပြုသည်က
ကြာ၍ထင်သည်။ သံချေး အနည်းငယ်တက်နေလေ၏။

နိုးသည့်သူမှာ မကြာမှီ၏ ညီမဖြစ်သူ မအေးမေ ကိုပင်။ တစ်ညမှာ မောင်ခန့်သွင်နှင့် မအေးမေတို့က အစ်မ မကြာမှီ မသိအောင် ထွက်ပြေး ကြဖို့ တိုင်ပင်ထား၏။

မအေးမေကို မန္တလေးရှိ မောင်ခန့်သွင်၏ အဒေါ်အိမ်သို့ တစ်ရက်ကြိုပြီးသွားနှင့်ရန် ချိန်းဆိုထားသည်။ နောက်တစ်နေ့မှ မောင်ခန့်သွင်က မကြာမှီနှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီး နောက်ကလိုက်ခဲ့ရန် စီစဉ်ထားသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာဆိုသည်ကလည်း မှန်းဆရခက်သည့် အရာပင် မဟုတ်ပါလား။ ပြောဆိုထားသည့်အတိုင်း မောင်ခန့်သွင်တစ်ယောက် မအေးမေရှိရာ မန္တလေးမြို့သို့ လိုက်မလာခဲ့ပါချေ။ မအေးမေ ပေမြို့အိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါ မောင်ခန့်သွင်က အိမ်ရှိ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို ယူကာ ထွက်ပြေးသွားပြီဟု မကြာမှီက ပြောပြသည်။

မအေးမေက မယုံနိုင်ဖြစ်သွား၏။ မောင်ခန့်သွင်သည် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဒီလိုလူစားမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသည်ကို သူမ အသေအချာ ယုံကြည်နေမိသည်။

သို့သော် သူမ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

အဲဒီညက သူမလည်း အိပ်ပျော်သလို မပျော်သလို ဝိုးတိုးဝါးတားဖြစ်နေ၏။ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် အသက်ရှူကျပ်လာသလိုလို ခံစားရသဖြင့် အခန်းပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ကာ ဝင်လာသော လေကောင်းလေသန့်များကို အားရပါးရ ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် အေးမြသွားသလို ခံစားရ၏။

လရောင်သည် မှန်တစ်ကွက် လင်းတချို့နှင့် ခပ်မှိန်မှိန်လေး သာနေလေ၏။ အိမ်အနောက်ဘက်တွင် ဇွန်ပန်းရုံများလည်းရှိသဖြင့် ဇွန်ပန်းများ၏ရနံ့က လေပြည်နှင့်အတူ ကြိုင်သင်းလာသည်။ ပန်းရုံ၏ ရှေ့တွင် စကျင်ကျောက်သားနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခုံတန်းရှည်တစ်ခု ပေါ်သို့ လရောင်က ဖိတ်တချို့ စင်တချို့ စွန်းထင်းနေ၏။

ထိုစဉ် ဗြဲန်းသို..

နှင်းဆီခင်းရှေ့သို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် တိုးဝင်လာသည်။ ထိုလူရိပ် က ၅ ပေခွဲကျော်ကျော်ခန့်ရှိသော ရှည်မျောမျောအိတ်တစ်လုံးကို ကျောက်သား ခုံတန်းရှည်ပေါ်ချကာ ခုံတန်းရှည်ဘေးက မြေပြင်ကို တူးဆွနေ၏။ ခဏအကြာတွင် ခုံတန်းရှည်ပေါ်က အိတ်ရှည်ကို မြေကျင်း ထဲသို့ ပစ်ချပြီး မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မသဲမကွဲ မြင်လိုက်ရသည် မအေးမေသည် လန့်မအော်မိအောင် ထိန်းလိုက်နိုင်သော်လည်း ရုတ်တရက် ရင်ထဲသို့ ဆို့တက်လာသော ဝေဒနာကြောင့် နေရာမှာပင် သတိလစ်ပျော့ခွေကျ သွားတော့သည်။

“ဟူး...!”

ဦးဇော်မြင့်သည် ဝတ္ထုကိုဖတ်ရင်း စိတ်ထဲတွင် မချင့်မရဲ ဖြစ်လာသည်။ စာရေးသူက မြေမြှုပ်လိုက်သည့် တစ်စုံတစ်ရာကို မပြောဘဲ ချန်လှပ်ထားသည့်အတွက် သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှုက အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဦးဇော်မြင့်က ခံတွင်းချဉ်လာသဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ပီးညှိဖွာရှိက်လိုက်ပြီး ဝတ္ထုစာမူကြမ်းကို ဆက်ဖတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ မအေးမေ အိပ်ရာက နိုးလာသောအခါ အိမ်
နောက်ဘက် ဇွန်ပန်းရုံ၏ရှေ့ ကျောက်သားရုံတန်းရှည်၏ဘေး မြေ
ကွက်လပ်နေရာတွင် နှင်းဆီပန်းပင်များဖြင့် ဝေဆာနေသည်ကို အံ့ဩစွာ
တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

“အိုး... ဘယ်လိုပါလိမ့်”

ဦးဇော်မြင့်က မခံချိမခံသာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ယခု အခန်း
သည် မမြသီ၏ ဝတ္ထုထဲတွင်ရေးထားသလို အမှန်တကယ် လူသတ်မှု
ဖြစ်ပွားခဲ့သည် အခန်းများလား?

သူ့စိတ်ထဲတွင် စူးစမ်းလိုစိတ်၊ သိလိုစိတ်များက အံ့ဆိုင်စွာဖြူ
လာသည်။

xxx

(၃)

အိမ်တစ်အိမ်လုံး လက်ဖက်ရည်နံ့များဖြင့် မွှေးကြိုင်နေ၏။
ဦးဇော်မြင့်က အိပ်ရာနီးကာ မနက်စာစားရန် ထမင်းစားခန်းထဲသို့
လျှောက်လာသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင်တော့ မလှရီတို့ ညီအစ်မက ရောက်
နှင့်နေလေပြီ။ မလှရီသည် လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက်ကို ဖိမ်ဆွဲ
သောက်ကာ ဦးဇော်မြင့်ဝင်လာသည်ကို မျက်လုံးနှင့်သာ ချွတ်ဆက်
ကြိုဆိုသည်။ မမြသီက...

“လာ... အယ်ဒီတာကြီး၊ ထိုင်။ လက်ဖက်ရည်သောက်
မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမြသီက ပြောပြောဆိုဆို ဦးဇော်မြင့်ရှေ့မှ ခွက်ထဲသို့ လက်ဖက်ရည် ငဲ့ထည့်ပေးသည်။ ဦးဇော်မြင့်က တစ်ကျိက်သောက် လိုက်၏။ မလှရီက...

“ဘယ်လိုလဲ... ရှင် ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ခဲ့ လား”

“အေးဗျာ... မေပြီ၊က အေးကလည်းအေး၊ အိပ်ရာက လည်း စိမ်းတော့ တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူးဗျို့။ ပြီးတော့ ဟောဒီက မမြသီရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်အကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ ပိုဆိုးသွားတယ်။ နေပါဦး... မမြသီရဲ့၊ မမြသီရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ် ထဲမှာ ဖွဲ့နွဲ့ထားတဲ့ အိမ်အပြင်အဆင်တွေ၊ အခန်းအပြင်အဆင် တွေ၊ ဗိရိတို့တွေ၊ ပန်းချီကားတွေ ချိတ်ဆွဲထားပုံတွေက ဒီ အိမ်ကြီးနဲ့ အတူတူပဲနော်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ မမြသီ ရေးထားတဲ့ဝတ္ထုဟာ တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်လို့တောင် ခံစားလာရတယ်”

ဦးဇော်မြင့်က ပြောပြီး လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိက်ယူမော့ လိုက်သည်။ မလှရီက စူးစမ်းချင်ဟန်မျက်နှာဖြင့်...

“ဝတ္ထုထဲမှာ ဘယ်လိုနေရာတွေကို ရေးထားလို့တုန်း”

မမြသီသည် မလှရီ၏ အမေးကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး တုန် တက်သွားပြီး ဦးဇော်မြင့်ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ဦးဇော်မြင့်က မမြသီ၏အကြည့်ကို သဘောမပေါက်ဘဲ မလှရီ ဘက်သို့ပုံကြည့်ကာ ဝတ္ထုထဲတွင် ရေးဖွဲ့ထားသည့် အခန်းအပြင်အဆင် များအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အခုထိ ခင်ဗျားတို့ခြံထဲကို တစ်လှမ်းမှ မဆင်းရသေးဘူးနော်။ ဒါ ခင်ဗျားတို့အားလုံး အသိပဲမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုထဲကအတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အိမ် အနောက်ဘက်မှာ ဇွန်ပန်းရုံတစ်ရုံရှိပြီးတော့ အဲဒီရှေ့မှာ စကျင်ကျောက် နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ခုံတန်းရှည်တစ်ခုလည်း ရှိတယ်ဗျာ။ အဲဒီဘေးမှာ နှင်းဆီပန်းတစ်ခင်းလည်း ပြုရမယ်။ ကဲ... မမှန်ဘူးလား”

မမြသီသည် ဦးဇော်မြင့်၏ အပြောကြောင့် မျက်နှာပျက်ကာ ခေါင်းငုံ့လျှိုးနေတော့သည်။ မလှရီကတော့ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် မမြသီကို ကြည့်နေလေ၏။

“အဲဒီစာမူ ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်မကို ပေးစမ်း။ ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်။ မိမြသီကတော့ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လုပ်တော့မယ်”

“ဟင်!”

မမြသီသည် မလှရီစကားကြောင့် အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ စာမူကိုသာ အစ်မကို ပေးဖတ်လိုက်လျှင် ဝတ္ထုစာအုပ် ထုတ်ခွင့်မရတော့မှာကို သူမ သိသည်။ သူမက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဦးဇော်မြင့်ကိုသာ ကြည့်နေမိ၏။

“ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဦးဇော်မြင့်က သဘောပေါက်သွားသည်။

“စာမူက မူရင်းတစ်စုံပဲရှိတာ။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ စာမူကို လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီး မိတ္တူပွားလိုက်မယ်။ ပြီးတော့မှ ခင်ဗျား ယူပေါ့”

မလှရီက ဘဝင်မကျပုံနှင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ မမြသီကတော့ သေဘေးမှ သီသီကလေးလွတ်လာသည့် သားကောင်လို စိတ်သက်သာရ ရသွားပုံရ၏။ ဦးဖော်မြင့်အား ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ကာ ပြုံးပြသည်။ ပြီးနောက်...

“အယ်ဒီတာကြီးကို ကျွန်မတစ်ခု မေးချင်တယ်။ ဒီစာအုပ် ထုတ်ရင် စာမူခ ဘယ်လောက်ရမှာလဲဟင်...”

“ဒါကတော့ စောင်ရေပေါ်မူတည်ပြီး ကွဲလွဲမှုရှိတယ်။ တပ်အပ် ပြောလို့ မရဘူး”

“ဟုတ်လား...၊ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တွေရေးရင် ပိုက်ဆံပိုရ တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း... အဲဒီလိုလည်း ပြောလို့မရဘူး။ ဥပမာဗျာ ကျွန်တော်တို့ စာအုပ်တိုက်က အုပ်ရေ ၅၀၀ ပဲ ရိုက်မယ်ဆိုရင် စာမူခဈေးက တစ်မျိုး။ ၁၀၀၀ ရိုက်မယ်ဆို ဈေးကတစ်မျိုး ပေါ့။ အဲဒီလိုမျိုး”

“ဟင်... ဒါဆိုရင် အယ်ဒီတာကြီးကလည်း အုပ်ရေ တစ်သိန်းလောက် ရိုက်လိုက်ပေါ့။ ဘာခက်တာမှတ်လို့ စာအုပ် လေးတွေ ရိုက်ထုတ်တာများ လွယ်လွယ်လေ။ ဒါမှ ကျွန်မ ပိုက်ဆံအများကြီးရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဦးဖော်မြင့်လည်း မမြသီ၏ အူကြောင်ကြောင် စကားများ ကြောင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ အခက်တွေ့နေလေ၏။ မလှရီ ပြောသလို “မမြသီဟာ စိတ်ဓရာဂါအနုစားတစ်မျိုး ခံစားနေရတယ်” ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်လောက်သည်ဟု သူ့တွေးနေမိသည်။

“ကဲ... ကဲ... မြသီ။ နောက်ဖေးမှာ ဟင်းချက်ဖို့ရှိသေး
တယ် မဟုတ်လား။ နေမြင့်နေပြီ။ သွားချက်လိုက်တော့”

မမြသီက ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထွက်သွား၏။ ဦးဖော်မြင့်က
လက်ကျန် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို အပြီးသတ် မော့သောက်လိုက်
သည်။

ထိုစဉ် ဦးဖော်မြင့်၏အကြည့်က နံရံထောင့်တွင် ချိတ်ဆွဲထား
သည့် နှစ်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်!... ဟိုနှစ်လုံးပြူးသေနတ်က ဘယ်သူသုံးတာလဲ”

“ဪ... အဲဒါက ကျွန်မတို့ အဘိုးလက်ထက်ကတည်း
က ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ထိန်းသိမ်းလာကြတာပေါ့။ ကျွန်မတို့
အမျိုးက မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကို အင်မတန်ထိန်းသိမ်းတဲ့
လူစားမျိုးတွေရှင့်။ အဲဒါကြောင့် မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်း
စေမယ့် ဘယ်ကိစ္စမျိုးကိုမှ ကျွန်မက ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ဪ... ဪ... ဒီလိုကို။ ကဲ... ကဲ... ကျွန်တော်
လည်း လေကောင်းလေသန့်လေးရအောင် ခြံထဲဆင်းပြီး
လမ်းလျှောက်ဦးမယ်နော်။ ရတယ်မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ သွားပါ။ ရှင်ဘာသာသွားတာပဲ။ ကျွန်မက ဘာ
ကန့်ကွက်စရာရှိလို့လဲ”

ဦးဖော်မြင့်လည်း မလှရိတ်မှ ခွင့်တောင်းကာ အိမ်နောက်တက်
နှင်းဆီပန်းခင်းဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့တော့၏။

xxx

နှင်းဆီပန်းခင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးဇော်မြင့်က ကျောက်သားခုံတန်းရှည်ဘေးတွင်ရပ်ပြီး အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဝတ္ထုထဲတွင် ရေးသားထားသည့်အတိုင်း အခန်း ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို တည့်တည့်မတ်မတ် တွေ့ရလေသည်။ ဦးဇော်မြင့် က မျက်မှောင်ကုတ်ကာ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။

ဝတ္ထုထဲတွင် ပါသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ရာကို မြှုပ် လိုက်သည်ဆိုသည့် နေရာသည် ခုံတန်းရှည်၏ဘေးမှာပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု သူ တွေးမိသွားသည်။

ထိုစဉ်...

“အယ်ဒီတာကြီး...”

ဦးဇော်မြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ဖက်သုပ် ပန်းကန်ကိုင်ကာ ရပ်နေသော မပြုသီကို တွေ့ရ၏။

“ဒီမှာ .. အယ်ဒီတာကြီး အပျင်းပြေစားဖို့ လက်ဖက်သုပ်
လာပေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ”

“ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

မမြသီက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှည့်ထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်
သည်။ ထိုအခါ ဦးဖော်မြင့်က...

“ခဏလေး... မမြသီ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဝတ္ထုနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး နည်းနည်းလောက် ဆွေးနွေးလို့ရမလား”

မမြသီက တွေခနဲ တစ်ချက်စဉ်းစားသွားဟန်နှင့် ခဏငြိမ်
သွား၏။ ထို့နောက် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“ဟို ... ရပါတယ် ... ဘာပြောချင်တာလဲ”

“လာပါ ... ခုံပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြတာပေါ့”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်က ခုံပေါ်တွင် ယှဉ်လျက်ထိုင်
လိုက်ကြသည်။ မမြသီကတော့ ခေါင်းကို အနည်းငယ်ခုံကာ ထိုင်နေ၏။
စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ ထင်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်
ပွတ်ခြေနေလေ၏။

“မမြသီရဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာကအတိုင်း ဟော ဟိုအခန်းပြတင်း
ပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင် ဒီခုံတန်းရှည်နဲ့ ဇွန်ပန်းရုံကို မြင်
နိုင်သလားလို့ ကျုပ်က လက်တွေ့လာလေ့လာတာ။ ဟုတ်ပါ
ဗျာ၊ ဒီကနေကြည့်တော့ ပြတင်းပေါက်နဲ့ တန်းနေတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော် မရှင်းတဲ့အချက်တစ်ချက် ရှိသေး
တယ်။ ညမောင်ရိပ်မှာ လူတစ်ယောက်က ဘာကို မြှုပ်လိုက်

တာလဲ။ ကျွန်တော် အဲဒါကို သိပ်သိချင်တယ်”

“ကျွန်မ ရေးထားပြီးပြီလေ။ မအေးမေက အဲဒီအချိန်မှာ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူ ဘယ်လိုလုပ် သိတော့မှာလဲ”

“ဪ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ ဖွဲ့နွဲ့ထားတဲ့ အခန်းအပြင်အဆင်တွေ၊ နှင်းဆီခင်၊ ခုံတန်းရှည်အားလုံးဟာ အခု မမြဲသီတို့အိမ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း ပဲနော်...။ အဲဒါတွေကိုရော မမြဲသီက ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုး နဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတာလဲဗျ”

“ဟို... အဲဒါက”

မမြဲသီသည် ဦးဇော်မြင့်၏ မေးခွန်းများကြောင့် စိတ်မွန်းကျပ် လာပြီး သက်ပြင်းများကိုသာ ထပ်ခါထပ်ခါ ချနေပိတော့၏။ ဦးဇော်မြင့် ကလည်...။

“နောက်ဆုံးဗျာ မောင်ခန့်သွင်ကို သူ့မိန်းမ မကြာမှီရိုက် လိုက်တဲ့ သံချောင်းကအစ ကျွန်တော် အခုနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ ရှိနေတာဗျို့...။ အဲဒါက...”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ ရှင် ကျွန်မကို ဘာမေးချင်တာလဲ။ တည့်တည့်ပဲ မေးလိုက်ပါတော့”

ဦးဇော်မြင့်က ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီ...။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မေးချင်တာက အဲဒါဟာ တကယ် ပဲ ဒီအိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာလား”

“ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မ အိပ်မက်မက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်

တာပဲမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကျွန်မက အိပ်နေရင်း ယောင်ပြီး
လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ အကျင့်လည်း ရှိတယ်ရှင့်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ပျား ဘာလို့ ပုလိပ်ကို မတိုင်တာလဲ”

မမြသီက ဦးဇော်မြင့်၏ အပြောကြောင့် အဝေးကြီးထိသို့
ငေးမောနေသယောင် ငြိမ်သက်သွား၏။ ပြီးနောက် သူမက...။

“တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သိပ်ကြောက်နေရတဲ့ ခံစားမှုမျိုးကို
ရှင်မှ မခံစားဖူးတာ။ ရှင် ဘယ်သိပါ့မလဲ။ အဲဒီခံစားမှုတွေ
ကြောင့် ကျွန်မရဲ့ ယောင်ယောင်ဝါးဝါး အိပ်မက်လိုလို တကယ့်
အဖြစ်အပျက်လိုလို ကိစ္စမျိုးကို သူများကိုသွားတိုင်ဖို့ ကျွန်မမှာ
သတ္တိမရှိခဲ့ပါဘူး။ ရှင်လည်း ဒီကိစ္စကို သိသွားပြီဆိုတော့
ကျွန်မ ဝတ္ထုကို ထုတ်ချင်မှပဲထုတ်ပါ။ အားမနာပါနဲ့”

“ဟာ... မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်ကို ထုတ်
ဖြစ်အောင် ထုတ်မှာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့”

ဦးဇော်မြင့်၏စကားကြောင့် မမြသီ မျက်နှာက ပြုံးချိုသွား
တော့သည်။

ဦးဇော်မြင့်လည်း မမြသီနှင့် ခြံထဲတွင် စကားပြောဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာ၏။ အခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ မလှရီက အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ တံမြက်စည်းကို ချိုင်းကြားညှပ်ကာ ခုတင်ဘေးတွင်ရပ်ပြီး မမြသီ၏လက်ရေးစာမူကို ခိုးဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးဇော်မြင့်လည်း မလှရီ၏ ခိုးကြောင်ခိုးငှက်လုပ်ရပ်ကို သူပြန်သိသွားမှာအားနာ၍ ဘာမှမပြောဘဲ အသာလေးငြိမ်နေကာ အခန်းအပြင်ဘက် စကြံသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

ထို့နောက် လေချွန်သံပေးကာ သူ့အခန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာလိုက်၏။ ထိုအခါမှ မလှရီသည် စာမူကို ကမန်းကတန်း ပြန်ချထားပြီး အခန်းထောင့် မီးလင်းဖိုဘေးတွင် ထောင်ထားသည့် သံချောင်းကိုယူကာ ဘေးဘက် ဝရန်တာတံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားလေသည်။

xxx

(၄)

နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းတွင် မမြသီနှင့် ဦးဇော်မြင့်တို့ နှစ်ဦး
သား ဝတ္ထုစာအုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြစဉ်
မလှရီ ရောက်လာပြီး...

“ဟဲ့... မြသီ။ သွား... အဝတ်အစားသွားလဲချေ။ ဒီည
နေ ဓမ္မာရုံမှာ စလင်းဆရာတော်ကြီးရဲ့ တရားပွဲရှိတယ်”

“ဟိုလေ... အစ်မ၊ အိမ်မှာက အယ်ဒီတာကြီးတစ်ယောက်
တည်းဆိုတော့ ဧည့်သည်ကို အားနာစရာကောင်းတယ်။
ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး”

“မရဘူး။ သွား... အဝတ်အစားသွားလဲ။ ဒီက ဦးဇော်မြင့်က
ဆရာတော်ကြီးထက်တော့ ပိုအရေးကြီးနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

မလှရီက ခန်းခနဲ အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဦးဇော်မြင့်က
“ဟာ... အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးမကြီးပါဘူး။ သွားပါ၊
ရပါတယ်”

မမြသီက ဦးဇော်မြင့်ကို အားတုံအားနာ အမူအရာဖြင့်...
“ဟို... ခဏပဲ ကြာမှာပါ။ မကြာခင် ကျွန်မတို့ ပြန်လာပါ
မယ်”

ဟု တုံတုံဆိုင်းဆိုင်းပြောရင်း အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ မလှရီ
က..

“ခဏမဟုတ်ဘူးရှင်။ တရားပွဲက အနည်းဆုံး ၂ နာရီခွဲ
လောက်ကြာမှာ။ ရှင်တစ်ယောက်တည်းနေလို့ ဖြစ်တယ်
မဟုတ်လား။ အဖော်သဟဲလိုရင် ခြံထဲမှာတော့ ညှိမောင်
ရှိတယ်”

ဦးဇော်မြင့်က အရေးမကြီးပါဘူးဆိုသည့် ပုံစံနှင့် ပခုံးတွန့်ပြ
လိုက်၏။ ထို့နောက် မလှရီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဓမ္မာရုံသို့ ထွက်
သွားကြသည်။

ဦးဇော်မြင့်က မလှရီတို့ ညီအစ်မ ခြံပြင်ရောက်သွားသည်ကို
တွေ့ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိမ်နောက်ဘက်က ခုင်းဆီပန်းခင်း
ရှိရာဆီသို့ ပြေးဆင်းသွားတော့သည်။

xxx

(၅)

ဦးဇော်မြင့်က ခုံတန်းရှည်၏ဘေးမှ မြေကြီးများကို တူးဆွကာ ဘေးတွင် ပုံထားသည်။ (၄) ပေအနက် ရောက်သည်အထိ ထူးခြားသည့် သဲလွန်စ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရသေးချေ။ သို့သော် ဦးဇော်မြင့်က အားမလျော့ဘဲ မြေကြီးကို အင်တိုက်အားတိုက် ခေါင်းငုံ့ကာ ဆက်တူးနေ၏။

ထိုစဉ်...
“ဦးဇော်မြင့်...”
“ဟင်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်နေသည့် မလှရီကို ကျင်းနှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့် ပေါက်တူးပင် လွတ်ကျသွားတော့သည်။

“ဟို... မလှရီ...။ ကျွန်တော်... ကျွန်တော်”

ဦးဖော်မြင့်က ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်းမသိဘဲ သူ့ခိုး လူမိ သကဲ့သို့ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဆက်တူးလေ... ဆက်တူးပါ။ ရှင်က မြသီရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုထဲကအတိုင်း ကိုသန့်ဇင်ရဲ့အလောင်းကို တွေ့ရမယ်လို့ ထင်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဆက်တူးကြည့်လိုက်ပါ”

“ဟို... ရ... ရပါပြီ။ မတူးတော့ပါဘူး။ မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံသွားပါပြီ”

မလှရီက ဦးဖော်မြင့် အပြောကြောင့် မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်၏။ ဦးဖော်မြင့်လည်း တူးထားသည့်ကျင်းထဲမှ အပေါ်သို့ လှမ်း တက်လိုက်သည်။ မလှရီက ဆွေးမြေ့ကြေကွဲသော မျက်နှာဖြင့် အဝေး သို့ဝေးရင်...။

“ကျွန်မ ညီမလေးရေးတဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ ကျွန်မကို လူကြမ်းအဖြစ် ခွဲ သရုပ်ဖော်ထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလို စိတ်အခွဲအလင်း ဖြစ်စေရတဲ့ အဓိကတရားခံကတော့ ကျွန်မယောက်ျား ကိုသန့်ဇင်ကြောင့်ပဲရှင်။ ကျွန်မဘဝမှာ အဲဒီလူကို လက်ထပ် မိတာ အမှားကြီးမှားတာပါပဲရှင်”

မလှရီက ထိုစကားကိုပြောနေစဉ် ကားဂိုဒေါင် တံခါး နောက်ကွယ်မှ ဦးခေါင်းတစ်လုံး ပြုထွက်လာကာ ချောင်းမြောင်း နားထောင်နေသည်ကို ဦးဖော်မြင့် သတိထားလိုက်မိသည်။ ချောင်း နားထောင်နေသူ၏ ဘေးတိုက် မကျတကျ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်ရ သည်နှင့် ဥယျာဉ်မှူး ညိုမောင်ဖြစ်မှန်း အတပ်သိလိုက်သည်။

မလှရီကတော့ ကျောပေးထားသဖြင့် ညှိမောင့်ကို မတွေ့ဘဲ စကားဆက်ပြောနေ၏။

“ကျွန်မယောက်ျား ကိုသန့်ဇင်က မြာပွေတယ်။ မိန်းမမှန်ရင် သူက လက်တည့်စမ်းကြည့်လိုက်ချင်တာချည်းပဲ။ သူက အချူးအနပ်ကောင်းတော့ ကျွန်မညီမလေးကလည်း တကယ် အောက်မေ့ပြီး စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်သွားပါလေရောရှင်။ ဒါနဲ့ ညီမလေးက ကျွန်မနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာတစ်ခုခုကို ထွက်ပြေးပြီး အတူနေကြဖို့ ကြံတယ်”

“ဪ... အင်း... အင်း...”

“ဒါပေမဲ့ ကိုသန့်ဇင်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်မိန်းမကိုမှ အတည် တကျ လက်ထပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ သူက ညီမလေး ကို မန္တလေးဆင်းသွားဖို့ လွှတ်ပြီး သူ လိုက်လာမယောင်ယောင် နဲ့ အချိုသတ်လွတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာရှိသမျှ အဖိုးတန် ရွှေ၊ ငွေပစ္စည်းတွေကို မပြီး ခြေရာဖျောက်သွား တော့တာပါပဲ။ အဲဒီနေ့က ညှိမောင်ကလည်း မက်မန်းခြံထဲ သွားနေလေတော့ သူ့အတွက် အခွင့်ကောင်းရသွားတာပေါ့ ရှင်”

မလှရီက စကားအရှည်ကြီး ပြောရသောကြောင့် မောသွား ဟန်နှင့် ခဏနားလိုက်၏။

ပြီးတော့မှ...

“ညီမလေးကတော့ မန္တလေးကနေ သူ့ကိုမျှော်ရင်း မလာနိုင် တဲ့အဆုံးကျတော့မှ ဟောဒီအိမ်ကို ပြန်ရောက်ချလာတယ်။

သူ အင်မတန်ချစ်ရတဲ့ ကိုသန့်ဇင်က သူ့အချစ်ကို လိမ်ညာရုံ
မက၊ မိဘဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ခိုးယူသွားတဲ့သူမှန်း
သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ စိတ်ဝေဒနာ
စွဲကပ်သွားပါလေရောရှင်။ အဲဒီဝေဒနာကြောင့် သူ့ရဲ့ အာရုံ
စိတ်ကူးထဲမှာ သူ့ချစ်သူဟာ လူလိမ်သူခိုးဖြစ်ပါတယ်လို့
လက်မခံနိုင်တာကြောင့် ကျွန်မကပဲ သတ်ပြီး အလောင်း
ပျောက်လိုက်သယောင် ဇာတ်လမ်းဖန်တီးပြီး စွဲလမ်းနေတော့
တာပါပဲ”

ထိုကားကိုပြောနေစဉ် တိတ်တဆိတ် ချောင်းနားထောင်နေ
သော ညိုမောင်က သစ်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူကာ မလှရီ မမြင်
အောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထွက်သွားသည်ကို ဦးဖော်မြင့် လှမ်းမြင်လိုက်
ရသည်။ မလှရီကတော့ ...

“ကဲ... ကျွန်မ ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောပြီပြီ။ ရှင်အနေနဲ့
ကတော့ ညီမလေးရေးတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကိုလည်း ယုံချင်
ယုံနိုင်တယ်။ အဲ... ယုံပြီးတော့ ဟောဒီ ကျောက်သား
ခုံတန်းရှည် ပတ်ပတ်လည်မှာ အလောင်းတွေ့မလားလို့ တူးပြီး
ရှာချင်လည်း စိတ်ကြိုက်သာရှာပေရော့။ အဲ... ဒီလိုမှ
မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မပြောတာကို ယုံတယ်ဆိုရင်တော့ ညီမလေး
ရဲ့စာမူကို ထုတ်ဝေပေးဖို့ ငြင်းလိုက်ပါရှင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ကျွန်မ ညီမလေးဟာ စိတ္တဝေဒနာသည်အဖြစ်
အများကသိပြီး ဂုဏ်ငယ်မှာကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မယူဖူးတဲ့
ယောက်ျားဟာ လူလိမ်သူခိုးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ

အထုပ်ဖြေရှင်ပြရရင် မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာစိုးတာ တစ်ကြောင်းကြောင့်ပါပဲ။ ကဲ... ရှင် ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါတော့...”

ပြောပြီး မလှရီက အိမ်ဘက်ဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားလေတော့ သည်။

ဦးဇော်မြင့်ကတော့ ပေါက်တူးကို ကိုင်ကာ မျက်မှောင်ကုတ် စဉ်းစားရင်း ကျန်နေခဲ့လေ၏။

ငါ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ?

စောစောက သူတူးနေခဲ့သည့် နေရာတွင် အလောင်းမရှိမှန်း လည်း သိလိုက်ပြီ။ သည်တော့ ဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမှာပါလိမ့်။

ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ကိုသန့်ဇင်၏အကြောင်းကိုလည်း စေ့စေ့ စစ်စစ် ပြန်သုံးသပ်နေမိသည်။

xxx

ဇော်နိုင်ငံစိုး

စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးလည်း

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်က ဘာများဖြစ်လေမလဲ

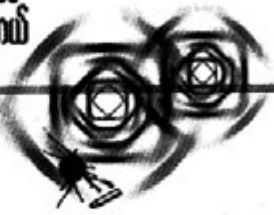
အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်စွာနဲ့
ဖြေဆိုပေးကြပါဦး။

ကျွန်းစဉ်း

တစ်လိပ် နှစ်လိပ်
ငွေလိပ်ပွဲတယ်

အဖြေမှန်

တကယ်တမ်းတော့ မဟာရာဂျာမင်းသားက လန်ဒန်မှာ လောင်းကစားလိုက်လို့ သူပိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အားလုံးက မရှိတော့ဘဲ အကြွေးတွေနဲ့ ပတ်လည်ပိုင်းနေတဲ့ သူပါ။ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ နယ်ဆိုတာကလည်း လူဦးရေက နည်းပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဧရိယာက ကျဉ်းမြောင်းတာမို့ အခွန်ဘဏ္ဍာ များများစားစား မရပါဘူး။ ကြွေးတင်နေတာက ပေါင်၂ သန်းကျော်ဆိုတော့ အဲဒီခေတ်ကာလ ငွေတန်ဖိုးနဲ့ တွက်ကြည့်ရင် အလွန်တရာ များပြားနေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံမှာ အချမ်းသာဆုံးလို့ သိရတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာ သူဌေးကြီးရဲ့ သမီး မသက်ပန်ကို လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုတာပါပဲ။ မသက်ပန်က ငြင်းလိုက်တဲ့အတွက် မဟာရာဂျာမင်းသားက သူ့အကြွေးတွေကိုစွဲကို မရှင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာသွားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်တာပါပဲ။

ပဟေဠိအဖြေမှန်သူမှာ ဟောင်ချောင်းအောင် (ခ) လွန်းစောင်း၊ အမှတ် (၆၃)၊ ခွာညို (၅)လမ်း၊ (၄) ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်မှ ဖြစ်ပါသည်။